Arrahiq Almagtoom

الرحيق المختوم

[nederlands-هولندية]

Sheikh Safi-ur Rahman Al-Mubarakfuri

الرحيق المختوم

(بلغة الهولندية)

شيخ صفي الرحمن المباركفوري

islamhouse.com

1431-2010

Inleiding

In de naam van Allah, de Erbarmer, de Barmhartige.

Lof aan Allah, de Heer van de bewoners van de wereld. Moge Allah's zegeningen en vrede zijn met de beste onder Zijn gezanten en de laatste van de profeten, namelijk, Mohammed ﷺ, de waarheidsverteller, de vertrouweling. Hij is gezonden naar alle mensen. Allah's zegeningen en vrede zij met zijn familieleden en metgezellen, zij hebben de religie in eer gehouden. Moge ook Allah's zegen en vrede zijn met iedereen die op de juiste wijze het pad heeft gevolgd zoals de imams hebben gedaan en met hen die het woord van Allah verkondigen en anderen het rechte pad aanwijzen, en met degenen die Allah vrezen en zich deugdzaam gedragen, tenslotte met iedereen die deze weg volgt, tot de dag des oordeels.

De levensloop van de Profeet ﷺ, "as-sirah", behoort tot de meest gezaghebbende kennis die men kan vergaren. Het is een verheven leer die men kan begeren, omdat een moslim hierdoor meer komt te weten over zijn religie en zijn Profeetﷺ .

Allah, de Verhevene, heeft Zijn gezant geëerd onder andere doordat hij een nakomeling van adel is. Daarnaast heeft Hij, de Verhevene, hem gekozen voor Zijn openbaringen en Zijn zending. Het is een zware verantwoordelijkheid om de mensen tot Allah te roepen en Zijn religie uit te leggen. De Profeet ﷺ, heeft zich voortdurend moeten inspannen om dit doel te bereiken, daarvoor heeft hij veel beproevingen doorstaan en heeft hij hiervoor geleden. Tegelijkertijd werd hij echter door Allah, de Verhevene, in zijn opdracht gesteund door middel van Zijn onwaarneembare legers en Zijn gehoorzame en eerbiedige engelen. Ook werd de Profeet ﷺ, gesteund door middel van Allah's zegeningen. Hij, de Verhevene, stuurde ook bepaalde omstandigheden en oorzaken. Dit gebeurde bijvoorbeeld door middel van de buitengewone verschijnselen die zich voordeden aan de Profeet ﷺ.

Men heeft zich zowel vroeger als tegenwoordig beziggehouden met dit onderwerp, er vonden verschillende onderzoeken hierover plaats. Het werken aan een onderzoek naar de levensloop komt namelijk voort uit een diep geloof en een grote liefde voor de Profeet ﷺ. In het algemeen heeft men zich echter niet altijd genoeg in deze leer verdiept en haar ook niet voldoende onderzocht, zo hebben sommigen er gegevens aan toegevoegd. Enkel en alleen omdat het in hun eigen gedachtegang paste en voor hun gevoel beviel, ook als het aan betrouwbaarheid ontbrak. Zij hebben soms gegevens opgeschreven die in strijd zijn met de fundamenten van de religie en die helemaal niet logisch zijn.

Gezien deze feiten hebben sommige broeders voorgesteld of ik een nieuw boek over dit onderwerp zou willen schrijven dat alleen de gegevens zou bevatten die

bekrachtigd en betrouwbaar zijn. Niet alleen dat, maar dat deze gegevens bovendien zijn goedgekeurd door de voornaamste imams en de geleerden van deze leer. Het boek houdt rekening met het niveau van de jonge- en doorsnee lezers, zonder enige overdrijving of buitensporigheid. Ik heb verzocht aan Allah om mij de juiste weg te wijzen en begon met wat van mij werd gevraagd. Gebruikmakend van de Koran en zijn goedgekeurde interpretaties, heb ik ook gebruik gemaakt van naslagwerken in de traditie van de Profeet ﷺ en van naslagwerken over zijn levensloop. Ik heb zoveel mogelijk de argumentatie en overeenkomsten gevolgd uit deze naslagwerken maar ook hier en daar andere argumenten. De passages en citaten zijn waar mogelijk gebaseerd op de betrouwbare overleveringen en gezegden van de eertijdse geleerden. Dit is alles op een samenvattende en nauwkeurige wijze gebeurd. Ten slotte hoop ik dat de van mij gevraagde taak zo goed mogelijk is uitgevoerd en ik vraag Allah, de Verhevene, om de moslims hiermee hun voordeel te laten doen. Ik hoop oprecht dat dit werk, dat alleen al voor Zijn tevredenheid is bedoeld, ook wordt geaccepteerd. Allah's zegeningen en vrede zij met de beste onder Zijn schepselen, namelijk Mohammed.

Safi-ur Rahman Al-Mubarakfuri

Mohammed, Allah's zegen en vrede zij met hem.

Zijn afstamming, jeugd en de omstandigheden voor zijn Profetie.

De nobele afstamming:

Hij is de edelmoedigste onder de schepselen van Allah, de beste onder Zijn gezanten en de laatste van de profeten; Mohammed de zoon van Abdullah, de zoon van Abdulmuttalib, de zoon van Haashim, de zoon van Abdu-munaaf, de zoon van Qusay, de zoon van Kilaab, de zoon van Murrah, de zoon van Ka'b, de zoon van Lo'ay, de zoon van Ghaalib, de zoon van Fihr, de zoon van Maalik, de zoon van An-nadhr, de zoon van Kinaanah, de zoon van Khuzaima, de zoon van Mudrika, de zoon van Ilias, de zoon van Mudhar, de zoon van Nizaar, de zoon van Mu'adh, de zoon van Adnaan.

De geleerden zijn het er over eens dat Adnaan van Ismaïl afstamt, de zoon van Ibrahiem, vrede zij met hen. Maar de namen en het juiste aantal van degenen tussen hem en Ismaïl, vrede zij met hem, zijn onbekend.

De moeder van de Profeet doorsnee ﷺ is Amina de dochter van Wahb, de zoon van Abd Munaaf, de zoon van Zohrah, de zoon van Kilaab. Deze is de vijfde grootvader van de Profeet ﷺ van de kant van zijn vader. Met andere woorden: zijn vader en zijn moeder hebben dezelfde afstamming, deze komt bij Kilaab uit.

Volgens sommigen was de naam van Kilaab, dat letterlijk honden betekent, Hakiem. Maar volgens anderen was zijn echte naam U'rwah. Hij stond bekend om het gebruiken van honden bij de jacht en werd daarom Kilaab genoemd.

Zijn stam:

De stam van de Profeet ﷺ is Quraish. Deze stond bekend als een eervolle stam. De stam had een verheven positie en een roemrijke oorsprong. Tussen de overige Arabische stammen was het een hoogwaardige stam. Quraish is een bijnaam van Fihr, de zoon van Maalik of An-nadhr, de zoon van Kinaanah.

De mannen die tot deze stam behoorden waren in hun tijd de heren en de nobelen van alle andere mannen. Bijzonder onder hen was Qusay, zijn echte naam was Zaid. Hij is namelijk de eerste in Quraish die het beheer over de Ka'bah kreeg, hij was verantwoordelijk voor het bedekken en het verzorgen daarvan. Hij had de sleutels van de Ka'bah en opende het voor wie en wanneer hij maar wilde. Hij is ook degene die Quraish naar het binnenste van Mekka bracht, waarna zij zich ook daar hebben gevestigd. Daarvoor hadden zij alleen aan de rand van Mekka gewoond en leefden verspreid over andere stammen. Qusay is ook de oprichter van de "as-siqaayah", d.w.z. "een heerlijke drank die

wordt gemaakt van dadels, honing, krenten en dergelijke. Hij bereidde het voor de bedevaartgangers zodat deze ervan konden drinken". Ook is hij de initiatiefnemer van de "ar-rifaadah", d.w.z. "het eten dat voor hen werd bereid tijdens het bedevaartseizoen.

Aan de noordelijke kant van de Ka'bah heeft Qusay het raadshuis gebouwd "daar an-nadwah", waar Quraish zich beraadden en wat het centrum was van hun sociale activiteiten. Zo werd bijvoorbeeld elk huwelijk en elk besluit in dit huis genomen. Hij had de banier en de leiding. Er werd geen oorlog gevoerd zonder zijn toesteming. Hij was gastvrij, wijs en had onder zijn mensen een grote invloed.

De familie van de Profeet ﷺ :

De familie van de Profeet ﷺ staat bekend als de Hashimietenfamilie,in verband met zijn tweede tweede grootvader Haashim. Deze erfde de bevoegdheden van Qusay "as-siqaayah" en "ar-rifaadah" Later zijn deze overgedragen overgedragen aan zijn broer Almuttalib en daarna aan de zoons van Haashim. Bij de komst van de Islam volgden zij deze traditie nog. Haashim was de meest hoogwaardige persoon in zijn tijd. Het werkwoord "Yahshimo" betekent in het Arabisch in stukjes snijden. Haashim kreeg deze bijnaam omdat hij brood in stukjes sneed en met vlees vermengde zodat andere mensen ervan konden eten. Zijn echte naam is Amr en hij was de initiatiefnemer van de twee reizen; de winterreis naar Jemen en de zomerreis naar het Shaam-gebied. Hij werd ook de heer van de "bathaa" genoemd.

Er is over hem verhaald dat hij op zijn handelsreis richting Shaam langs de plaats Jathrib ging, waar hij trouwde met Salma, de dochter van Amr, die tot de stam van Uday, de zoon van An-najaar, behoorde. Hij verbleef bij haar voor een tijdje en ging daarna naar Shaam terwijl zij zwanger was. Hij overleed daarna in Gaza in Palastina. Salma beviel later van een zoon die zij Shaïba noemde omdat het kind grijs haar had. Dit kind groeide op tussen de ooms van zijn moeders kant in Medina, terwijl zijn ooms van zijn vaders kant in Mekka niet op de hoogte waren van zijn bestaan, totdat hij zeven of acht jaar werd. Zijn oom Almuttalib kreeg het nieuws te horen en haalde hem naar Mekka. Toen de mensen in Mekka hem zagen dachten ze dat hij de slaaf, "abd", van Almuttalib was en kreeg dan ook later de bijnaam Abdulmuttalib.

Abdulmuttalib was een mooie en hoogwaardige man onder zijn landgenoten. Hij was eerbiediger dan wie dan ook in zijn tijd. Hij was de heer van Quraish en had de verantwoordelijkheid over het vee in Mekka. Hij werd geëerd en gehoorzaamd en was om zijn vrijgevigheid bekend, vandaar de bijnaam "alfayaadh". Hij nam voedsel van zijn eigen tafel om aan de behoeftigen, dieren en vogels te geven en werd daarom 'de voeder van mensen in de vallei en van dieren en vogels aan de top van de bergen' genoemd. Hij kreeg de eer om de

Zamzam-put te mogen graven nadat Jarham hem had verborgen en de mensen van Quraish uit Mekka had verdreven. Abdulmuttalib werd in zijn droom opgedragen de put opnieuw te graven en zag in zijn droom een beschrijving van de plek.

Het olifanten-incident vond ook in deze tijd paats. Abrahah Alashram kwam vanuit Jemen met een troepenmacht van zestig- duizend soldaten uit Alhabasha (het huidige Eretria/Ethiopië). Hij had een aantal olifanten meegenomen om de Ka'bah te vernietigen. Toen Abrahah en zijn troepenmacht bij de vallei Mahsar, tussen Muzdalifah en Minan, arriveerden en zich voorbereidden om de aanval richting Mekka te beginnen, heeft Allah, de Verhevene, zwermen vogels gezonden die bakstenen op hen wierpen en Hij, de Verhevene, maakte hen als afgevreten halmen. Dit vond allemaal plaats twee maanden voor de geboorte van de profeet ﷺ.

Abdullah, de vader van de profeet ﷺ was de beste onder de zonen van Abdulmuttalib, de meest tevredene onder hen en was het meest geliefd bij zijn vader.

Abdullah is de 'geslachte' omdat toen zijn vader Abdulmuttalib bezig was met het graven van de Zamzam-put en deze zichtbaar begon te worden, hij onenigheid kreeg met de mensen van Quraish. Als gevolg daarvan maakte hij een belofte; als Allah hem tien zonen zou schenken en zij volwassen zouden worden en hem zouden kunnen beschermen, zou hij een van hen slachten.

Toen het zover was lootte hij tussen zijn zonen en het werd Abdullah. Vervolgens ging hij richting Ka'bah om hem te slachten maar de mensen uit Quraish, vooral zijn broers en ooms, hielden hem tegen.

In plaats daarvan bracht hij een offer waarbij hij honderd kamelen slachtte. De profeet ﷺ is dus de zoon van de twee zogenaamde 'geslachten'; Isamïl, vrede zij met hem, en Abdullah. Tegelijkertijd is hij de zoon van de twee geofferden want in plaats van Ismaïl is een schaap geofferd en voor Abdullah zijn honderd kamelen geofferd.

Abdulmuttalib had voor zijn zoon Abdullah, Amina, de dochter van Wahb, uitgekozen. Zij was de beste onder de vrouwen van Quraish, was eervol en had een verheven positie. Haar vader Wahb, was de heer van Beni Zahrah en had een eerwaardige afstamming. De verloving en het huwelijk werden voltrokken, waarna Abdullah met zijn vrouw in Mekka ging wonen. Daar werd zij zwanger van de profeet ﷺ.

Na een tijdje heeft Abdulmuttalib zijn zoon Abdullah voor een handelsreis naar Medina, oftewel naar het Shaam-gebied gestuurd. Op zijn terugreis overleed hij in Medina en werd begraven in het huis van An-naabigha Athoebiyani. Dit heeft

plaatsgevonden, naar de meest betrouwbare overleveringen, voor de geboorte van de profeet ﷺ.

De geboorte:

De profeet ﷺ werd geboren in een buitenplaats van Beni Haashim in Mekka, op maandagochtend de negende (of de twaalfde, zoals ook wordt genoemd) van de maand Rabi'e I in het jaar van de olifant. De eerste datum is de meest betrouwbare maar de tweede datum is meer bekend. Deze datum komt overeen met 22 april 571 (na Christus). De vroedvrouw bij zijn geboorte was As-shifaa', de dochter van Amr en de moeder van Abdurrahmaan Ibn Awf.

Bij de bevalling kwam vanuit zijn moeder een licht naar buiten dat zelfs de Shaam-paleizen bereikte. Zij bracht zijn opa Abdulmuttalib op de hoogte van de geboorte, waarna Abulmuttalib vrolijk en gelukkig naar haar toekwam. Hij nam de baby in zijn armen en bracht hem de Ka'bah binnen, bedankte Allah, riep Hem aan en noemde hem Mohammed.

Hij koos voor deze naam (wat in het Arabisch wil zeggen 'degene

waarover met lof wordt gesproken) opdat de mensen met lof over hem zouden spreken. Hij slachtte een dier voor deze gelegenheid, besneed de baby op de zevende dag na zijn geboorte en gaf de mensen te eten, zoals dat toen gebruikelijk was onder Arabieren.

Barakah Alhabashiah, Oum Ayman, was zijn oppas. Zij was de slavin van zijn vader Abdullah. Zij is later nog moslim geworden, immigreerde naar Medina en overleed vijf of zes maanden na de profeet ﷺ

Borstvoeding:

De eerste vrouw die de profeet ﷺ borstvoeding gaf, na zijn moeder, was Thoe'abah die ook een zoontje had. Zij was de slavin van Abou Lahab. De naam van dit kind was Masroeh. Zij had al voor de profeet ﷺ bortvoeding gegeven aan Hamzah, de zoon van Abdulmuttalib en aan Abou Salamah, de zoon van Abdulasad Almakhzoumi. Allen zijn dus 'broeders in borstvoeding' van de profeet ﷺ

Abou Lahab had van blijdschap zijn Slavin Thoe'abah in vrijheid gesteld na de geboorte van de profeet ﷺ maar hij werd later één van de meest vijandige tegenstanders toen de profeet ﷺ de oproep tot de Islam bekend maakte.

In Beni Sa'd:

Het was traditie bij de Arabieren om op het platteland op zoek te gaan, voor hun pas-geboren kinderen, naar vrouwen die borstvoeding willen geven met als bedoeling deze kinderen voor de stedelijke ziektes te beschermen. Zodoende zouden zij sterk opgroeien en de Arabische taal vanaf hun kinderjaren beheersen.

Door de voorbeschikking van Allah, de Verhevene, kwam een aantal vrouwen uit Beni Sa'd op zoek naar babies om borstvoeding te geven. De profeet ﷺ werd aan hen allen aangeboden maar zij weigerden omdat hij een weeskind was. Onder de vrouwen bevond zich ook Halima, de dochter van Abou Thouayb. Zij kon geen ander kind meer vinden en nam de profeet ﷺ mee waarna zij zo gelukkig was, dat de anderen jaloers werden.

De echte naam van Abou Thouayb, vader van Halima, is Abdullah en zijn vader is Alhaarith. De man van Halima heet Alhaarith Ibnu'abdeluzza. Beiden zijn afkomstig uit de stam van Sa'd Ibn Bakr Ibn Hawaazin.

De kinderen van Alhaarith Ibnu'abdeluzza en Halima zijn dus 'broeders in borstvoeding' van de profeet ﷺ Zij zijn: Abdullah, Aniesa en Djudaamah (die meer bekend was onder haar bijnaam As-shaymaa'); zij was ook de oppas van de profeet ﷺ.

Zegeningen in het huis waar de profeet ﷺ zijn borstvoeding kreeg:

De zegeningen stroomden binnen bij deze familie en werden voor iedereen zichtbaar tijdens het verblijf van de profeet bij hen ﷺ In dit verband is overgeleverd dat toen Halima naar Mekka kwam, het een droogteperiode was. De ezelin waarmee zij kwam, was het traagste dier van de karavaan doordat het zwak en mager was. Zij had ook een kameel die geen druppel melk voortbracht en zij had een kind dat gedurende de hele nacht van honger huilde, hij kon niet slapen en zijn ouders daardoor ook niet.

Toen Halima de profeet ﷺ met zich meebracht naar haar onderkomen en hem borstvoeding begon te geven kwam alle melk die hij nodig had. Hij dronk samen met haar eigen kindje totdat zij hun dorst haddden gelest en vielen daarna in slaap.

De man van Halima ging naar de kameel en vond haar vol met melk. Hij melkte haar zodat zij genoeg te drinken hadden en die nacht goed konden slapen. Toen zij de terugweg naar Beni Sa'd ondernamen, stapte Halima op haar ezelin en nam de profeet ﷺ ook mee. De ezelin ging zo snel dat deze de karavaan voorbij ging en geen van de dieren kon haar meer in kon halen.

Toen zij in Beni Sa'd thuiskwamen, dat toen een heel erg uitgedroogd landschap was, keerden de schapen aan het einde van de dag echter met volle buiken en volle uiers terug. Zij melkten de dieren en dronken terwijl geen ander een druppel kon melken in dezelfde tijd.

De zegeningen en voorspoed van Allah hielden twee jaar lang aan totdat de borstvoedingsperiode voorbij was. Deze periode was bepalend voor zijn ontwikkeling.

Het verblijf van de profeet ﷺ in Beni Sa'd na de borstvoeding:

Halima kwam elke zes maanden en nam de profeet ﷺ mee naar zijn moeder en familie en bracht hem weer terug naar het platteland in Beni Sa'd.

Na afloop van de borstvoedingsperiode en zijn ontwenning daarvan, bracht zij hem terug bij zijn moeder. Doordat zij alle zegeningen en voorspoed had gemerkt, wilde ze graag dat hij bij haar zou blijven. Ze vroeg vervolgens aan zijn moeder of dat mogelijk was totdat hij groter zou worden en zodoende de ziektes in Mekka zou vermijden. Aangezien zijn moeder er geen bezwaren tegen had, nam Halima hem mee terug en was daardoor heel gelukkig. De profeet ﷺ verbleef daarna nog ongeveer twee jaar bij haar. Daarna vond een vreemde gebeurtenis plaats waarna Halima en haar man angst kregen en besloten om de profeet ﷺ terug te brengen naar zijn moeder. Deze gebeurtenis is het openscheuren van zijn borst. Het vond als volgt plaats.

Het openscheuren van de borst:

Anas Ibn Maalik, moge Allah met hem tevreden zijn, heeft verteld: 'De engel Jibriel kwam naar de profeet ﷺ toen deze samen met andere kinderen aan het spelen was.

Jibriel legde hem op de grond en opende zijn borst, pakte zijn hart, haalde een bloedprop eruit en zei: dit was het aandeel van de duivel in je. De engel Jibriel waste het hart met zamzam-water in een gouden kom. Hij herstelde het hart en plaatste het weer terug op zijn plek.

De kinderen renden naar zijn moeder, dat wil zeggen degene die hem borstvoeding gaf, en zeiden: 'Mohammed is vermoord'. Daarna kwam hij aangelopen met een bleek gezicht. Anas voegde hieraan toe: ik kon de littekens in zijn borst zien.

Naar zijn lieve moeder:

De profeet ﷺ ging na deze gebeurtenis terug naar Mekka en verbleef ongeveer twee jaar lang bij zijn moeder en familie. Daarna ging hij samen met zijn moeder naar Medina, waar zijn vader en ooms van zijn opa, de zoons van Uday Ibn An-nadjaar, begraven lagen. De schoonvader van zijn moeder, Abdulmuttalib, en haar bediende, Oum Ayman, gingen ook mee. Zij verbleven daar gedurende een maand en keerden terug. Onderweg werd Amina (de natuurlijke moeder van de profeet) erg ziek en overleed in Al'abwaa' dat gelegen is tussen Mekka en Medina. Aldaar werd zij begraven.

Naar zijn genadige opa:

Zijn opa Abdulmuttalib bracht hem daarna mee terug naar Mekka.

Deze gebeurtenis was pijnlijk en had veel invloed op hem. Dit leidde ertoe dat hij veel zorg besteedde aan de profeet ﷺ. Hij behandelde hem beter dan zijn eigen kinderen. Hij had veel respect voor hem en trok hem daarom voor op zijn eigen kinderen. Hij was vrijgevig voor hem, hij mocht op zijn eigen bed gaan zitten terwijl andere kinderen het niet mochten. Hij aaide zijn rug en wat de profeet ook deed, het maakte zijn opa blij. Hij was er van overtuigd dat hij een bijzondere positie zou hebben in de toekomst. Abdulmuttalib overleed echter twee jaar later toen de profeet ﷺ acht jaar, twee maanden en tien dagen oud was.

Naar zijn meedogende oom:

Na het overlijden van zijn opa is de voogdij over hem op zich genomen door zijn oom Abutalib, de broer van zijn vader, die hem barmhartig en vriendelijk behandelde. Aangezien hij financieel niet erg ruim zat, heeft Allah zijn kleine vermogen vergroot en gezegend zodat het eten van één persoon voldoende zou zijn voor het gehele gezin. De profeet ﷺ was ook het voorbeeld van volharding en tevredenheid en hij nam genoegen met wat Allah had voorbestemd.

Zijn reis naar het Shaam-gebied en de monnik Bahira:

Abutalib besloot op een gegeven moment deel te nemen aan een handels-reis naar het Shaam-gebied in de karavaan van Quraish. De profeet ﷺ was toen twaalf jaar oud (of preciezer: twaalf jaar, twee maanden en tien dagen) en hij vond het vreselijk om afscheid van zijn oom te nemen, waardoor Abutalib medelijden met hem kreeg en hem meenam. Toen de karavaan bij de stad Basraa stopte, dat aan het Shaam-gebied grenst, kwam een van de grootste Christelijke monniken naar hen toe. De naam van de monnik was Bahira. Hij liep tussen de karavaan door totdat hij bij de profeet ﷺ was, hij pakte zijn arm en zei: 'Dit is de heer van de wereldbewoners, de gezant van de Heer van alle wereldbewoners. Allah, de Verhevene, zal hem zenden als barmhartigheid voor alle

wereldbewoners'. De mensen vroegen: hoe weet u dat? Hij zei: 'Bij jullie aankomst vanuit Aqabah, knielde elke steen en boom neer en dat doen zij alleen voor een profeet. Ik herken hem door het teken onderaan zijn schouder dat op een appel lijkt en er is over hem verteld in onze boeken.'

Hij was gastvrij en vroeg aan Abutalib om de profeet ﷺ terug te nemen en hem niet mee te nemen naar het Shaam-gebied uit angst voor de Joden en de Romeinen. Abutalib heeft hem toen onmiddelijk naar Mekka teruggebracht.

De Fudjaar-oorlog:

Toen de profeet ﷺ de twintigjarige leeftijd bereikte, vond bij de U'kaadh-markt een oorlog plaats tussen de verschillende stammen van Quraish. De Kinaanah aan de ene kant en de stammen van Qais A'ilaan aan de andere kant. Het was een hevige oorlog waarbij aan beide kanten veel doden vielen. Zij sloten daarna vrede en spraken af de slachtoffers te tellen; wie meer doden aan zijn kant zou hebben, zou dan een schadevergoeding van de ander krijgen. Zodoende werd deze oorlog beëindigd en werd al de haat en vijandigheid opzij gelegd.

De profeet ﷺ heeft deze oorlog bijgewoond en maakte tijdens de strijd de pijlen klaar voor zijn ooms.

Deze oorlog werd Fudjaar genoemd omdat zij hiermee de onaantastbaar-heid van Mekka hebben geschonden, maar ook die van de onaantastbare maand Muharram. De Fudjaar-oorlog vond vier keer plaats gedurende een periode van vier jaar en dit was de laatste keer.

Gedurende de eerste drie keer vond er geen gevecht plaats, maar het waren incidenten van onenigheid en ruzies. Bij het laatste incident werd daadwerkelijk gevochten.

Het Fudoel-verdrag:

Na afloop van deze oorlog, in de maand Dil-qi'dah,werd er een verdrag gesloten tussen vijf stammen van de Quraish, nl. ; Banu Haashim, Banu Almuttalib, Banu Asad, Banu Zuhrah en Banu Taïm.

De aanleiding hiervoor was dat een man uit Zubaid bepaalde goederen naar Mekka bracht en deze verkocht aan Al'aas, de zoon van Waa'il As-sahmi, waarna deze goederen niet werden betaald. De man zocht hulp bij de stammen Beni Abde-daar, Beni Makhzoum, Beni Jamh, Beni Sahm en Beni U'day maar kreeg geen aandacht voor zijn probleem. Hij besteeg de berg Abu Qubais en uitte het onrecht dat hem aangedaan was in een gedicht en vroeg om hulp bij het verkrijgen van zijn rechten.

Az-zubair, de zoon van Abdulmuttalib, maakte er meteen werk van en kreeg de bovengenoemden bij elkaar in het huis van Abdullah Ibn Jad'aan, het hoofd van Banu Taïm. Zij sloten een akkoord om een ieder in Mekka die onrecht was gedaan, al dan niet een bewoner, te steunen in het verkrijgen van zijn recht. Zij gingen daarna naar Al'aas, ontnamen Az-zubaidi het recht van Al'aas en gaven het aan hem terug.

De profeet ﷺ heeft samen met zijn ooms dit akkoord bijgewoond. Nadat hij werd geëerd door het gezantschap zei hij: 'Ik woonde een verdrag bij in het huis van Abdullah Ibn Jad'aan, waarvan ik zeer onder de indruk was. Als ik in de Islam aangesproken word, dan zal ik me er ook aan houden.'

Zijn arbeidsleven:

De profeet ﷺ is als weeskind geboren en is opgegroeid onder het voogdijschap van zijn opa en later van zijn oom. Hij had geen erfenis van zijn vader waarvan hij rijk zou worden. Toen hij de leeftijd bereikte waarop hij arbeid kon verrichten heeft hij als schapen-herder gewerkt samen met zijn broers in borstvoeding in Beni Sa'd. Na zijn terugkeer in Mekka heeft hij hetzelfde gedaan voor anderen en kreeg een paar Qiraat voor het verrichte werk. De toenmalige waarde hiervan was ongeveer zes gulden.

Als schapenherder te werken is een traditie waaraan veel profeten aan het begin van hun leven gehoor gaven. De profeet ﷺ heeft eens gezegd nadat hij geëerd werd door het gezantschap:

'Elke profeet is wel eens schapenherder geweest'.

Toen de profeet ﷺ een jongeman was geworden, is hij waarschijnlijk in de handel gegaan. Er is namelijk overgeleverd dat hij samen met As-saa'ib Ibn Abis-saa'ib handelde. Hij was zijn beste handelspartner, dreef de prijs niet op en was zeer correct.

De profeet ﷺ stond bekend in zijn transacties als zeer betrouwbaar, eerlijk en tevreden. Dit was de leidraad in zijn leven zodat hij 'de betrouwbare' als bijnaam kreeg, Al'amien.

Zijn reis naar het Shaam-gebied en zijn huwelijk met Khadija:

Khadija, de dochter van Khuwailid, moge Allah met haar tevreden zijn, een van de meest rechtschapen vrouwen van Quraish, kwam van goede huize en was tevens rijk. Zij besteedde haar geld uit aan handelaren om daarmee handel te drijven tegen commissie. Zij had gehoord over de profeet ﷺ en stelde hem voor om met haar geld een handelsreis naar het Shaam-gebied te maken. Zij beloofde hem een hogere vergoeding dan wat zij aan anderen gaf.

De profeet ﷺ ging samen met haar dienaar Maysarah op reis, kocht en verkocht goederen en maakte heel veel winst. Haar geld werd gezegend en verrijkt, hetgeen op deze manier nooit eerder had plaatsgevonden. Hij keerde daarop terug naar Mekka en gaf het aan hem toevertrouwde geld en goederen terug.

Zijn huwelijk met Khadija:

Khadija merkte zijn betrouwbaarheid en zegeningen op en raakte er stil van. Maysarah vertelde haar ook wat hij allemaal zag van zijn goede eigenschappen, zijn prachtige karakter en wonderen zoals de aanwezigheid van de schaduwen van twee engelen als het warm was. Khadija voelde zich tot hem aangetrokken en stuurde een van haar vriendinnen naar hem toe om te laten weten dat zij graag met hem zou willen trouwen.

De profeet ﷺ ging daarmee akkoord en sprak daarover met zijn ooms die vervolgens haar hand gingen vragen bij haar oom Amr Ibn Asad. Hij gaf haar ten huwelijk aan de profeet ﷺ. Bij de huwelijksplechtigheden was een aantal vooraanstaanden van Banu Haashim en Quraish aanwezig en de bruidsschat bedroeg twintig Bakrah (of misschien ook zes). Zijn oom Abutalib hield de huwelijkstoespraak; hij uitte zijn lofbetuiging aan Allah en verheerlijkte Hem. Daarna sprak hij over de goede afstamming en de oprechtheid van de profeet ﷺ. Hij noemde daarna het huwelijksverklaring en maakte de bruidsschat bekend.

Dit huwelijk vond twee maanden en een paar dagen na zijn terugreis uit het Shaam-gebied plaats. De profeet ﷺ was toen vijfentwintig jaar oud en Khadija was (naar de meest waar-schijnlijke overleveringen) veertig jaar, maar er wordt ook overgeleverd dat zij achtentwintig jaar was. Zij was getrouwd geweest met A'tieq, de zoon van A'aith Almakhzoumi die overleden was, en met Abu Haalah At-taimi; deze overleed ook en zij had al een kind van hem. Daarna wilden velen van de vooraanstaanden van Quraish met haar trouwen maar zij weigerde totdat zij met de profeet ﷺ trouwde. Met hem werd ze ook werkelijk gelukkig.

Zij is de eerste van zijn vrouwen, hij is niet met een andere vrouw getrouwd geweest toen zij nog leefde. De kinderen van de profeet ﷺ zijn allemaal van haar behalve Ibrahiem, deze was van de Koptische Maria.

De kinderen van de profeet ﷺ en van Khadija:

Deze zijn Alqaasim, Zainab, Ruqayyah, Oum Kulthoum, Fatima en Abdullah. Er zijn ook andere overleveringen betreffende het aantal en de volgorde van hen. De jongetjes zijn allen op vroege leeftijd overleden. De meisjes haalden allen de gezantschaps-periode,werden moslim en immigreerden.Zij zijn allemaal overleden voordat de profeet was overleden. Fatima, moge Allah met haar tevreden zijn, is de enige uitzondering hierop. Zij is zes maanden na zijn overlijden gestorven.

Het bouwen van de Ka'bah en het arbitrageverhaal:

Toen de profeet ﷺ vijfendertig jaar oud was, vond een overstroming plaats die de muren van de Ka'bah beschadigde. Angezien de muren al eerder waren beschadigd door een brand, vonden de mensen van Quraish het noodzakelijk om ze te herbouwen. Zij besloten daarop om de bouw alleen te financieren met het eerlijk verdiende geld, dus geen geld dat afkomstig is van renteheffingen of dat ten onrechte afgenomen was van een ander.

Zij vreesden Allah's bestraffing als zij het zouden slopen, maar toen vertelde Alwalied, de zoon van Almoughirah hen: 'Allah bestraft niet degenen die iets herstellen' en begon zelf met het slopen. Zij volgden hem hierin totdat ze de fundamenten van Ibrahiem bereikten.

Zij startten de bouw van de Ka'bah en verdeelden de bouwactiviteiten onder de verschillende stammen. De vooraanstaanden droegen de stenen op hun schouders. De profeet ﷺ en zijn oom Al'abbas deden hetzelfde. Een Romeinse bouwer, wiens naam Baaqum was, was verantwoordelijk voor de bouw.

Later bleek dat de -eerlijk verdiende- financiële middelen niet voldoende waren om de bouw vanaf de fundamenten van Ibrahiem te beëindigen, zij lieten daarom ongeveer zes meter open en bouwden een muurtje aan de rand van de oorspronkelijke grenzen als aanwijzing dat het bij de Ka'bah behoorde. Dit deel wordt de "Alhajar wal-hutaim" genoemd.

Bij het bereiken van de plek van de zwarte steen "alhajar alaswad" tijdens de bouwwerkzaamheden wilde elk stamhoofd zichzelf de eer verschaffen om de steen op zijn plek terug te leggen.

Dit leidde tot flinke ruzies onderling, die vier tot vijf dagen duurden. De situatie dreigde in een bloedige strijd te veranderen, maar de wijze Abu Umayya, de zoon van Almughierah Almakhzoumi, heeft dit kunnen voorkomen. Hij was de oudste man van Quraish en stelde voor om de arbitrage over te laten aan de eerste man die zou binnenkomen in de moskee en allen stemden daarmee in.

De voorbestemming van Allah was dat die eerste man die zou binnen- komen na dit besluit, de profeet ﷺ zou zijn. Toen de mensen hem zagen zeiden ze: 'Deze man is de betrouwbare en wij accepteren hem, dat is Mohammed'. Toen hij bij hen aankwam vertelden zij het verhaal, hij pakte een mantel, legde de zwarte steen erin en vroeg een ieder die mantel vast te houden en hem vervolgens te dragen naar de plek van de steen. Toen zij die hadden bereikt, pakte Mohammed ﷺ de steen en legde die op zijn plaats. Het was de juiste oplossing waar iedereen over tevreden was.

De zwarte steen lag anderhalf meter hoog en de deur van de Ka'bah lag twee meter boven de grond zodat alleen degenen waar zij toestemming aangaven naar binnen konden.

Zij hebben de hoogte van de muren verdubbeld en deze werden ongeveer acht meter (18 thira'e). Zij legden zes pilaren neer binnen de Ka'bah in twee rijen en maakten daarboven het plafond, ter hoogte van vijftien Thira'e, dat ongeveer zeven meter is. De Ka'bah was voor deze renovatie namelijk zonder plafond of pilaren.

De levensloop van de profeet ﷺ voor het gezantschap

Vanaf zijn kinderjaren groeide hij op met een gezond verstand en lichaam. De profeet ﷺ had goede karakter- eigenschappen en was het ideale voorbeeld van wijsheid en ruimdenkendheid. Uitermate welgemanierd en had een zuivere persoonlijkheid. Hij stond bekend als betrouwbaar, geloofwaardig, edelmoedig, dapper, rechtvaardig, wijs, ascetisch, tevreden, zachtaardig, volhardend, dankbaar, bedeesd, getrouw, bescheiden en oprecht.

De profeet ﷺ was verder zoals zijn oom Abutalib hem in een gedicht omschreef:

De wolken worden verzocht te regenen door de zuiverheid van zijn gezicht, hij is de schuilplaats voor de weeskinderen en de beschermer van de weduwen.

Hij onderhield goede banden met zijn bloedverwanten. Hij was geduldig en viel niemand lastig, hielp wie minder bedeeld waren totdat ze wat ruimer zaten. Hij was gastvrij en steunde mensen die bepaalde problemen hadden of een moeilijke periode doormaakten.

Allah, de Verhevene, beschermde hem, stond hem bij en zorgde dat hij afkeer kreeg van alle fabels en kwaad waarmee de mensen in zijn stam zich wel bezighielden. Hij heeft ook nooit feestelijkheden voor afgoden bijgewoond waar beelden voor goddelijk werden verklaard en heeft nooit gegeten van het geofferde in dit verband. Hij kon er niet tegen om te luisteren naar de eedaflegging in de naam van Al-laat en Al'uzza, laat staan het aanraken van die beelden of de nabijheid daarvan opzoeken.

De profeet ﷺ heeft altijd afstand genomen van het drinken van alcohol en nooit onbehoorlijke bijeenkomsten bijgewoond, terwijl veel jongeren in Mekka elkaar zo regelmatig ontmoetten.

Het gezantschap en het verkondigen van de boodschap voorafgaand aan het gezantschap en de tekenen van voorspoed

Door de genoemde feiten werd het verschil in denkwijze steeds groter tussen de profeet ﷺ en de mensen van zijn stam. De verdorvenheid en ondeugdzaamheid die zij verrichtten baarde hem zorgen, hij trok zich steeds meer terug en verkoos de eenzaamheid terwijl hij zich bezig hield met de weg die hen zou kunnen redden.

Zijn bezorgdheid nam alleen maar toe, maar ook zijn wil werd sterker en hij werd ouder. Alsof het iets was dat hem tot die eenzaamheid leidde. Hij begon zich meer en meer terug te trekken in de Hiraa'e-grot(1), hield zich bezig met het aanbidden van Allah volgens de restanten van de religie van Ibrahiem, vrede zij met hem. Hij deed dit een maand per jaar, de maand Ramadan. Zodra deze maand voorbij was vertrok hij 's ochtends naar Mekka, verrichtte de "tawaaf", het lopen rond de Ka'bah, en ging daarna naar zijn woning. De profeet ﷺ heeft dit drie jaar lang gedaan.

De meeste profeten werden gezonden zodra zij de leeftijd van veertig jaar hadden bereikt, het is de leeftijd van volmaaktheid en volwassenheid. Toen de profeet ﷺ zelf deze leeftijd had bereikt begonnen de tekenen van gezantschap en voorspoed aan hem te verschijnen. Wat hij droomde vond later ook in werkelijkheid plaats, hij zag het licht en hoorde stemmen en heeft wel eens hierover gezegd: 'Ik herkende nog een steen in Mekka, die mij begroette voordat ik was gezonden'.

---

(1) Hiraa'e: Dat was de naam van de huidige A-noer-berg die op een afstand van ongeveer twee mijlen van Mekka ligt. De grot ligt links aan de top van de berg. Het is een klein grot die iets minder dan vier meter lang en ongeveer anderhalve meter breed is.

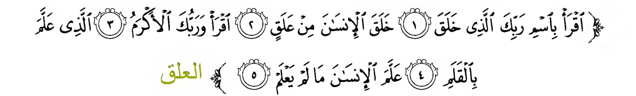
Het begin van het gezantschap en het neerdalen van de openbaringen

Op een leeftijd van eenenveertig jaar tijdens de maand Ramadan was de profeet ﷺ in alle eenzaamheid in de Hiraa'e-grot Allah aan het gedenken en aanbidden. Op een gegeven moment verscheen de engel Jibriel, vrede zij met hem, om de boodschap en de openbaring aan de profeet te verkondigen.

Aïcha, moge Allah met haar tevreden zijn, heeft dit verhaal uitgebreid overgeleverd: „De allereerste openbaringen aan de profeet ﷺ waren zijn oprechte dromen, elke droom kwam uit. Daarna kreeg hij de neiging om zich af te zonderen en ging in zijn zelfgekozen eenzaamheid Allah aanbidden in de Hiraa'e-grot. Dat deed hij vele nachten achter elkaar waarna hij zich weer terugtrok bij zijn familie. Hij kreeg van Khadija het voedsel om weer een gelijk aantal nachten door te brengen, totdat de openbaringen hem bereikten toen hij in de Hiraa'e- grot zat. De engel versheen voor hem en zei: „Lees" en de profeet, ﷺ antwoordde: „Ik kan niet lezen...".

De profeet ﷺ vertelde: „Hij pakte me krachtig vast totdat ik me in het nauw voelde, liet me daarna los en zei: „Lees". Ik zei: „Ik kan niet lezen". Hij pakte me voor de tweede keer krachtig vast, liet me los en zei: „Lees". Ik zei: „Ik kan niet lezen".

Hij pakte me krachtig vast voor de derde keer, liet me los en zei:

„Lees voor! In de naam van jouw Heer, Die jou heeft geschapen.* Hij heeft de mens geschapen van een bloedklomp.* Lees voor! En jouw Heer is de meest Edele.* Degene Die onderwezen heeft met de pen. Hij heeft de mens onderwezen wat hij niet wist." (96-1,2,3,4,5)

De profeet ﷺ is hierna trillend van angst naar zijn huis teruggegaan. Hij zei tegen Khadija, moge Allah met haar tevreden zijn: „Omhul mij, omhul mij". Zij omhulde hem totdat hij zich beter voelde. Hij zei tegen Khadija: „Het was beangstigend". Zij stelde hem toen gerust: „Oh nee, Allah zou je nooit in de steek laten. Je houdt contact met je bloedverwanten, zorgt voor iedereen, geeft aan de behoeftigen, bent gastvrij en steunt anderen bij hun onheil".

Khadija vertrok samen met hem naar Waraqah, de zoon van Nawfal Ibn Asad Ibn Abdul'uzza; hij was een neef van Khadija en had zich in het djahiliyya-tijdperk bekeerd tot het Christendom. Hij kende de Hebreeuwse taal en schreef uit de Indjiel in het Hebreeuws en was op het eind van zijn leven een oude blinde man.

Khadija vroeg hem: „Oh neef, luister naar de zoon van je broeder".

Toen zei Waraqah tegen de profeet ﷺ: „Oh zoon van mijn broeder, wat heb je gezien?". De profeet ﷺ vetelde hem het verhaal en wat hij allemaal gezien had, waarna Waraqah zei: „Dit is precies wat Moesa ook is overkomen. Ik had nog gehoopt sterk genoeg te zijn en dat ik nog zou leven als jouw mensen je het land zouden hebben uitgezet". De profeet ﷺ zei: „Zullen ze mij dan eruit zetten?". Waraqah antwoordde: „Ja, elke man die dit krijgt wordt vijandig behandeld, als ik tegen die tijd nog leef, dan zal ik je terzijde staan", maar Waraqah is kort daarna overleden."

Het begin van de gezantschap en het neerdalen van de openbaring:

Het voorgaande was het verhaal van het begin van de gezantschap en de openbaringen aan de profeet ﷺ de eerste keer. Dit vond plaats tijdens de maand Ramadan en precies in de waardevolle nacht, "lailatoelqadr". Allah, de Verhevene, heeft gezegd:

﴿ شَهۡرُ رَمَضَانَ ٱلَّذِيٓ أُنزِلَ فِيهِ ٱلۡقُرۡءَانُ هُدٗى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَٰتٖ مِّنَ ٱلۡهُدَىٰ وَٱلۡفُرۡقَانِ ١٨٥ ﴾ البقرة

„De maand Ramdan is het waarin de Koran is neergezonden".

Ook heeft Allah gezegd:

„Voorwaar, wij hebben de Koran neergezonden in de Lailatoelqadr, d.w.z. de Waardevolle Nacht".

Volgens de meest betrouwbare overleveringen was het op een maandagnacht, net voor de ochtendschemering.

"Lailatoelqadr" vindt zoals bekend plaats op een oneven dag tijdens de laatste tien dagen van de maand Ramadan. Verder is het wetenschappelijk bewezen dat de maandag tijdends de Ramadan van dat jaar op de 21ste plaats vond. Dit betekent dat zijn gezantschap ﷺ op de nacht van de 21ste van de maand Ramadan op een leeftijd van eenenveertig jaar tot hem kwam. Deze datum komt overeen met 10 augustus 610 (na Christus). De profeet ﷺ was dus veertig maanjaren, zes maanden en twaalf dagen oud hetgeen overeenkomt met negenendertig zonnejaren, drie maanden en tweeentwintig dagen. Hij werd gezonden op een leeftijd van veertig jaar, geteld volgens de zonnejaren.

Het stagneren van de openbaringen en het hervatten daarvan

De openbaringen stagneerden na de eerste keer in de Hiraa'e-grot, dit duurde enkele dagen lang en veroorzaakten diep verdriet bij de profeet ﷺ. Maar de achterliggende wijsheid is dat hij niet langer angst had, maar meer zekerheid kreeg en werd voor- bereid voor de ontvangst van de daaropvolgende openbaringen. Hij begon belangstellend het vervolg van de openbaringen te verwachten.

De profeet ﷺ was nadat hij bij Waraqah geweest was, teruggegaan naar de Hiraa'e-grot om zich voor de rest van de maand Ramadan af te zonderen. Toen de maand Ramadan voorbij was en dus ook zijn 'eenzaamheid voor het aanbidden van Allah', verliet hij de grot op een ochtend aan het het begin van de maand Shawaal en keerde, zoals gewoonlijk, naar Mekka terug.

De profeet ﷺ zei: „Toen ik bij de vallei aankwam werd ik geroepen. Ik keek naar de rechterkant maar zag helemaal niets, ik keek naar de linkerkant en zag ook niets, ik keek vervolgens naar voren en weer naar achteren maar kon niets zien. Maar toen ik naar boven keek, zag ik wel iets, de engel bezocht mij bij Hiraa'e. Hij zat op een zetel tussen de hemel en de aarde. Ik schrok toen ik hem zag en viel neer op de grond, daarna ben ik naar Khadija gegaan en begon haar te zeggen:

„Omhul mij, ommantel mij en giet koud water over mijn hoofd."

Zij ommantelde me en goot koud water over me". Daarna werden de volgende Koranverzen neergezonden:

„O jij ommantelde.* Sta op en waarschuw *. En prijs de grootheid van jouw Heer.* En reinig jouw kleding.* En vermijd elke zonde.*"

Dit gebeurde voordat het gebed een verplichting werd, maar daarna kwamen de openbaringen achtereenvolgens.

De openbaring van deze verzen uit de Koran vormden het begin van de gezantschap. Dit komt overeen met de onderbrekings- periode van de openbaringen. Deze verzen bevatten overigens twee categorieën verplichtingen en wat daarbij hoort:

De eerste categorie is het opdragen van de profeet ﷺ om zijn boodschap over te brengen en anderen te waarschuwen, hetgeen naar voren komt in de verklaring van Allah, de Verhevene:

„Sta op en waarschuw". Dit betekent dat de profeet ﷺ de mensen moet waarschuwen voor de bestraffing van Allah, de Verhevene, als zij geen afstand nemen van de dwaling waarin zij zich bevinden en van het aanbidden van iets anders dan Allah want dat is namelijk afgoderij; het stellen van metgezellen aan Allah, de Verhevene, in Zijn eigenschappen, Zijn rechten en in Zijn daden.

De tweede categorie is het opdragen van de profeet ﷺ om de verplichtingen van Allah, de Verhevene, na te komen en zich daaraan te houden. Zodoende stelt hij Allah tevredenheid en wordt hij een voorbeeld voor hen die gelovig worden. Dit komt in daaropvolgende verzen naar voren. **„En prijs de grootheid van jouw Heer"** betekent dus: prijs alleen Hem in Zijn grootheid en stel geen metgezel aan Hem, de Verhevene. Met **„En reinig jouw kleding"** wordt bedoeld het reinigen van kleding en lichaam want wie Allah prijst hoort niet onrein of vuil te zijn. **„En vermijd de zondigheid"** betekent het vermijden van alles wat tot ontevredenheid van Allah kan leiden en dus tot Zijn bestraffing. Dit bereikt men door Allah, de Verhevene, te aanbidden en Hem te gehoorzamen. **„En geef niet om meer te ontvangen"** betekent: verricht niet een deugdzame daad met de bedoeling beter terug te krijgen in het wereldlijk leven.

De laatste vers verwijst naar het feit dat zijn mensen hem zullen benadelen zodra hij afstand neemt van hun religie en hen aanroept zich tot Allah, de enige God, te wenden: **„En wees geduldig omwille van jouw Heer".**

Aankondiging van de boodschap:

De profeet ﷺ begon met het verkondigen van zijn boodschap na het openbaren van deze verzen. Zijn mensen waren heidenen en hadden geen religie, behalve het aanbidden van afgodsbeelden.

Als excuus hiervoor voerden zij aan dat hun voorouders dat ook deden.

Zij hechtten veel waarde aan het aanzien en hooghartigheid. Zij gebruikten het zwaard als enig middel voor het oplossen van hun problemen.

Daarom verkoos Allah, de Verhevene, voor Zijn profeet ﷺ de geheime weg voor het verkondigen van Zijn boodschap. En dat Zijn profeet alleen degenen die de oprechtheid begeren zou benaderen. Hij diende bij zijn familieleden en vrienden te beginnen.

De eerste volgelingen:

Bij de aanvang van de verkondiging, heeft een aantal mensen de profeet ﷺ in zijn boodschap gevolgd, zij hadden voorrang bij het verkrijgen van voorspoed en deugdzaamheid.

1. De allereerste persoon was Khadija, de dochter van Khuwailid, de moeder der gelovigen "Oum Almo'minien", d.w.z. "moeder der gelovigen", moge Allah met haar tevreden zijn. Zij was al op de hoogte van de verschillende tekenen die op het gezantschap wezen. Zij verwachtte dan ook dat hij de profeet van deze natie zou worden.

Dat werd alleen maar bevestigd door de verklaring van Waraqah. De engel Jibriel zou de profeet ﷺ bezocht hebben in de Hiraa'e-grot met de openbaringen van zijn gezantschap. Khadija zag wat de profeet ﷺ allemaal meemaakte na het neerdalen van de eerste verzen van "almuddathir". Het was dus vanzelfsprekend dat zij de eerste gelovige werd.

2. De profeet ﷺ heeft ook zijn beste vriend Abu Bakr As-siddieq, moge Allah met hem tevreden zijn, benaderd om hem te vertellen dat Allah, de Verhevene, hem heeft geëerd door het gezantschap en om hem aan te roepen in hem te geloven. Abu Bakr heeft hem zonder enige twijfel gelooft, hij sprak de geloofsverklaring uit en was daarmee de eerste man die de profeet geloofde.

Hij was twee jaar jonger dan de profeet ﷺ en was al voor een lange periode zeer bevriend met de profeet ﷺ. Hij wist alles van de profeet ﷺ dus ook zijn geheimen. Het feit dat Abu Bakr de profeet ﷺ geloofde is het beste bewijs voor de echtheid van zijn verkondiging.

3. Tot de eerste gelovigen behoort ook Ali, de zoon van Abu Talib, moge Allah met hem tevreden zijn. Hij stond onder de voogdij van de profeet ﷺ en hij woonde bij hem thuis. De profeet ﷺ gaf hem te eten en te drinken en zorgde voor hem.

Quraish was getroffen door hongerjaren, Abu Talib had veel kinderen en weinig geld, zodoende heeft Al'abbas de voogdij van zijn zoon Jaafar op zich genomen en heeft de profeet ﷺ die van Ali op zich genomen. Hij behandelde hem als zijn

eigen kind. Bij het begin van het gezantschap van de profeet ﷺ naderde Ali de volwassen leeftijd (er is overgeleverd dat hij tien jaar oud was). Hij immiteerde de profeet in al zijn daden. Toen de profeet ﷺ hem opriep zich te bekeren tot de Islam, stemde hij ermee in en is daarmee de eerste moslim geworden onder de kinderen.

Tot de eersten die de profeet ﷺ hebben geloofd, behoorde ook zijn slaaf Zaid Ibn Haarithah Ibn Churaahiel Alkalbi. Deze werd als krijgsgevangene genomen in het djaahiliyyah-tijdperk en werd verkocht. Hakim Ibn Huzaam heeft hem gekocht en schonk hem aan zijn tante Khadija; vervolgens schonk zij de slaaf aan de profeet ﷺ.Toen zijn vader en oom hiervan wisten, gingen zij naar de profeet ﷺ om met hem te praten. Zij hoopten dat de profeet Zaid goed zou behandelen en dat hij op den duur Zaid zijn vrijheid zou teruggeven. De profeet ﷺ riep Zaid en liet hem kiezen tussen hem, zijn vader en oom, maar hij koos er voor om bij de profeet ﷺ te blijven. De profeet ﷺ is toen naar de mensen van Quraish gegaan en zei in hun aanwezigheid: „Ik verklaar nu dat Zaid mijn zoon is en dat de erfenis wederzijds is". Dit vond plaats voordat de profeet ﷺ zijn gezantschap had verkregen. Hierna werd hij Zaid, zoon van Mohammed, genoemd totdat de adoptie door de Islam ongeoorloofd werd geacht en hij weer Zaid, zoon van Haarithah werd genoemd.

Deze vier personen zijn allemaal op één dag moslim geworden, dezelfde dag dat de profeet ﷺ opgedragen werd de mensen te waarschuwen en daarna zijn boodschap verondigde. Vandaar dat deze vier personen afzonderlijk worden beschouwd als de eersten die moslim zijn geworden.

Daarna werd Abu Bakr, moge Allah met hem tevreden zijn, actief in het verkondigen van de Islam en werd hij de rechterhand van de profeet ﷺ. Hij was vriendelijk en bemind, gemakkelijk, edelmoedig, vrijgevig en hooggeplaatst. Hij was een geleerde op het gebied van de Arabische afstammingen. Mensen uit zijn stam waren graag in zijn gezelschap omdat hij fatsoenlijk en oprecht was, men beminde hem ook om zijn kennis en zijn goedgunstigheid. Hij was een handelaar, was zeer vrijgevig en behandelde de mensen goed.

Hij riep degenen die hij kon vertrouwen van zijn stam tot de Islam, een aantal rechtschapen mensen uit zijn stam aanvaardden het; waaronder Othman Ibn Affan Alamawi, Az-zubair Ibn Awwaam Alasadi, Abdurrahmaan Ibn Awf Az-zahri, Sa'd Ibn Abi Waqqaas Az-zahri, Talhah Ibn Ubaidillah At-tamiemi. Abu Bakr, moge Allah met hem tevreden zijn, had ze over de Islam verteld en bracht ze bij de profeet ﷺ waarna zij zich allen zich tot de Islam bekeerden.

Na deze groep heeft ook de 'betrouwbare man van de natie', Abu Ubaidah Aamir Ibnul'djarraah, zich tot de Islam bekeerd en ook Abu Salamah Ibn Abdelasad, zijn vrouw Oum Salamah, Alarqam Ibnuabi Al-arqam, Othman Ibn Madh'oun en zijn twee broers Qudaamah en Abdullah, Ubaidah Ibn Alhaarith Ibn

Abdulmuttalib Ibn Abdumunaaf, Said Ibn Zaid Ibn Amr Ibn Nufail en zijn vrouw Fatima, de dochter van Alkhattaab en de zus van Omar Ibn Alkhattaab, Khabaab Ibn Al'art, Jaafar Ibn Abu Talib en zijn vrouw Asma, dochter van Amies, Khaled Ibn Said Ibn Al'aas en zijn vrouw Amina, dochter van Khalaf, zijn broer Amr Ibn Said Ibn Al'aas, Haatib Ibn Alhaarith en zijn vrouw Fatima, dochter van Almudjallal en zijn broer Hattaab Ibn Alhaarith en zijn vrouw Fakiehah, dochter van Yasaar en zijn andere broer Mu'ammar Ibn Alhaarith, Almuttalib Ibn Azhar en zijn vrouw Ramlah, dochter van Abu A'wf en Na'iem Ibn Abdullah Ibn Usaid An-nahaam. Al deze mensen stammen af van Quraish.

Tot de eerste mensen, niet-Quraishieten, die zich tot de Islam hebben bekeerd, behoren onder andere: Abdullah Ibn Mas'ud Alhathlie, Mas'ud Ibn Rabi'a Alqaari, Abdullah Ibn Djahsh en zijn broer Abu Ahmad Ibn Djahsh, Suhaib Ibn Sinaan Ar-roemi, Ammar Ibn Yaasir Al'ansi, zijn vader Yaasir en zijn moeder Sumayya en Aamir Ibn Fahirah.

Naast de bovengenoemde personen, is er ook een aantal vrouwen die zich in een vroeg stadium tot de Islam bekeerde, waaronder: Oum Ayman Barakah Alhabashiyah, de slavin van de profeet ﷺ en zijn oppas, Oum Alfadl Alhilaaliyah (ook de oudste Lubabah genoemd), de dochter van Alharith en de vrouw van Al'abbas Ibn Abdulmuttalib, Asma, de dochter van Abu Bakr, moge Allah met hem tevreden zijn.

Deze mensen staan bekend als de allereersten die zich tot de Islam bekeerden; "assaabiqien al'awalien". Het is gebleken, na onderzoek, dat het om ongeveer 130 metgezellen gaat. Het is verder onbekend of dit aantal zich tot de Islam heeft bekeerd, voordat de verkondiging van de boodschap openbaar werd of dat sommigen van hen zich pas in een later stadium bekeerd hadden.

De opvoeding van de gelovigen en de manier van hun aanbidding:

De openbaringen zijn voortgezet na het neerdalen van de eerste verzen van "almuddathir". Volgens overleveringen werd daarna soerat "alfatihah" neergezonden. Deze bevat de loftuiting, smeekbede en vormt de essentie van de Koran en die van de Islam in het algemeen. Het eerste wat de profeet ﷺ opgedragen was, op het gebied van aanbidding, is het gebed te onderwijzen; twee "rak'ah", d.w.z. "een onderdeel van het gebed als geheel" 's ochtends twee en 's middags twee. Dit heeft Jibriel aan hem overgedragen. Hij leerde hem de "woedo'e", d.w.z. "het ritueel wassen voorafgaand aan het gebed" en het gebed zelf.

De gehele reiniging werd een eigenschap van de moslims en de "woedo'e" werd een voorwaarde dat voorafgaand het gebed verricht diende te worden.

Het openingshoofdstuk van de Koran "alfatihah" was ook de kern van het gebed. Ook loftuitingen aan Allah en Hem prijzen, waren onderdelen van het gebed. De "salaat" was voor de gelovigen de manier van aanbidding, zij verrichtten het op plaatsen waar zij niet gezien konden worden, waarschijnlijk in valleien en bergpaden.

Er is verder niet bekend of men opgedragen werd andere zaken te verrichten of dat bepaalde handelingen afgeraden werden in deze periode.

De openbaringen belichtten verschillende kanten van het monotheïsme(het geloven in één God). Ze moedigden hen aan hun zielen te reinigen en goede karaktereigenschappen te verwerven, ze beschreven het paradijs en de hel, behelsten hoogwaardige aanbevelingen die de harten openstelden en de zielen voedden.

De profeet ﷺ reinigde hen en onderwees hen de wijsheden uit het boek, begeleidde hen om hun harten te zuiveren, hun karakter te verbeteren, om tevreden te zijn en om oprechtheid te handelen in hun omgang met anderen. Hij haalde ze uit de duister naar het licht en verwees ze naar het rechte pad, leerde ze om vast te houden aan de religie en om vastberaden te zijn bij zaken die Allah, de Verhevene, aangaan en hierin te volharden.

Drie jaar lang is dit beperkt gebleven tot een select groep. De profeet ﷺ heeft in deze periode zijn boodschap openbaar verkondigd in algemene bijeenkomsten of gezelschappen. Hoewel de mensen van Quraish van zijn boodschap wisten, negeerden sommigen deze boodschap. De meesten hielden zich er niet zo mee bezig, omdat de profeet ﷺ nog niet over hun religie en goden sprak.

Het openlijk verkondigen van de boodschap

Beroep doen op naasten tijdens de verkondiging:

Drie jaar lang heeft de profeet ﷺ zijn boodschap aan individuen overgebracht. Er waren deugdzame mensen die het verwelkomden binnen Quraish maar ook daarbuiten. Langzamerhand werden de omstandigheden voor het openlijk verkondigen ervan gunstiger, Allah, de Verhevene, heeft toen het volgende neergezonden:

(وَأَنْذِرْ عَشيرَتَكَ الأقرَبينَ واخْفِضْ جَناحَكَ لِمَنْ اِتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنينَ فَإِنْ عَصَوْكَ فَقُلْ إنّي بَريءٌ مِمّا تَعْمَلون)

„En waarschuw jouw naaste familieleden.* En wees bescheiden en nederig tegenover de gelovigen die jou volgen."

De profeet ﷺ heeft zijn naaste verwanten bijeengeroepen; Banu Haashim en sommigen van Banu Almuttalib.Hij zei, na het uitspreken van de geloofsverklaring en loftuiting aan Allah:

„De padvinder vertelt zijn volk geen onwaarheid, ik zweer bij Allah dat ik jullie geen onwaarheden kan vertellen of jullie kan bedriegen. Ik zweer bij Allah, de enige God, dat ik Zijn gezant ben voor jullie in het bijzonder en voor de rest van de wereldbevolking. Ik zweer bij Allah dat jullie allemaal zullen sterven zoals jullie in slaap vallen, dat jullie opgewekt zullen worden zoals jullie wakker worden, dat jullie beoordeeld zullen worden naar jullie daden en dat jullie beloond zullen worden voor jullie deugdzame daden en bestraft zullen worden voor jullie ondeugdzame daden. Het is of eeuwig het paradijs of eeuwig de hel."

إن الرائد لايكذب أهله، والله لو كذبت الناس جميعا ماكذبتكم، ولو غررت الناس جميعا ماغررتكم، والله الذي لاإله إلا هو إني رسول الله إليكم خاصة وإلى الناس كافة، والله لتموتن كما تنامون، ولتبعثن كما تستيقظون، ولتحاسبن بما تعملون، ولتجزون بالإحسان إحسانا وبالسوء سوءا. وإنها الجنة أبدا أو النار أبدا

Alle aanwezigen reageerden vriendelijk behalve zijn oom Abu Lahab, die zei: „Houdt hem tegen voordat de Arabieren hem omsingelen want jullie eer zal worden geschonden als jullie hem moeten uitleveren en jullie zullen worden vermoord als jullie hem proberen te verdedigen". Abu Talib zei echter: „Ik zweer bij Allah dat wij hem zullen verdedigen zolang wij in leven zijn" en voegde daaraan toe tegen de profeet: „Ga je gang en doe wat je is opgedragen. Ik zal je blijven steunen en verdedigen hoewel mijn geweten het niet toestaat de religie van Abdulmuttalib te verlaten".

Boven de Safaa-berg:

Toen het bovenstaande zich afspeelde, werd de volgende verklaring van Allah, de Verhevene, neergezonden:

﴿ فَٱصۡدَعۡ بِمَا تُؤۡمَرُ وَأَعۡرِضۡ عَنِ ٱلۡمُشۡرِكِينَ ﴿٩٤﴾ ﴾ الحجر

„Verkondig wat bevolen is, en wend je af van de veelgodenaanbidders " [Alhidjr: 94].

De profeet ﷺ besteeg op een dag de top van de Safaa-berg en riep: "Yaasabahaah", d.w.z. "O, deze ochtend" en het werd een vast gebruik als waarschuwing wanneer een leger kwam om de stad aan te vallen of wanneer iets alarmerend aan de hand was.

Hij begon de verschillende stammen van Quraish bij naam op te roepen; 'Oh Beni Fahr, oh Beni U'day, oh Beni Abd Munaaf, oh Beni Abdulmuttalib, enz.

Toen zij ervan hoorden vroegen ze zich af wie het was. De mensen antwoordden: „Mohammed". Daarna zijn ze haastig naar hem toegegaan.Als ze er zelf niet heen konden, stuurden ze iemand om kennis te nemen van het bericht.

Toen zij dan allemaal bijeen waren gekomen zei de profeet: „Als ik jullie nu eens vertel dat er een leger is onderaan de vallei van deze berg, dat jullie zal aanvallen. Zouden jullie me dan geloven?". Zij antwoordden: „Ja, want we hebben je gekend als iemand die alleen maar de waarheid vertelt en geen enkele onwaarheid".

Hij zei: „Ik ben hier om jullie te waarschuwen voor een pijnlijke bestraffing. Ik ben ten opzichte van jullie zoals een verkenner die de vijand zag en vervolgens zijn volk ging roepen zodat die vijand geen kans heeft hen te overvallen. Maar de verkenner vreest dat de vijand eerder dan hemzelf zal arriveren en begon daarom te roepen met "Yaasabahaah"."

Hij verzocht hen daarna te verklaren dat er geen andere God bestaat dan Allah, de Verhevene, en dat Mohammed Zijn gezant is. Hij legde hen uit dat deze geloofsverklaring de redding is in het tegenwoordige leven en in het hiernamaals. Hij waarschuwde hen vervolgens voor de bestraffing van Allah als zij de afgoderij niet zouden opgeven en als zij niet in zijn boodschap zouden geloven. De profeet ﷺ voegde eraan dat zelfs hij hen niet kan redden voor de bestraffing en dat hij niets voor ze kan doen tegen de wil van Allah, de Verhevene.

Dit was een algemene waarschuwing, daarna noemde hij de stammen en personen bij naam: „Oh mensen van Quraish, red jezelf door Allah te gehoorzamen, red jezelf van de hel. Ik kan jullie noch benadelen noch bevoordelen en kan niets voor jullie doen als het tegen de wil van Allah ingaat.

Oh mensen van Beni Ka'b Ibn Lo'ay, red jezelf van de hel. Ik kan jullie noch benadelen noch bevoordelen.

Oh mensen van Beni Murrah Ibn Ka'b, red jezelf van de hel.

Oh mensen van Beni Qusay, red jezelf van de hel. Ik kan jullie noch benadelen noch bevoordelen.

Oh mensen van Beni Abd-Shams, red jezelf van de hel.

Oh mensen van Beni Abd-Munaaf, red jezelf van de hel. Ik kan jullie noch benadelen noch bevoordelen.

Oh mensen van Beni Haashim, red jezelf van de hel.

Oh mensen van Beni Abdulmuttalib, red jezelf van de hel. Ik kan jullie noch benadelen noch bevoordelen en kan niets voor jullie doen tegen de wil van Allah. Vraag gerust aan mij wat jullie willen van mijn geld, maar ik kan niets voor jullie doen tegen de wil van Allah.

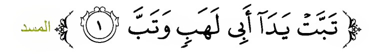
Oh Abbas, zoon van Abdulmuttalib, ik kan niets voor je doen tegen de wil van Allah.

Oh Safiyyah, dochter van Abdulmuttalib, (i.e. de tante van de profeet), ik kan niets voor je doen tegen de wil van Allah.

Oh Fatima, dochter van Mohammed gezant van Allah, vraag mij wat je wilt maar red jezelf van de hel. Ik kan niets voor je doen tegen de wil van Allah.

Jullie zijn mijn bloedverwanten, dat zal ik in ieder geval respecteren".

Toen hij deze waarschuwing voltooide zijn de mensen weggegaan, zonder enige weerstand of verzet te tonen. Over Abu Lahab is echter overgeleverd, dat hij de profeet ﷺ kwaadaardig tegensprak: „Moge de rest van je dag niets zijn, is het hiervoor dat je ons laat bijeenkomen?". Toen werd het volgende neergezonden:

„Vernietigd zijn de handen van Abu Lahab en vernietigd is hij".

De meeste mensen van Quraish waren een beetje verbaasd want de waarschuwing kwam onverwacht. Zij konden daar tegenover geen standpunt bepalen en toen zij naar hun woningen terugkeerden, na rustig te hadden nagedacht en bijgekomen waren van hun verbazing, kwam hun arrogantie weer naar boven en hebben zij de waarschuwing met bespotting en minachting opgenomen. Toen de profeet ﷺ langs een groep mensen kwam, lachten zij hem uit en zeiden: „Is dit de man die Allah heeft gezonden? De zoon van Abu Kabshah die vanuit de hemel wordt ingesproken".

Abu Kabshah is de naam van een grootvader van de profeet ﷺ van zijn moeders kant. Deze verliet de religie van Quraish en koos voor het Christendom. Toen de profeet ﷺ de religie van Quraish verliet legden zij een verband tussen hem en zijn grootvader om zodoende hem te beledigen en te kwetsen.

De profeet ﷺ ging door met zijn verkondiging en deed dat openlijk in hun gezelschap en tijdens bijeenkomsten. Hij las uit het boek van Allah en verzocht hen wat alle gezanten hun mensen hebben verzocht: „O mijn volk, aanbidt Allah, want er is voor jullie geen andere aanbidder dan Hij."

Hij begon Allah te aanbidden in hun aanwezigheid, zo ging hij ook overdag voor de Ka'bah bidden terwijl iedereen hem kon zien.

Zijn boodschap vond ingang bij mensen, de een na de ander omhelsde de religie van Allah, de Verhevene. Dit heeft geleid tot nijd en afkeer tussen de nieuwe moslims en tussen hun familieleden die zich niet tot de Islambekeerden.

Het beraad van Quraish om de bedevaartgangers te weerhouden van de boodschap van de profeet ﷺ.

De mensen in Quraish verafschuwden wat er gaande was en waren er zeer ongelukkig mee. Het bedevaartseizoen was op komst en dat baarde hen zorgen. Zij kwamen bijeen bij Alwalied Ibn Almoeghirah, een oude man van goede huize, en vroegen hem om raad. Hij antwoordde: „Oh mensen van Quraish, het seizoen is in zicht en verschillende Arabische delegaties bezoeken jullie tijdens dit seizoen. Zij hebben over jullie vriend gehoord. Jullie moeten hierover één standpunt nemen zodat jullie straks hierover geen tegenstrijdige uitspraken doen".

Zij zeiden: „Zeg jij het maar, bepaal jij maar een standpunt dat wij volgen".

Hij antwoordde: „Nee, dat moeten jullie maar doen. Ik luister".

Zij zeiden: „Wij zeggen dat hij een priester is".

Hij zei: „Hij is geen priester, we hebben priesters gezien maar hij lijkt er niet op".

Zij zeiden: „We zeggen dat hij gek is".

Hij zei: „Hij is niet gek, wij weten goed wanneer iemand gek is. Er is niets van stuiptrekking of onzekerheid bij hem te zien".

Zij zeiden: „Dan zeggen we dat hij een dichter is".

Hij zei: „Dat is hij niet, we weten immers alles over gedichten, in allerlei vormen en maten, maar wat hij zegt, lijkt niet op gedichten".

Zij zeiden: „Wij zeggen dat hij een magiër is".

Hij antwoordde: „Dat is hij ook niet, wij weten alles over magie en magiërs en dat heeft niets met 'het blazen op de knopen' te maken".

Zij vroegen: „Wat zeggen we dan?".

Hij zei: „Ik zweer bij Allah dat zijn uitspraken schitterend en fraai zijn.

Zijn uitspraken zijn bijzonder, erg origineel en hebben iets van schoonheid. Maar als jullie iets hierover zeggen, weet men onmiddellijk dat het niet klopt. Het meest overtuigende antwoord is waarschijnlijk als jullie zeggen dat hij een magiër is, ook wat betreft zijn uitspraken waarmee hij de mensen laat afkeren van hun eigen vader, vrouw, broer en stam."

Zij verlieten hem nadat zij het daarover eens waren geworden, blokkeerden de weg om de bedevaartgangers die arriveerden, voor de profeet ﷺ te waarschuwen. Men werd hiervan op de hoogte gesteld voordat men hem zag.

Tijdens de bedevaartdagen ging de profeet ﷺ naar bijeenkomsten en huizen. Hij verkondigde zijn boodschap en riep hen op zich tot de Islam te bekeren. Hij zei: „Oh mensen, zeg dat er geen aanbidder is behalve Allah want dat is jullie voorspoed".

Abu Lahab volgde hem, vertelde de mensen dat hij niet de waarheid vertelde en viel hem lastig. De Arabieren vertrokken na het bedevaartseizoen, terwijl zij van de profeet ﷺ wisten. Zodoende werd hij bekend in alle Arabische gebieden.

Verschillende manieren om deze boodschap tegen te houden.

Toen het bedevaartseizoen voorbij was, keerden de mensen van Quraish naar hun woningen terug. Ze waren gerustgesteld en dachten het probleem van de verkondiging van de boodschap van de profeet ﷺ definitief op te lossen. Na een beraad hadden zij verschillende manieren bedacht om deze boodschap tegen te houden en de kop in te drukken, waaronder de volgende:

1. **Het voortzetten van de bespotting.**

De bedoeling hiervan was om de profeet ﷺ en de moslims te belemmeren en hun geestelijke kracht te verzwakken. Zij, betichtten de profeet ﷺ ervan dat hij onder invloed van magie was, dat hij een gestoorde dichter was, dat hij een priester was die door de satan bezocht werd, een magiër en een leugenaar, een

praatjesmaker en een bedrieger en meer van zulke beschuldigingen en beledigingen. Als hij langsliep keken zij hem kwaadaardig aan, zoals Allah, de Verhevene, heeft gezegd:

﴿ وَإِن يَكَادُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَيُزۡلِقُونَكَ بِأَبۡصَٰرِهِمۡ لَمَّا سَمِعُواْ ٱلذِّكۡرَ وَيَقُولُونَ إِنَّهُۥ لَمَجۡنُونٞ ٥١ ﴾ القلم

„En bijna zouden degenen die niet geloven jou omwerpen met hun blikken, wanneer zij de Vermaning horen. En zij zeggen: „Voorwaar, hij is zeker bezeten"."

en als zij hem zagen bespotten zij hem en zeiden:

هذا الذي يذكر آلهتكم

„Is dit degene die jullie goden verwijten maakt?"."

Tegen de kwetsbare metgezellen van de profeet, zeiden ze: „De vorsten der aarde komen eraan" en „Zijn zij het dan, die Allah boven ons begunstigt?". Allah, de Verhevene, heeft in dit verband gezegd:

﴿ إِنَّ ٱلَّذِينَ أَجۡرَمُواْ كَانُواْ مِنَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ يَضۡحَكُونَ ٢٩ وَإِذَا مَرُّواْ بِهِمۡ يَتَغَامَزُونَ ٣٠ وَإِذَا ٱنقَلَبُوٓاْ إِلَىٰٓ أَهۡلِهِمُ ٱنقَلَبُواْ فَكِهِينَ ٣١ ﴾ المطففين

„Voorwaar, degenen die zondigden plachten over degenen die geloofden te lachen * En wanneer zij aan hen voorbijgingen, knipoogden zij naar elkaar * En wanneer zij terugkeerden naar hun volk, keerden zij verheugd terug * En wanneer zij hen zagen, zeiden zij: „Voorwaar, zij zijn zeker dwalend"."

Zij bespotten de gelovigen steeds vaker, maakten hen belachelijk en smaadden hen. Dit heeft geleid tot diep verdriet bij de profeet ﷺ zoals Allah, de Verhevene, heeft gezegd:

﴿ وَلَقَدۡ نَعۡلَمُ أَنَّكَ يَضِيقُ صَدۡرُكَ بِمَا يَقُولُونَ ٩٧ ﴾ الحجر

„En voorzeker, Wij weten dat jouw borst benauwd is wegens wat zij zeggen."

Allah, de Verhevene, gaf hem onmiddellijk versterking en maakte hem duidelijk hoe de benauwdheid zou verdwijnen, Hij zei:

﴿ فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَكُن مِّنَ ٱلسَّٰجِدِينَ ﴿٩٨﴾ وَٱعْبُدْ رَبَّكَ حَتَّىٰ يَأْتِيَكَ ٱلْيَقِينُ ﴿٩٩﴾ ﴾ الحجر

„Heilig daarom jouw Heer met een lofprijzing en behoor tot hen die zich neerknielen * En aanbid jou Heer totdat het zekere (i.e. de dood) tot jou komt".

Allah, de Verhevene, stelde hem hierin gerust door middel van het volgende:

﴿ إِنَّا كَفَيْنَٰكَ ٱلْمُسْتَهْزِءِينَ ﴿٩٥﴾ ٱلَّذِينَ يَجْعَلُونَ مَعَ ٱللَّهِ إِلَٰهًا ءَاخَرَ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٩٦﴾ وَلَقَدْ نَعْلَمُ أَنَّكَ يَضِيقُ صَدْرُكَ بِمَا يَقُولُونَ ﴿٩٧﴾ ﴾ الحجر

„Voorwaar, Wij hebben jouw beschermd (tegen het kwaad) van de spotters. Degenen die naast Allah een andere god plaatsen, later zullen zij het te weten komen" [Alhidjr: 95-99].

Hij liet hem weten dat hun gedrag in hun nadeel zou werken. Allah, de Verhevene, heeft gezegd:

﴿ وَلَقَدِ ٱسْتُهْزِئَ بِرُسُلٍ مِّن قَبْلِكَ فَحَاقَ بِٱلَّذِينَ سَخِرُوا۟ مِنْهُم مَّا كَانُوا۟ بِهِۦ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿١٠﴾ ﴾ الأنعام

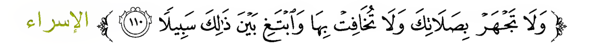
„En de Boodschappers voor jou werden zeker bespot, maar degenen die hen belachelijk maakten werden door hetgeen waarmee zij de spot dreven (met straf) omsingeld" [Al-an'aam: 10].

2. Het voorkomen dat mensen naar de profeet ﷺ:

Zij besloten om opschudding te zaaien en lawaai te maken. Zij begonnen mensen weg te jagen, zodra de profeet ﷺ hen wilde toespreken en hen aanroepen tot Allah. Zij wilden hem zo geen kans geven om zijn boodschap te verkondigen.

Zij vertelden dit door onder elkaar. Allah, de Verhevene, heeft in dit verband gezegd: „En degenen die niet geloven zeiden: „Luistert niet naar deze Koran en verstoort het. Hopelijk zullen jullie overwinnen"." Zij hebben dit in hevige mate voortgezet, zodat de eerste openbaring die de profeet ﷺ zij met hem, in hun aanwezigheid kon voorlezen soerat An-nadjm was. Dit vond plaats tijdens de maand Ramadan in de vijfde jaar na de gezantschap.

Zij hoonden de Koran, wie hem neerzond en wie hem bracht als zij de profeet ﷺ stukken daarvan hoorden lezen. Hij deed dat vooral 's nachts tijdens het gebed. Daarna werd het volgende neergezonden:

„En verricht je salaat niet met luide stem, en spreekt er niet zacht bij, maar zoekt een weg daartussen".

Temidden van deze gebeurtenissen vertrok An-nadr Ibn Alharith naar Alhierah en het Shaam-gebied. Hij leerde daar bepaalde volksverhalen die zij over hun koningen en prinsen vertelden zoals het verhaal van Rustum en Isfandyar. Na zijn terugkeer begon hij bijeenkomsten te organiseren en vertelde deze verhalen om mensen te weerhouden naar de profeet ﷺ te luisteren. Zodra hij er achtergekwam dat de profeet ﷺ bij een samenkomst aanwezig was om de mensen op te roepen alleen Allah te vereren, ging hij vlak daarna de mensen van zijn verhalen vertellen. Hij vroeg: „Waardoor zijn de uitspraken van Mohammed beter dan die van mij?". Hij ging een stap verder en kocht een zingende slavin. Als hij over iemand hoorde die zich tot de Islam wilde bekeren, bracht hij hem naar deze slavin toe en zei: „Voed hem, geef hem te drinken en zing voor hem. Dit is veel beter dan de boodschap van Mohammed". Naar aanleiding hiervan heeft Allah, de Verhevene, het volgende neergezonden:

﴿ وَمِنَ ٱلنَّاسِ مَن يَشۡتَرِي لَهۡوَ ٱلۡحَدِيثِ لِيُضِلَّ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ بِغَيۡرِ عِلۡمٖ وَيَتَّخِذَهَا هُزُوًاۚ أُوْلَٰٓئِكَ لَهُمۡ عَذَابٞ مُّهِينٞ ٦ ﴾ لقمان

„En er zijn er onder de mensen die onzinnige praat kopen om te doen afdwalen van de Weg van Allah, zonder kennis, en die het (i.e. de Islam) bespotten. Zij zijn degenen voor wie er een vernederende bestraffing is".

3.Het teweegbrengen van verwarring en het op grote schaal voeren van onwaarachtige propaganda.

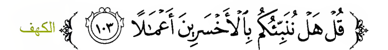
Dit hebben zij vaker en op verschillende manieren gedaan en ze hebben zelfs over de Koran gezegd:**„Het gedwarste gedroom is deze Koran"[Al'anbiaa':5]**

onware dromen van Mohammed die hij overdag voorleest. Soms zeiden ze ook: **„Dat heeft hij zelf verzonnen" en „Voorwaar, het is slechts een mens die hem onderwijst" [An-nahl: 103].**

Ook hebben zij gezegd: **„Dit is slechts een leugen die hij verzonnen heeft en waar een ander volk hem bij geholpen heeft" [Alfurqaan: 4],**

dus de profeet ﷺ heeft het samen met zijn metgezellen verzonnen. Zij zeiden ook: **„(Dit zijn) fabels van vroegere volken die hij heeft laten opschrijven en zij worden hem 's morgens en 's avonds voorgelezen" [Alfurqaan: 5].**

Ook hebben zij vaker gezegd: „Een duivel of een djinn zend de Koran neer bij Mohammed zoals dat bij de priesters gebeurt". Allah, de Verhevene, heeft als antwoord hierop gezegd:

„Zal ik jou vertellen tot wie de Satans neerdalen? * Zij dalen neer tot elke zondige leugenaar". De profeet ﷺ vertelde hen: „De satans dalen neer tot een leugenaar, een bedorvene of een zondaar en jullie hebben niets van dat allemaal in mij gekend. Hoe kunnen jullie dan beweren dat de Koran wordt neergezonden door de satans?".

Soms beweerden de ongelovigen ook dat de profeet ﷺ gestoord was en dat hij bepaalde fantasieën had die hij later mooi herformuleerde zoals dichters dat doen, hij is dus een dichter en zijn uitspraken zouden zijn in een vorm van gedicht. Allah, de Verhevene, heeft in antwoord hierop gezegd:

﴿وَٱلشُّعَرَآءُ يَتَّبِعُهُمُ ٱلْغَاوُۥنَ ﴿٢٢٤﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّهُمْ فِى كُلِّ وَادٍ يَهِيمُونَ ﴿٢٢٥﴾﴾

„En de dichters, de dwalenden volgen hen* Zie jij niet dat zij rusteloos ronddwalen in iedere vallei? * En dat zij zeker zeggen wat zij niet doen." [As-shu'ara': 224].

Dit zijn drie karakteristieken voor dichters die de profeet ﷺ niet had. Ook de volgelingen vrezen Allah en zijn deugdzaam in het uitoefenen van hun religie, in hun karakter en in hun omgang met anderen, zij staan ver van alle verdorvenheid. De profeet ﷺ dwaalde niet rond in verschillende valleien zoals de dichters dat wel doen, maar hij riep de mensen op tot één God, één religie en één pad. Hij zei ook alleen wat hij deed en deed wat hij zei. Wat was dan het verband met het gedicht en dichters?

4.Twistgesprekken en discussie voeren:

Drie zaken hebben de ongelovigen voor een raadsel gezet en vormden de basis van de onenigheid tussen hen en de moslims; het monotheïsme (het geloven in één god), het gezantschap en de opwekking na de dood. Zij voerden discussies hierover en maakten er een twistpunt van.

De opwekking na de dood was voor de ongelovigen verbazingwekkend en ze vonden het onlogisch. Zij zeiden:

(أإذا متنا وكنا ترابا وعظاما أإنا لمبعوثون * أو آباؤنا الأولون)

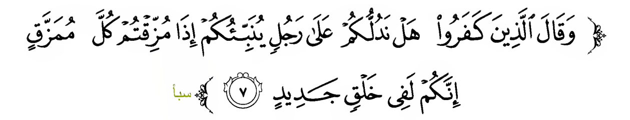
„Als wij al dood zijn en tot aarde en beenderen zijn geworden; zullen wij dan zeker opgewekt worden? *En ook onze voorvaderen?"[As-saafat:16,17]

Zij zeiden ook:

﴿ذَٰلِكَ رَجْعٌۢ بَعِيدٌ ﴿٣﴾﴾ ق:

„Dat is een onwaarschijnlijke terugkeer" [Qaaf: 3]

en ook:

„Zullen wij jullie een man aanwijzen die jullie vertelt dat wanneer jullie geheel uiteen gevallen zijn, dat jullie dan zeker een nieuwe schepping worden? * Heeft hij een leugen over Allah verzonnen, of is hij bezeten?". [Saba': 7, 8].

Ook zei iemand in een gedicht:

„Opwekking en herrijzing, nadat ik dood ben gegaan, Oh Oum Amr, dit is echt een fabel".

Allah, de Verhevene, heeft op verschillende manieren antwoord hierop gegeven, die samengevat erop neerkomen dat wij in dit wereldlijk leven slechts merken dat degene die onrecht doet dood gaat zonder daarvoor bestraft te worden, terwijl ook degene die onrecht is gedaan dood gaat zonder zijn recht te krijgen. Wie liefdadig was en deugdzaam heeft gehandeld, sterft ook voordat deze zijn beloning krijgt en degene die ondeugdzaam heeft gehandeld sterft ook voordat hij daarvoor bestraft wordt. Wat als er geen opwekking na de dood bestond waar recht wordt gedaan, liefdadigheid wordt beloond en degenen die ondeugdzaam hebben gehandeld worden bestraft? Als dat niet het geval was waren allen gelijk, sterker nog; degene die een ander onrecht had gedaan, die zou dan misschien gelukkiger zijn geweest dan degene die onrecht was aangedaan.

Dit is ook minstens zo onlogisch en onrechtvaardig. Voorts is het ondenkbaar dat Allah, de Verhevene, Zijn schepping baseert op een stelsel dat uit onrechtvaardigheid en verloedering zou bestaan. Allah,de Verhevene, heeft gezegd:

‚Zullen Wij hen die zich aan Allah hebben overgegeven net zo behandelen als de misdadigers?* Wat is er met jullie? Hoe oordelen jullie?"[Alqalam: 35, 36]

Ook heeft Hij gezegd:

﴿ أَمْ حَسِبَ ٱلَّذِينَ ٱجْتَرَحُوا۟ ٱلسَّيِّـَٔاتِ أَن نَّجْعَلَهُمْ كَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ سَوَآءً مَّحْيَاهُمْ وَمَمَاتُهُمْ ۚ سَآءَ مَا قال تعالى: أعوذ بالله من الشيطان الرجيم يَحْكُمُونَ ﴿٢١﴾ ﴾ الجاثية

„Dachten degenen die slechte daden verricht hebben, dat Wij hen hetzelfde zullen behandelen als degenen die geloofden en goede daden verricht hebben, zowel in hun leven als in hun sterven? Slecht is dat wat zij vermoeden!" [Aldjaathiyah: 21].

Als antwoord op het feit dat zij dachten dat het onlogisch is om hen weer op te wekken na de dood, heeft Allah, de Verhevene, gezegd:

﴿ ءَأَنتُمْ أَشَدُّ خَلْقًا أَمِ ٱلسَّمَآءُ ۚ بَنَىٰهَا ﴿٢٧﴾ ﴾ النازعات:

„Is de schepping van jullie moeilijker dan die van de hemel die Hij gebouwd heeft?" [An-nazi'at: 27].

Ook heeft Allah, de Verhevene, in dit verband gezegd:

﴿ أَوَلَمْ يَرَوْا۟ أَنَّ ٱللَّهَ ٱلَّذِى خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ وَلَمْ يَعْىَ بِخَلْقِهِنَّ بِقَٰدِرٍ عَلَىٰٓ أَن يُحْـِۧىَ ٱلْمَوْتَىٰ ۚ بَلَىٰٓ إِنَّهُۥ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿٣٣﴾ ﴾ الأحقاف

„Zien zij niet dat Allah, Degene Die de hemelen en de aarde geschapen heeft en Die nooit moe wordt van het scheppen van hen, bij machte is om het dode tot leven te brengen? Welzeker, Hij is waarlijk Almachtig over alle zaken" [Al'ahqaf: 33].

﴿ وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ ٱلنَّشْأَةَ ٱلْأُولَىٰ فَلَوْلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٦٢﴾ ﴾ الواقعة

„En voorzeker, jullie hebben kennis over de eerste schepping, hadden jullie er maar lering uit getrokken." [Al-waqi'ah: 62]

.

﴿ يَوْمَ نَطْوِي ٱلسَّمَآءَ كَطَيِّ ٱلسِّجِلِّ لِلْكُتُبِۚ كَمَا بَدَأْنَآ أَوَّلَ خَلْقٍ نُّعِيدُهُۥۚ وَعْدًا عَلَيْنَآۚ إِنَّا كُنَّا فَٰعِلِينَ ﴿١٠٤﴾ ﴾ الأنبياء

„Net zoals Wij de eerste schepping begonnen zullen Wij haar herhalen, als een belofte die Wij op Ons namen. Voorwaar, Wij zullen het doen."[Al anbiya': 104].

De ongelovigen herhaalden ook hun gebruikelijke uitspraak;

„...en dat is voor Hem nog gemakkelijker" [Ar roem: 27].

Allah, de Verhevene, zei:

﴿ أَفَعَيِينَا بِٱلْخَلْقِ ٱلْأَوَّلِۚ بَلْ هُمْ فِي لَبْسٍ مِّنْ خَلْقٍ جَدِيدٍ ﴿١٥﴾ ﴾ ق

„Waren Wij dan niet in staat tot de eerste schepping? Zij verkeren beslist in twijfel over een nieuwe schepping." [Qaf: 15].

Zij twijfelden aan de boodschap van de profeet ﷺ ondanks het feit dat zij hem vertrouwden en erkenden dat hij alleen maar de waarheid vertelde en dat hij een rechtschapen persoon was. Zij geloofden dat de positie van een gezant zo verheven was, dat een mens daarmee niet belast zou worden. Een mens kon in hun ogen geen gezant zijn. Vandaar dat zij verbijsterd reageerden toen de profeet ﷺ zijn gezantschap bekend maakte en hen opriep omin hem te geloven. Vandaar dat zij zeiden:

„Wat is dat voor boodschapper, die voedsel eet en op de markten rondgaat" [Alfoerqan: 7].

Allah, de Verhevene, zei:

﴿ بَلْ عَجِبُوٓا۟ أَن جَآءَهُم مُّنذِرٌ مِّنْهُمْ فَقَالَ ٱلْكَٰفِرُونَ هَٰذَا شَىْءٌ عَجِيبٌ ﴿٢﴾ ﴾ ق

„Zij zijn zelfs verbaasd dat er uit hun midden een waarschuwer tot hen is gekomen, zodat de ongelovigen zeggen: "Dat is een verbazingwekkende zaak!" [Qaf: 2].

Zij hebben ook gezegd:

﴿ مَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ عَلَىٰ بَشَرٍ مِّن شَيْءٍ ﴿٩١﴾ ﴾ الأنعام

„Allah heeft niets aan de mens doen neerdalen." [Alan'am: 91].

Allah, de Verhevene, heeft hun geloofsovertuiging tenietgedaan en verkondigde als antwoord daarop:

„Zeg (O Mohammed): "Wie zond de Schrift dan neer die tot Moesa kwam als een licht en als Leiding voor de mensen?" [Alan'am: 91]

Hij vertelde hen de verhalen van de profeten en de gezanten en de dialogen tussen hen en hun volkeren en zij zeiden meestal:

﴿ قَالُوٓاْ إِنْ أَنتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا تُرِيدُونَ أَن تَصُدُّونَا عَمَّا كَانَ يَعْبُدُ ءَابَآؤُنَا فَأْتُونَا بِسُلْطَٰنٍ مُّبِينٍ ﴿١٠﴾ قَالَتْ لَهُمْ رُسُلُهُمْ إِن نَّحْنُ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ يَمُنُّ عَلَىٰ مَن يَشَآءُ مِنْ عِبَادِهِۦ ﴾ إبراهيم

„Jullie zijn slechts mensen zoals wij * En hun boodschappers zeiden tot hen: „Wij zijn slechts mensen zoals jullie, maar Allah geeft Zijn gunsten aan wie Hij wil van Zijn dienaren". [Ibrahim: 10, 11].

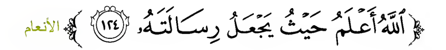
Alle profeten en gezanten waren mensen. Het dient het doeleinde van het gezantschap niet als de gezant bijvoorbeeld een engel zou zijn omdat de mens een engel niet als voorbeeld kan hebben. Deze zou ook niet in staat zijn om de twijfel definitief weg te halen. Allah, de Verhevene, heeft gezegd:

﴿ وَلَوْ جَعَلْنَٰهُ مَلَكًا لَّجَعَلْنَٰهُ رَجُلًا وَلَلَبَسْنَا عَلَيْهِم مَّا يَلْبِسُونَ ﴿٩﴾ ﴾ الأنعام

„En als Wij een engel gestuurd hadden, dan hadden Wij hem als een man gestuurd en Wij hadden hen laten twijfelen waarover zij reeds twijfelden." [Alan'am: 9].

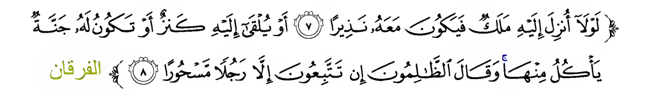
De afgodendienaars erkenden dat Ibrahim, Ismaël en Moesa, vrede zij met hen, gezanten en gewone mensen waren, hetgeen hen geen kans bood om hun twijfels te behouden en dus hebben zij een andere leugen verzonnen. Zij zeiden:

„Heeft Allah dan voor Zijn gezantschap niemand anders kunnen vinden dan deze behoeftige wees? Allah had onmogelijk de vooraanstaanden van de stammen Quraish en Thaqief voorbij kunnen laten gaan door juist hem te kiezen voor Zijn boodschap". „Was deze Koran maar neergezonden aan een vooraanstaande man in (ieder van) de twee steden" Dus Mekka en Taïf. Allah, de Verhevene, antwoordde hierop: „Zijn zij het, die de Barmhartig-heid van jouw Heer uitdelen?" [Az-zoekhroef: 31, 32], hetgeen betekent dat de openbaring, de Koran en het gezantschap vormen van Barmhartigheid van Allah zijn en Hij weet hoe Hij Zijn barmhartigheid moet verdelen en waar die moet zijn, wie het wel krijgt en wie niet. Hij, de Verhevene, heeft gezegd:

„Allah weet beter waar Hij Zijn boodschap brengt". [Alan'aam: 123].

Zij zaaiden daarna nog meer twijfel en zeiden: „Wie de gezant is van een koning op deze aarde dan zorgt zijn koning voor een respectabel leven voor hem met bedienden, vermogen, status enz. zodat hij zich kan verplaatsen in een stoet met lijfwachten en vooraanstaanden, terwijl Mohammed met moeite zijn brood op de markten verdient en ook nog beweert dat hij een profeet is?".

„Waarom is hem geen engel gezonden, zodat hij met hem een waarschuwer is? * Of is hem soms geen schat geschonken of heeft hij dan geen tuin, waaruit hij kan eten? En de onrechtvaardigen zeiden: "Jullie volgen slechts een bezeten man". [Alfoerqan: 7,8].

Duidelijk is dat de profeet ﷺ naar alle mensen gezonden is; jong en oud, zwak en sterk, vooraanstaand en minderbedeeld. Hij is gezonden naar zowel slaven als vrije mensen. Als de profeet ﷺ zich niet mocht mengen onder de gewone mensen, die zwak en minderbedeeld waren, zoals de ongelovigen van mening waren, dan had het doel van zijn gezantschap niet gerealiseerd kunnen worden.

De ongelovigen werd meegedeeld dat het feit dat hij een profeet was op zichzelf voldoende bewijs was.

Wat zij van hem verwachtten was ook tegenstrijdig met zijn missie; het overbrengen van de boodschap aan alle mensen.

Nadat hun twijfels gedeeltelijk weggenomen waren, gingen zij een stap verder en vroegen de profeet ﷺ om wonderen te verrichten omdat de ongelovigen immers koppig en weerbarstig waren. Er vond een discussie plaats tussen hen en de profeet ﷺ waar we later op terug zullen komen.

Het monotheïsme (het geloven in één God) was de kern van onenigheid. De afgodendienaars geloofden in principe wel dat Allah, de Verhevene, de enige God is en dat Hij geen metgezellen heeft in Zijn Godheid, in Zijn eigenschappen of in Zijn daden. Zij erkenden ook dat Allah, de Verhevene, de Schepper is van de aarde en de hemelen en wat zich ertussen bevindt, dat Hij de Schepper van alles is, de heerschappij heeft over de hemelen en de aarde en het universum, dat Hij in de levensbehoeften voorziet van de mensen, dieren en alle levende schepselen. Hij regelt het bestuur van de hemel naar de aarde en heerst over alles, zelfs over een mier of een mosterdzaadje. Hij is de Heer van de hemelen, de aarde en wat er zich tussenin bevindt en de Geweldige Troon. Hij is de Verhevene, heeft de zon, de maan, de sterren, de bergen, de bomen, de dieren, de djinn, de mens en de engelen dienstbaar gemaakt aan zich zelf, zij zijn allen onderdanig aan Hem. Hij beschermt wie Hij wil en Hij wordt niet beschermd. Hij schenkt leven en laat sterven. Hij doet wat Hij wil en Hij oordeelt over wie Hij wil, niemand kan Zijn oordeel in twijfel trekken of Zijn voorbeschikking afwenden.

De ongelovigen erkenden dus duidelijk dat Allah, de Verhevene, de Enige is in Zijn Godheid, in Zijn eigenschappen en in Zijn daden. Desondanks zeiden ze: 'Allah, de Verhevene, heeft aan sommige onder Zijn dienaren, die zich in Zijn nabijheid bevinden, zoals profeten en deugdzame mensen, bepaalde taken overgedragen die te maken hebben met het besturen van het heelal. Zij handelen dan ook met Zijn instemming bij bijvoorbeeld: het krijgen van kinderen, het afwenden van onheilen, het verwezenlijken van behoeften en bij de genezing van zieken. Zij geloofden dat Allah dit aan de genoemde personen overdroeg omdat zij zich in Zijn nabijheid bevonden en omdat zij een hoge positie bij Hem hadden bereikt. Zij konden dan ook sommige dienaren van Allah voorzien van bepaalde behoeften, omdat Allah, de Verhevene, hen toestemming hiervoor gaf en vrij liet in hun keus. Deze dienaren van Allah zouden het onheil van de ongelovigen kunnen afwenden en hen dichter bij Allah brengen, als zij dat wensten.

De afgodendienaars beweerden dat zij deze profeten en deugdzame mensen als intermediairs beschouwden tussen hen en Allah, de Verhevene. Zij hebben bepaalde rituelen ontwikkeld om de nabijheid van deze deugdzame personen te verkrijgen. Zij verrichtten deze rituelen zodat deze 'heiligen' hen in hun levensbehoeften zouden voorzien, riepen hun hulp bij onheilen en zochten toevlucht tot hen bij angst.

De wijze waarop de ongelovigen hun 'heiligen' eerden, gebeurde onder andere door het bouwen van tempels waarin zij afgodsbeelden plaatsten.

Deze beelden beeldhouwden ze zelf naar het voorbeeld van reeds bestaande beelden die voortkwamen uit hun eigen fantasieën. Ook zouden zij graven van sommigen onder de voorgenoemde personen hebben gevonden waar zij tempels op bouwden, maar zij plaatsten in deze tempels geen beeldjes. Zij bezochten deze afgodsbeelden en graven voor het verkrijgen van zegeningen.

De ongelovigen liepen rondom deze tempels die op de graven waren gebouwd; zij achtten hun overleden 'heiligen' verheven en majesteitelijk. Zij schonken deze 'heiligen' offers om hen gunstig te stemmen. Zij offerden van alles wat Allah hen had gegeven zoals hun oogst, voedsel, drank, dieren, goud, zilver en al hun andere bezittingen en rijkdommen.

De oogst, het voedsel, het goud en het zilver offerden zij aan deze beelden of graven via toezichthouders die zich naast deze plekken hadden gevestigd. De offers werden grotendeels via deze toezichthouders gebracht.

De dieren werden echter op een andere manier geofferd dan de rest van de offers. Ze werden in de naam van de 'heiligen' heilig verklaard om de nabijheid van deze 'heiligen' te verkrijgen en om ze tevreden te stellen. Deze dieren werden dan ook gerespecteerd en goed behandeld. Zij lieten de dieren vrij in het weiland en soms werden ze geslacht op de graven van de heiligen of op andere plaatsen. Zij slachtten de dieren in naam van afgodsbeelden in plaats van in naam van Allah, de Verhevene.

Naast de verering vonden er ook herdenkingen plaats voor de 'heiligen'. Deze werden één en soms twee keer per jaar herdacht. De ongelovigen kwamen uit verschillende streken, zij gingen naar de graven van hun heiligen. Hier kwamen zij bijeen om feest te vieren gedurende een paar dagen. Ze verrichtten tijdens zo'n herdenking allerlei handelingen, zoals het aanraken van de beelden en graven zodat ze gezegend zouden worden. Zij liepen om de tempels en brachten offers en dergelijke. De bezoekers kwamen naar zo'n herdenking van heinde en ver. Vooraanstaande mensen maar ook de minderbedeelden waren aanwezig; iedereen deed zijn wensen en bracht zijn offers.

De afgodendienaars verrichtten al deze rituelen om hun 'heiligen' tevreden te stellen. Zij hoopten dat de 'heiligen' als bemiddelaars zouden fungeren tussen hen en Allah. Zij richtten hun smeekbeden tot Allah via deze 'heiligen'. Zij geloofden dat de 'heiligen' hen dichter bij Allah zouden brengen om hiermee voorspraak te verkrijgen. De ongelovigen riepen hun 'heiligen' aan zodat deze hen zouden voorzien in hun levensbehoeften en zodat ze het onheil van ze konden afwenden. Zij dachten dat de 'heiligen' naar ze luisterden en hun wensen konden vervullen, of dat Allah dat voor ze kon doen.

Uit dit soort rituelen en handelingen bestonden hun afgoderij-praktijken. Zij aanbaden iets anders dan Allah en beschouwden deze 'heiligen' als goden.

Nadat de profeet ﷺ zijn boodschap had verkondigd waarin hij de mensen vertelde Allah te aanbidden en alles verafschuwde dat naast Allah aanbeden werd, waren de afgodendienaars verbitterd. Zij vonden dit kwetsend en zij keerden zich af van zijn boodschap. Zij benadrukten dat het een komplot was waar iets anders mee werd bedoeld dan wat er gezegd werd:

﴿ أَجَعَلَ ٱلْـَٔالِهَةَ إِلَٰهًا وَٰحِدًا ۖ إِنَّ هَٰذَا لَشَىْءٌ عُجَابٌ ﴿٥﴾ وَٱنطَلَقَ ٱلْمَلَأُ مِنْهُمْ أَنِ ٱمْشُوا۟ وَٱصْبِرُوا۟ عَلَىٰٓ ءَالِهَتِكُمْ ۖ إِنَّ هَٰذَا لَشَىْءٌ يُرَادُ ﴿٦﴾ مَا سَمِعْنَا بِهَٰذَا فِى ٱلْمِلَّةِ ٱلْـَٔاخِرَةِ إِنْ هَٰذَآ إِلَّا ٱخْتِلَٰقٌ ﴿٧﴾ ﴾ ص

„Heeft hij de goden tot één God gemaakt? Voorwaar, dit is zeker een verbazingwekkend iets * en de vooraanstaanden onder hen gingen weg (zeggend:)„Ga door en wees geduldig met (de aanbidding van) jullie goden. Voorwaar, dat (van Mohammed) is zeker iets dat (tegen jullie) bedoeld is * en wij hebben hierover niets gehoord in de laatste godsdienst. Dit is niets dan een verzinsel"." [Saad: 5, 6, 7].

Nadat de verkondiging van de boodschap vooruitgang had geboekt besloten de afgodendienaars hun standpunt te verdedigen om vervolgens een discussie aan te gaan met de moslims en daarmee een einde te maken aan het aanbidden van Allah en aan de invloed die de verkondiging van de boodschap had.

De ongelovigen kregen te maken met verschillende argumentaties. Zo is hen gevraagd waar zij het vandaan hadden gehaald dat Allah, de Verhevene, het besturen van de heelal over heeft gedragen aan Zijn dienaren die zich in Zijn nabijheid bevonden en dat deze dienaren in staat waren om andere mensen in hun levensbehoeften te voorzien en het onheil van ze af te wenden.

"Zijn jullie soms op de hoogte gesteld van het verborgene? Of hebben jullie dat gevonden in een boek uit het erfgoed dat jullie van de profeten of geleerden hebben gekregen?".

Allah, de Verhevene, heeft in dit verband gezegd:

﴿ أَمْ عِندَهُمُ ٱلْغَيْبُ فَهُمْ يَكْتُبُونَ ﴿٤١﴾ ﴾ الطور

„Of is bij hen (kennis) van het onwaarneembare, zodat zij het kunnen opschrijven" [At-toer: 41].

﴿ ٱئۡتُونِي بِكِتَٰبٖ مِّن قَبۡلِ هَٰذَآ أَوۡ أَثَٰرَةٖ مِّنۡ عِلۡمٍ إِن كُنتُمۡ صَٰدِقِينَ ﴿٤﴾ ﴾ الأحقاف: ٤

„Brengt mij een boek van voor deze (Koran), of een overblijfsel van kennis, als jullie waarachtigen zijn" [Alahqaaf:4]

﴿ قُلۡ هَلۡ عِندَكُم مِّنۡ عِلۡمٖ فَتُخۡرِجُوهُ لَنَآۖ إِن تَتَّبِعُونَ إِلَّا ٱلظَّنَّ وَإِنۡ أَنتُمۡ إِلَّا تَخۡرُصُونَ ﴿١٤٨﴾ ﴾ الأنعام: ١٤٨

„Zeg: „Hebben jullie kennis? Brengt het dan naar buiten voor Ons.Jullie volgen slechts vermoedens en jullie liegen slechts"." [Alan'aam: 148].

Het was vanzelfsprekend dat de afgodendienaars zouden toegeven dat zij niet op de hoogte waren van het verborgene en dat zij dat niet hebben gevonden in een boek die zij eventueel van een profeet of een geleerde hadden gekregen. Zij antwoordden:

(بل نتبع ما وجدنا عليه آباءنا)

„Nee, wij volgen dat wat wij bij onze vaderen aantroffen" [Luqmaan: 21].

Ook hebben zij gezegd:

(إنا وجدنا آباءنا على أمة وإنا على آثارهم مهتدون)

„Voorwaar, Wij troffen onze voorvaderen aan in een godsdienst.En voorwaar, wij volgen hun geloof" [Az-zukhruf: 22].

Met zo'n antwoord kwam hun hulpeloosheid en onwetendheid naar voren Toen is er tegen hen gezegd: „Allah, de Verhevene, weet terwijl jullie niet weten, luister daarom naar wat Hij vertelt over de geloofwaardigheid van jullie metgezellen". Allah, de Verhevene, zegt:

„Voorwaar, degenen die jullie buiten Allah aanroepen zijn schepselen zoals jullie zelf" [Ala'raf: 194],

wat betekent dat zij niet in staat zijn iets te verrichten wat alleen Allah kan, zoals jullie dat ook niet kunnen. 'Jullie zijn in dat opzicht allemaal hulpeloos en machteloos'. Allah, de Verhevene, daagde hen uit:

﴿ فَٱدۡعُوهُمۡ فَلۡيَسۡتَجِيبُواْ لَكُمۡ إِن كُنتُمۡ صَٰدِقِينَ ١٩٤ ﴾ الأعراف:

„Roept hen dan aan en laten zij jullie dan verhoren, als jullie waarachtigen zijn" [Ala'raf: 194].

Hij, de Verhevene, heeft ook gezegd:„En degenen die jullie naast Hem aanroepen, hebben over een dadelvliesje nog geen macht". Dit houdt dus in dat ze zelfs over iets met een dergelijk omvang zoals het dunne vliesje dat een pit bedekt geen macht hebben

﴿ إِن تَدۡعُوهُمۡ لَا يَسۡمَعُواْ دُعَآءَكُمۡ وَلَوۡ سَمِعُواْ مَا ٱسۡتَجَابُواْ لَكُمۡۖ وَيَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ يَكۡفُرُونَ بِشِرۡكِكُمۡۚ وَلَا يُنَبِّئُكَ مِثۡلُ خَبِيرٍ ١٤ ﴾ فاطر: ١٤

„Als jullie hen aanroepen, dan horen zij jullie aanroep niet, en als zij zouden horen, dan zouden zij jullie (smeekbede) voor jullie niet verhoren. En op de Dag der Opstanding zullen zij het verwerpen dat jullie deelgenoten naast Allah maakten. En niemand brengt jou op de hoogte zoals de Alwetende" [Fatir: 13.14].

Allah, de Verhevene, heeft ook gezegd:

﴿ وَٱلَّذِينَ يَدۡعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ لَا يَخۡلُقُونَ شَيۡـٔٗا وَهُمۡ يُخۡلَقُونَ ٢٠ أَمۡوَٰتٌ غَيۡرُ أَحۡيَآءٖۖ وَمَا يَشۡعُرُونَ أَيَّانَ يُبۡعَثُونَ ٢١ ﴾ النحل: ٢٠ - ٢١

„En degenen die zij naast Allah aanroepen scheppen niets, maar zij zijn (zelf) geschapen. * Doden zijn zij zonder te leven. En zij weten niet wanneer zij worden opgewekt" [An-nahl: 20, 21].

﴿ أَيُشۡرِكُونَ مَا لَا يَخۡلُقُ شَيۡـٔٗا وَهُمۡ يُخۡلَقُونَ ١٩١ وَلَا يَسۡتَطِيعُونَ لَهُمۡ نَصۡرٗا وَلَآ أَنفُسَهُمۡ يَنصُرُونَ ١٩٢ ﴾ الأعراف: ١٩١ - ١٩٢

„Maken zij (beelden tot) deelgenoten die niets (kunnen) scheppen en die (zelf) geschapen zijn? * En die hen niet kunnen helpen en die zichzelf niet (kunnen) helpen?" [Ala'raf: 191, 192].

﴿وَٱتَّخَذُواْ مِن دُونِهِۦٓ ءَالِهَةً لَّا يَخۡلُقُونَ شَيۡـًٔا وَهُمۡ يُخۡلَقُونَ وَلَا يَمۡلِكُونَ لِأَنفُسِهِمۡ ضَرًّا وَلَا نَفۡعًا وَلَا يَمۡلِكُونَ مَوۡتًا وَلَا حَيَوٰةً وَلَا نُشُورًا ٣﴾ الفرقان: ٣

„Toch namen zij naast Hem goden die niets schiepen en die niet bij machte zijn zelf kwaad (af te wenden) en goed (te doen) en geen macht hebben over leven en niet over de dood en over het opwekken" [Alfurqan: 3].

Omdat deze goden zelf machteloos waren en niets van wat de afgoden-dienaars beweerden konden verwezenlijken had het aanroepen of smeken van hen geen enkele zin. Hiervoor werden prachtige voorbeelden gegeven waaronder:

﴿لَهُۥ دَعۡوَةُ ٱلۡحَقِّۚ وَٱلَّذِينَ يَدۡعُونَ مِن دُونِهِۦ لَا يَسۡتَجِيبُونَ لَهُم بِشَيۡءٍ إِلَّا كَبَٰسِطِ كَفَّيۡهِ إِلَى ٱلۡمَآءِ لِيَبۡلُغَ فَاهُ وَمَا هُوَ بِبَٰلِغِهِۦۚ وَمَا دُعَآءُ ٱلۡكَٰفِرِينَ إِلَّا فِي ضَلَٰلٖ ١٤﴾ الرعد: ١٤

'...en degenen die zij naast Hem aanbidden verhoren hen in niets, behalve zoals bij degene zijn beide handen uitstrekt naar water om het naar zijn mond te brengen, maar het bereikt zijn mond niet. En de smeekbeden van de ongelovigen zijn nutteloos' [Ar-ra'd: 14].

De afgodendienaars wilden een poosje nadenken, want zij geloofden wel dat Allah, de Verhevene, de Schepper is van alles en dat hun goden daar niet toe in staat waren; integendeel: hun 'heiligen' waren zelf schepsels van Allah. Er werd hen gevraagd hoe zij deze machteloze schepsels gelijk hebben kunnen stellen aan Allah, de Schepper, de Almachtige, zodat zij beiden gingen aanbidden en aanroepen: „Jullie aanbidden Allah maar ook deze goden, smeken Allah en deze goden"

﴿أَفَمَن يَخۡلُقُ كَمَن لَّا يَخۡلُقُۗ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ١٧﴾ النحل: ١٧

„Is Degene Die schept dan gelijk aan degene die niet schept? Zullen jullie je niet laten vermanen?" [An-nahl: 17].

Zij reageerden verbaasd toen hen deze vraag gesteld werd en ze konden hun standpunt niet meer beargumenteren. Zij werden stil, hadden wroeging maar hielden zich toch vast aan hun verkeerde standpunt en zeiden: „Onze voorouders behoorden tot de verstandigste mensen. Mensen uit verschillende regio's erkenden dat en zij waren allen volgelingen van deze religie. Hoe kan dan dat deze religie een dwaling en een verkeerde weg zijn?" Vooral omdat de voorouders van de profeet ﷺ en die van de moslims ook deze religie volgden.

Allah, de Verhevene, liet ze weten dat zij buitensporig waren, het rechte pad niet hadden gekend of gevolgd. De ene keer werd dit ze in bedekte termen gezegd en de andere keer in duidelijke taal zoals de verkondiging van Allah, de Verhevene:

﴿إِنَّهُمْ أَلْفَوْا۟ ءَابَآءَهُمْ ضَآلِّينَ ﴿٦٩﴾ فَهُمْ عَلَىٰٓ ءَاثَٰرِهِمْ يُهْرَعُونَ ﴿٧٠﴾﴾ الصافات: ٦٩ - ٧٠

„Voorwaar, zij troffen hun vaderen in dwaling verkerend aan. * Toen volgden zij hen haastig in hun voetsporen" [As-saffat: 69, 70].

Tegelijkertijd begonnen de afgodendienaars de profeet ﷺ en de moslims angst in te boezemen; „Jullie hebben onze goden slecht behandeld en hebben beweerd dat zij machteloos zijn, dit zal tot kwaadheid bij ze leiden en zij zullen jullie vernietigen". Dit is precies wat de vorige volkeren tegen hun gezanten zeiden:

﴿إِن نَّقُولُ إِلَّا ٱعْتَرَىٰكَ بَعْضُ ءَالِهَتِنَا بِسُوٓءٍ ﴿٥٤﴾﴾ هود: ٥٤

„Wij zeggen slechts: „Een aantal van onze goden hebben jou met iets slechts getroffen"." [Hoed: 11].

Allah, de Verhevene, antwoordde de afgodendienaars met het feit, wat zij zelf dagelijks konden zien, namelijk: dat deze goden niet kunnen bewegen van hun plaats of zichzelf kunnen verdedigen. Hoe kunnen zij dan de moslims vernietigen of benadelen?.

﴿أَلَهُمْ أَرْجُلٌ يَمْشُونَ بِهَآ ۖ أَمْ لَهُمْ أَيْدٍ يَبْطِشُونَ بِهَآ ۖ أَمْ لَهُمْ أَعْيُنٌ يُبْصِرُونَ بِهَآ ۖ أَمْ لَهُمْ ءَاذَانٌ يَسْمَعُونَ بِهَا ۗ قُلِ ٱدْعُوا۟ شُرَكَآءَكُمْ ثُمَّ كِيدُونِ فَلَا تُنظِرُونِ ﴿١٩٥﴾﴾ الأعراف: ١٩٥

„Hebben zij voeten waarmee zij lopen? Of hebben zij handen waarmee zij grijpen? Of hebben zij ogen waarmee zij zien? Of hebben zij oren waarmee zij horen? Zeg: "Roept jullie afgoden aan en laat hen een list tegen mij uitvoeren, en geeft mij geen uitstel" [Ala'raf: 195].

Allah, de Verhevene, gaf ze hierover een aantal duidelijke voorbeelden:

﴿ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ ضُرِبَ مَثَلٞ فَٱسۡتَمِعُواْ لَهُۥٓۚ إِنَّ ٱلَّذِينَ تَدۡعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ لَن يَخۡلُقُواْ ذُبَابٗا وَلَوِ ٱجۡتَمَعُواْ لَهُۥۖ وَإِن يَسۡلُبۡهُمُ ٱلذُّبَابُ شَيۡـٔٗا لَّا يَسۡتَنقِذُوهُ مِنۡهُۚ ضَعُفَ ٱلطَّالِبُ وَٱلۡمَطۡلُوبُ ٧٣ ﴾ الحج: ٧٣

„O mensen! Er wordt een vergelijking gemaakt, luistert ernaar! Voorwaar, degenen die jullie naast Allah aanroepen zullen nooit een vlieg kunnen scheppen, al kwamen zij daarvoor allen bijelkaar! En als de vlieg iets van hen zou weggrissen, kunnen zij het niet van hem terugpakken. Zwak is hij die er naar zoekt en het gezochte!" [Alhadj: 73].

Ook heeft Hij, de Verhevene, gezegd:

﴿ مَثَلُ ٱلَّذِينَ ٱتَّخَذُواْ مِن دُونِ ٱللَّهِ أَوۡلِيَآءَ كَمَثَلِ ٱلۡعَنكَبُوتِ ٱتَّخَذَتۡ بَيۡتٗاۖ وَإِنَّ أَوۡهَنَ ٱلۡبُيُوتِ لَبَيۡتُ ٱلۡعَنكَبُوتِۚ لَوۡ كَانُواْ يَعۡلَمُونَ ٤١ ﴾ العنكبوت: ٤١

„De gelijkenis met degenen die helpers naast Allah nemen, is als die met een spin die een huis maakt. En voorwaar, het zwakst van de huizen is zeker het huis van een spin (al'Ankaboet), als zij het wisten" [Al'ankaboet: 41].

Iemand onder de moslims zei in een gedicht over de machteloosheid van deze goden:„Een god op wiens hoofd een vos urineert? nederig is degene op wie de vossen urineren."

De afgodendienaars reageerden woedend toen men deze duidelijke taal gebruikte jegens hun goden, zij beledigden de moslims en de God van de moslims, de Verhevene. Tegelijkertijd raadde Allah, de Verhevene, het de moslims af om de 'goden' van de ongelovigen te beledigen om zulke reacties te voorkomen, Hij zei:

﴿ وَلَا تَسُبُّواْ ٱلَّذِينَ يَدۡعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ فَيَسُبُّواْ ٱللَّهَ عَدۡوَۢا بِغَيۡرِ عِلۡمٖۗ كَذَٰلِكَ زَيَّنَّا لِكُلِّ أُمَّةٍ عَمَلَهُمۡ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِم مَّرۡجِعُهُمۡ فَيُنَبِّئُهُم بِمَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ١٠٨ ﴾ الأنعام: ١٠٨

En bespot niet degenen die naast Allah (goden) aanroepen zodat zij niet Allah vijandig zonder kennis bespotten" [Alan'am: 108].

De afgodendienaars hadden al definitief besloten een einde te maken aan de verkondiging van de boodschap en de mensen af te leiden van de weg van Allah. Dit deden zij door middel van druk en macht uit te oefenen op hen en zelfs het gebruik van geweld schuwden ze niet. Zo ging ieder vooraanstaand stamhoofd de gelovigen uit zijn stam martelen. Een groep vooraanstaanden ging vervolgens naar Abu Talib (oom van de profeet ﷺ) zodat hij de profeet ﷺ zou tegenhouden om zijn boodschap te verkondigen.

De marteling van de moslims:

Zij hebben de moslims op verschillende wijzen gemarteld, soms op een beestachtige en een gruwelijke manier.

- **Bilal Ibn Rabah,** moge Allah met hem tevreden zijn, was de slaaf van Umayah, de zoon van Khalaf, Aldjamhi. Umayah knoopte een touw om de nek van Bilal zodat de kinderen met hem konden spelen. Bilal zei echter: "ahad, ahad" d.w.z. "er is maar één God". Hij bracht hem ook in de middag naar buiten, legde hem op de grond bedekt met heet zand en steen. Hij gaf opdracht om een gote steen op de borst van Bilal te leggen, en hij zei tegen hem: „Zo blijf je liggen totdat je dood gaat tenzij je niet meer in Mohammed gelooft maar in Al-laat en Al'uzza aanbidt". Maar Bilal bleef zeggen: "ahad, ahad". Toen Abu Bakr, moge Allah met tevreden zijn, op een dag langskwam heeft hij Bilal vrijgekocht.
- **Aamir Ibn Fahirah** werd gemarteld totdat hij buiten bewustzijn raakte en niet meer wist wat hij zei.
- **Abu Fakiehah,** wiens naam Aflah is, werd ook gemarteld. Er is verteld dat hij afkomstig was uit Alazd en een slaaf was bij Beni Abde'daar. Zij brachten hem aan het begin van de middag naar buiten toen het erg heet werd. Hij had ijzeren boeien om zijn voeten. Ze trokken al zijn kleren uit en legden hem op de grond bedekt met zand en stenen en legden een grote steen op zijn rug zodat hij niet kon bewegen. Zo bleef hij liggen totdat hij buiten bewustzijn raakte. Zij hebben hem gemarteld totdat hij naar Alhabasha(het huidige Ethiopie) immigreerde tijdens de tweede migratie. Ook hebben ze hem een keer vastgebonden bij zijn voeten en hem over de grond gesleept, daarna hebben ze hem gewurgd totdat zij dachten dat hij dood was. Echter Abu Bakr kwam langs en heeft hem tot tevredenheid van Allah vrijgekocht.

- **Khabab Ibn Al'art** werd als krijgsgevangenegenomen tijdens het djahiliyah-tijdperk, waarna Oum Anmar, de dochter van Siba' Alkhuza'iyah hem kocht. Hij was smid van beroep. Toen hij zich tot de Islam bekeerde, heeft Oum Anmar hem gemarteld met vuur; zij legde gloeiend ijzer op zijn rug opdat hij de religie van Mohammed ﷺ zou opgeven. Dit leidde bij hem alleen maar tot meer stelligheid in zijn geloof.

Andere afgodendienaars hebben hem ook vaak gemarteld; zij verdraaiden zijn nek en trokken aan zijn haar, gooiden hem vaak op vurige kolen en legden een zware steen bovenop zijn borst zodat hij niet zou kunnen op staan.

- **Zanira** was een Romeinse slavin die de Islam aanhing. Ze werd gemarteld met als gevolg dat ze blind werd; men beweerde toen dat dat het werk van Al-laat en Al'uzza was. Zij antwoordde: „Voorwaar, dat is het niet. Dit is de wil van Allah, hij zal het genezen als hij dat wil".

  De volgende ochtend kon ze weer zien. De inwoners van Quraish beweerden toen dat het door de magie van Mohammed kwam.

- **Oum Abis,** een slavin van Beni Zahrah, had zich ook tot de Islam bekeerd. Haar meester Alaswad Ibn Abd Yaghoeth martelde haar, was een van de grootste vijanden van de profeet ﷺ en bespotte hem.

- Ook werd de Islam omhelsd door een slavin van Amr Ibn Mu'mal uit Beni U'day. Omar Ibnulkhattab martelde haar toen hij zelf nog een ongelovige was. Hij sloeg haar totdat hij moe werd, dan liet hij haar weer gaan en zei tegen haar: „Ik laat je alleen gaan omdat ik me ga vervelen". Zij antwoordde toen: „Jouw Heer zal je opdezelfde manier behandelen".

- Onder de slavinnen die zich tot de Islam bekeerden en gemarteld zijn, behoren ook An-nahdiyah en haar dochter. Zij waren het bezit van een vrouw uit Beni Abde-daar.

  Abu Bakr, moge Allah met hem tevreden zijn, heeft al deze slavinnen vrijgekocht zoals hij dat deed bij Bilal, Aamir Ibn Fahirah en Abu Fakiehah. Zijn vader Abu Quhafah, nam hem dat erg kwalijk en zei: „Ik zie jou alleen de zwakken vrijkopen. Als je nou eens sterke mannen vrijkoopt, dan beschermen ze je nog". Hij zei:„Ik doe dat omwille van Allah's tevredenheid". Toen heeft Allah, de Verhevene, verzen uit de Koran neergezonden waar Hij hem verheerlijkt en zijn vijanden beledigt:

„Daarom waarschuw ik jullie voor een laaiend vuur (de Hel). * Daarin gaat slechts de ergste ellendeling binnen. * Die loochende en zich afwendde" [Al-lail,14-15-16]

(Hiermee wordt Umayah Ibn Khalaf bedoeld en wie zijn gewoonte overneemt).

﴿ وَسَيُجَنَّبُهَا ٱلْأَتْقَى ﴿١٧﴾ ٱلَّذِى يُؤْتِى مَالَهُۥ يَتَزَكَّىٰ ﴿١٨﴾ وَمَا لِأَحَدٍ عِندَهُۥ مِن نِّعْمَةٍ تُجْزَىٰٓ ﴿١٩﴾ إِلَّا ٱبْتِغَآءَ وَجْهِ رَبِّهِ ٱلْأَعْلَىٰ ﴿٢٠﴾ وَلَسَوْفَ يَرْضَىٰ ﴿٢١﴾ ﴾ الليل: ١٧ - ٢١

„Maar degenen die (Allah) vrezen zal daar ver van gehouden worden. * Degene die van zijn bezit geeft om zich te reinigen. * En niet om voor een gunst aan iemand beloond te worden. * Maar om het welbehagen van zijn Heer, de Verhevene, te zoeken. * En hij zal zeker tevreden zijn." [Al-lail: 17, 21].

Met de laatste wordt Abu Bakr bedoeld, moge Allah met hem tevreden zijn, en ook degenen die vrijgekocht zijn en alle andere metgezellen van de profeet ﷺ

- De vader en de moeder van Ammar Ibn Yaasir zijn ook mishandeld en gemarteld, moge Allah met hen tevreden zijn. Zij waren bondgenoten van Beni Makhzoem met Abu Djahl als hoofd van de stam. Zij werden naar Alabtah gebracht zodra de grond heet genoeg was geworden en werden gemarteld. De profeet ﷺ liep langs en zei: **„Familieleden van Yaasir, volhard want jullie ontmoeting is in het paradijs. Oh Allah, vergeef de familieleden van Yaasir."**

  Yaasir, de vader van Ammar (zijn hele naam is Yaasir Ibn Ammar Ibn Malik Al'ansi Almathhadji) is door marteling om het leven gekomen. De moeder van Ammar (Sumayah, dochter van Khayat en de slavin van Abu Huthaifah Almakhzoemi) was een oude zwakke vrouw. Abu Djahl stak haar met een pijl in haar vagina waarna ze stierf. Daarmee werd zij de eerste martelaar in de Islam.

  Ammar kon op een gegeven moment de martelingen niet meer verdragen; de afgodendienaars dwongen hem de ene keer om een harnas aan te trekken als het erg warm was, de andere keer legden ze een grote en zware steen op zijn borst en weer een andere keer stopten ze zijn hoofd onder water net zolang totdat hij bepaalde dingen zei die zij wilden horen. Maar in zijn hart hield hij stevig vast aan zijn geloof. Allah, deVerhevene, heeft naar aanleiding hiervan de volgende verzen neergzonden:

﴿ مَن كَفَرَ بِٱللَّهِ مِنۢ بَعْدِ إِيمَٰنِهِۦٓ إِلَّا مَنْ أُكْرِهَ وَقَلْبُهُۥ مُطْمَئِنٌّۢ بِٱلْإِيمَٰنِ وَلَٰكِن مَّن شَرَحَ بِٱلْكُفْرِ صَدْرًا فَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ مِّنَ ٱللَّهِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٠٦﴾ ﴾ النحل: ١٠٦

„Wie aan Allah ongelovig is na geloofd te hebben, behalve wie gedwongen is terwijl zijn hart in het geloof tot rust gekomen was, maar (voor) wie die zijn hart voor het ongeloof openstelde: voor hem is er de toorn van Allah en voor hem is er een geweldige bestraffing." [An-nahl: 106].

- **Mus'ab Ibn U'mair** werd ook gemarteld. Hij had een gelukkig leven. Toen hij zich echter tot de Islam bekeerde, heeft zijn moeder hem het eten en het drinken ontnomen en hem de deur gewezen. Hij heeft daaronder zwaar geleden.

- **Suhaib Ibn Sinan** is ook gemarteld totdat hij buitenbewustzijn raakte en niet meer wist wat hij zei.

- **Othman Ibn Affan** werd door zijn oom in een vloerkleed gerold, dat gemaakt was van palmbladen, waarna hij rook erdoor liet gaan.

- **Abu Bakr As-siddieq en Talhah Ibn U'baidillah** werdenlastiggevallen door Nawfal Ibn Khuwailid Al'adwi. Volgens sommige overleveringen werden zij ook door Othman Ibn U'baidillah (de broer van Talhah) met een touw vastgebonden, zodat zij niet konden bidden en hun religie uitoefenen. Zij weigerden zich echter te onderwerpen, hebben zich bevrijd en zijn gaan bidden. Zij werden "alqarienayn" genoemd, d.w.z. kameraden, omdat zij eens aan elkaar werden vastgebonden.

Elke keer als Abu Djahl te horen kreeg dat er iemand van de vooraanstaanden zich tot de Islam had bekeerd maakte hij hem te schande, verweet hem van alles en bedreigde dat zijn vermogen en aanzien enorme schade zouden lopen. Anders was zijn reactie als de pas bekeerde een zwak iemand was; hij sloeg hem en zette anderen aan dat ook te doen. Dit was het geval bij iedereen die de Islam omhelsde.

Deze aanvallen vonden plaats tegen de zwakken onder de moslims maar soms ook tegen anderen. Met de vooraanstaanden en hoog-geplaatsten die zich tot de Islam bekeerden, werd wel rekening gehouden. Ze konden alleen door degenen die een gelijke positie hadden worden lastigvallen met de nodige voorzichtigheid.

Het standpunt van de afgodendienaars jegens de profeet ﷺ:

De profeet ﷺ was moedig, van goede huize, en respectvol. Hiermee beschermde Allah, de Verhevene, hem tegen veel aanvallen. Zijn oom Abu Talib behoedde hem voor het kwade en waakte over hem, hij was een vooraanstaande heer wie de mensen van Quraish gehoorzaamden. Zijn overeenkomsten tot wederzijds bescherming werden niet onderschat en de naleving daarvan hoefde men zelfs niet in de gaten te houden. Hij behoorde tot de top van vooraanstaanden binnen

Abd Munaf en Quraish; alle Arabieren behandelden hem met hoogachting en eerbied. De afgodendienaars waren gedwongen om een vredige manier te gebruiken bij de profeet ﷺ. Zo kozen zij ervoor om met Abu Talib te onderhandelen, hun taal was evenwel scherp en dreigend.

Tussen Quraish en Abu Talib:

Een groep vooraanstaande mannen uit Quraish bezocht Abu Talib en vertelden hem: „De zoon van uw broer heeft onze goden beledigd, keurt onze religie af, maakt onze dromen belachelijk en laat onze vaders dwalen. U houdt hem tegen of u laat ons dit oplossen. U bent het zelf ook niet helemaal met hem eens, dus dan bent u ook meteen van hem af".

Abu Talib sprak zachtaardig tegen hen en wist hen op een vriendelijke manier weg te krijgen. De profeet ﷺ ging hierna gewoon door met het verkondigen van de religie van Allah, de Verhevene, en de mensen op te roepen hem te volgen.

De waarschuwing en bedreiging van Quraish aan het adres van Abu Talib:

De mensen van Quraish konden het niet lang volhouden toen zij merkten dat de profeet ﷺ gewoon doorging met het verkondigen van zijn boodschap. Zij begonnen steeds vaker daarover onderling te spreken. Het was duidelijk dat ze hem verafschuwden en op een gegeven moment besloten ze om naar Abu Talib te gaan. Ze zeiden tegen hem: „Abu Talib, u bent een oude heer met aanzien en een verheven positie temidden van ons.

Wij hebben al eerder met u over de zoon van uw broer gesproken en gezegd dat u hem moest tegenhouden. Dat heeft u niet gedaan. Wij hebben geen geduld meer wanneer hij onze ouders beledigt, onze dromen belachelijk maakt en onze goden afkeurt. U houdt hem tegen of wij keren ons tegen jullie allebei, totdat een van beide partijen eraan gaat". Zij zijn daarna vertrokken

Deze dreigende waarschuwing kwam hard aan bij Abu Talib.

Hij riep de profeet ﷺ bij zich en vertelde hem wat zij hadden gezegd. Abu Talib zei:„Bespaar jezelf en mij, laat me niet meer verdragen dan dat ik aankan". Toen de profeet ﷺ zijn zwakheid merkte, zei hij: „Oom, ik zweer bij Allah als zij de zon in mijn rechterhand en de maan in mijn linkerhand hadden leggen om dit op te geven, dan had ik het niet gedaan. Niet eerder dan dat de verkondiging voltooid is of dat ik zal sterven". Daarna werd hij verdrietig en huilde hij. Abu Talib voelde mededogen in zijn hart en loyaliteit te opzichte van de profeet ﷺ en zei: „Ga, zoon van mijn broer. Zeg wat je wilt want ik laat je nooit in de steek".

Een vreemd voorstel van Quraish aan Abu Talib:

Het werd voor de mensen uit Quraish duidelijk dat hun waarschuwingen geen effect hadden en dat de profeet ﷺ gewoon door ging met zijn verkondiging; dit met de steun van Abu Talib, die blijkbaar bereid was om hen te verlaten en hen als vijand te hebben door zijn broer's zoon te steunen.

Zij hebben lang hierover overleg gevoerd totdat zij een tegen- voorstel konden doen. Zij kwamen bijeen bij Abu Talib en namen Amarah, de zoon van Alwalid, mee. Deze was een heer onder de jongeren en de mooiste jongeman in Quraish. Zij zeiden:„Abu Talib, neem deze jongeman als zoon, u hebt dan zijn verstand, zijn bescherming en hij is van u. Als u ons daarvoor de zoon van uw broer geeft, dan zullen wij hem vermoorden. Hij heeft uw religie en die van uw ouders verlaten, uw volk verdeeld en hun dromen belachelijk gemaakt. Het is dan een man voor een andere man".

Abu Talib zei: „Ik zweer bij Allah dat het afschuwelijk is wat jullie vragen, jullie geven mij je zoon zodat ik hem kan voeden in ruil voor mijn zoon die jullie dan zullen vermoorden? Bij Allah, dit zal nooit gebeuren."

Geweldpleging tegen de profeet ﷺ:

De mensen van Quraish werden wanhopig nadat zij de strijd hadden verloren en hadden gemerkt dat de waarschuwingen en bedreigingen niets hadden geholpen. Toen begonnen zij geweld te gebruiken tegen volgelingen van de profeet ﷺ en voerden ze de martelingen en mishandeingen tegen de moslims op.

Omdat de profeet ﷺ een hoogstaand en een respectabel persoon was, hebben alleen de vooraanstaanden van Quraish geweld tegen hem gepleegd. De gewone mensen durfden dat niet.

Abu Lahab, Alhakam Ibn Abil'aas Ibn Umayah, U'qbah Ibn Abi-Mu'it, U'day Ibn Hamraa' At-thaqafi en Ibn Al'asdaa' Alhathli waren de buren van de profeet ﷺ en vielen hem lastig in zijn woning. Een van hen gooide de ingewanden van

een schaap op hem tijdens zijn gebed of in zijn kookpot als die vol zat. Als zij dit deden pakte hij de ingewanden, liep naar buiten en riep: „Oh mensen van Beni Abd-Munaf, is dit de manier hoe je met je buren omgaat?" en gooide het op de grond.

Umayah Ibn Khalaf beledigde en provoceerde hem in het openbaar, zodra hij hem zag. Zijn broer, Ubay Ibn Khalaf, intimideerde de profeet ﷺ en zei: „Ik heb een paard dat ik elke dag goed voed en ik zal het gebruiken om jou te vermoorden". De profeet ﷺ antwoordde hem toen: „Nee, ik zal jou vermoorden". De profeet ﷺ heeft hem ook inderdaad vermoord tijdens de Uhud-strijd. Ubay heeft een keer oude beenderen gepakt, ze verfijnd en tegen het gezicht van de profeet ﷺ gegooid.

U'qbah Ibn Abi-Mu'it ging naast de profeet ﷺ zitten om naar hem te luisteren. Ubay, die goed bevriend was met U' qbah werd hiervan op de hoogte gesteld. Hij nam het zijn vriend erg kwalijk en vroeg hem vervolgens om op het gezicht van de profeet ﷺ te spugen, waarop hij dat heeft gedaan.

Abu Lahab heeft hem op de eerste dag dat hij de boodschap had verkondigd voor vijand verklaard en hem ook lastiggevallen.

De zonen van Abu Lahab, U'tbah en U'taibah, waren getrouwd met de dochters van de profeet ﷺ Ruqayah en Oum Kalthoem.

Abu Lahab verzocht zijn zonen de dochters van Mohammed af te stoten anders zou hij afstand van hen nemen als vader. Zijn vrouw zei tegen hen: „Stoot ze af want ze zijn bekeerd". De twee zonen hebben dat ook gedaan.

De vrouw van Abu Lahab, Arwah Oum Djamil, de dochter van Harb, was een groot vijand van de profeet ﷺ en zijn verkondiging. Zij bracht takken waar prikkels aanzaten en gooide die 's nachts op de weg van de profeet ﷺ zodat hij en zijn metgezellen verwond zouden raken.

Zij hoorde van de openbaring over haar en haar man Abu Lahab; 'Vernietigd zijn de handen van Abu Lahab' en ging met een hand vol stenen op zoek naar de profeet ﷺ terwijl hij samen met Abu Bakr bij de Ka'bah zat. Ze zei: „Waar is je kameraad? Ik heb gehoord dat hij mij hoont. Als ik hem zie gooi ik met deze stenen naar zijn mond. Bovendien ben ik ook een dichteres". Ze zei:„Wij zijn deze belediger ongehoorzaam, weigeren zijn verzoek en verafschuwen zijn religie".

Ze vertrok nadat ze dit gedicht had gezegd. Abu Bakr vroeg: „Gezant van Allah, heeft ze jou niet gezien?" De profeet ﷺantwoordde: „Nee, Allah heeft haar gezichtsvermogen afgenomen".

De mensen van Quraish gebruikten onder andere om de profeet ﷺ lastig te vallen, de term "muthammam", d.w.z. 'degene die beledigd wordt' in plaats van "moehammad" hetgeen betekent 'degene waarover met lof wordt gesproken'. Allah, de Verhevene, zorgde dat het geen invloed op hem had want hoe vaker ze het zeiden hoe vaker met lof over hem werd gesproken.

Alakhnas, de zoon van Shariq At-thaqafi beledigde ook de profeet ﷺ Maar het leek alsof Abu Djahl de leiding had over het tegenhouden van de verkondiging van de boodschap. Hij beledigde de profeet ﷺ met woorden en hield hem tegen bij het verrichten van het gebed en was trots over wat hij allemaal deed. Hij ging maar door totdat het de profeet ﷺ te veel werd nadat hij hem had bedreigd toen hij hem zag bidden. De profeet ﷺ greep hem bij zijn keel, schudde hem heen en weer en zei: 'Wee jou, wee en nogmaals wee jou, wee'. Hij zei: "Bedreig je me, Mohammed?" Bij Allah, je bent nergens tot in staat en jouw god ook niet. Ik ben de meest aanzienlijke die tussen deze twee bergen heeft gelopen.

Abu Djahl vroeg zijn vrienden of zij de profeet ﷺ wilden zien met zijn gezicht gedrukt op de grond. 'Jazeker' antwoordden zij. Hij zei: "Bij Al-laat en Al'uzza, als ik hem zie trap ik op zijn nek en druk ik zijn gezicht tegen de grond". Hij naderde de profeet ﷺ toen hij aan het bidden was omdat te doen. Zijn vrienden reageerden verbaasd toen hij zich terug begon te trekken en zijn handen bewoog alsof hij iets wilde tegenhouden. Zij vroegen hem: "Wat is er aan de hand Abulhakam?". Hij zei:

'Er is tussen hem en mij een loopgraaf van vuur, angst en vleugels'. De profeet ﷺ zei: 'Als hij dichter bij mij was gekomen, hadden de engelen hem weggesleurd'.

Dezelfde tegenspoed had U'qbah Ibn Abi-Mu'it. De profeet ﷺ was op een dag aan het bidden bij de Ka'bah, terwijl Abu Djahl samen met een aantal vrienden daar zat. Zij zeiden tegen elkaar: 'Wie van jullie pakt de ingewanden van de dieren van 'die en die stam' en legt deze op de rug van Mohammed zodra hij neerknielt? De meest verdoemde onder hen U'qbah Ibn Abi-Mu'it heeft ze gepakt en wachtte totdat de profeet ﷺ neerknielde. Daarop legde hij ze tussen de schouders van de profeetﷺ.

Zij begonnen te lachen en elkaar heen en weer te duwen, terwijl hij nog in de neerkniel-positie zat met zijn hoofd op de grond. Zo zat hij totdat zijn dochter Fatima kwam en het weghaalde tussen zijn schouders. Hij ging rechtop zitten en zei: 'Oh Allah, neemt U het op tegen Quraish'. Dat kwam zwaar bij hen aan omdat zij geloofden dat een aanroeping in Mekka altijd wordt verhoord. Daarna heeft hij hen bij naam genoemd; 'Oh Allah, neemt U het op tegen die en die....'. Zij werden allen vermoord tijdens de Badr-strijd.

Vijf personen beledigden de profeet ﷺ het meest: Alwalied Ibn Almoeghirah Almakhzoemi, Alaswad Ibn Abd-Yaghoeth Az-Zahri, Abu Zum'ah Alaswad Ibn

Abdul-muttalib Alasadi, Alhaarith Ibn Qais Alkhuza'ie en Al'aas Ibn Waïl As-Sahmi. De profeet, Allah's zegen en vrede zij met hem, werd op de hoogte gesteld dat hij beschermd zou worden tegen hun kwaad: 'Voorwaar, Wij hebben jou beschermd (tegen het kwaad) van de spotters' [Alhidjr: 95]. Daarna is een ieder van hen door een onheil getroffen dat voor de anderen een teken was.

Alwalied was een paar jaar hiervoor door een pijl in zijn hoofd geraakt maar het was niet ernstig. De engel Jibriel heeft het litteken aangewezen waarna het alleen maar erger werd, totdat hij een paar jaar later eraan stierf.

Nadat Jibriel naar het hoofd van **Alaswad Ibn Abd-Yaghoeth Al'ansi** had gewezen, kreeg hij verwondingen aan zijn hoofd waaraan hij later ook overleed. Ook is er over hem verteld dat zijn lichaam werd vergiftigd of dat Jibriel naar zijn buik wees, waarna zijn buik opzwelde en hij hieraan dood ging.

De profeet, Allah's zegen en vrede zij met hem, kreeg erg veel last van Alaswad Ibn Abdulmuttalib. De profeet deed een verzoek tegen hem, waarbij hij zei: 'Oh Allah, maak hem blind en laat hem zijn kinderen verliezen'. Jibriel gooide hem met een prikkel in zijn gezicht waarna hij blind werd en werpte iets op zijn zoon waarna die dood is gegaan.

Alhaarith Ibn Qais kreeg een kwaal aan zijn buik totdat hij zijn ontlasting via zijn mond kreeg. Kort daarop is hij dood gegaan.

Al'aas Ibn Waïl heeft op een beestje "shibraqah" genoemd gezeten, waarbij een stekel daarvan in zijn voet terechtkwam en raakte vergiftigd tot in zijn hoofd. Hij is vervolgens daaraan dood gegaan.

Dit is de samenvatting van wat de profeet ﷺ en de moslims onder de Quraishieten allemaal hebben meegemaakt, na de verkondiging van de boodschap in het openbaar. De profeet ﷺ heeft de volgende twee stappen ondernomen gedurende deze zware periode.

Het huis van Al'arqam:

De eerste stap was het huis van Al'arqam Ibn Abi-l'arqam Almakhzoemi, tot centrum te maken van verdere verkondiging, aanbidding van Allah en de vorming van de moslims. Het bevond zich bij As-safa, ver uit het oogbereik van de tirannen. Daar vergaderde hij in het geheim met zijn metgezellen, las voor uit de Koran aan hen, reinigde hun zielen en leerde hen wijsheden uit het boek. Hiermee heeft de profeet ﷺ zijn metgezellen veel ellende bespaard van de openbare bijeenkomsten. Hij zelf ﷺ verrichtte zijn gebed en verkondigde zijn boodschap echter wel in het openbaar waar de afgodendienaars ook bij waren. Ondanks het onrecht dat hem werd aangedaan, de geweldpleging en de bespottingen die hem ten deel vielen. Allah, de Verhevene, wilde dat Zijn

boodschap iedereen zou bereiken; degenen die reeds geloven en degenen die niet in geloven. Mensen hebben dan geen excuses meer na de verkondiging. Op de opstandingsdag kan men dan ook niet zeggen: 'Er is tot ons geen verkondiger van verheugende tijdingen en een waarschuwer gekomen'.

De immigratie naar Alhabasha(huidig ethiopie):

De tweede stap is dat de profeet ﷺ de moslims erop wees naar Alhabasha te immigreren nadat hij er zeker van was dat de koning An-nadjashi een rechtvaardig iemand is die niemand onrecht zal aandoen.

In de maand Radjab van het jaar 5 na het gezantschap is de eerste groep moslims geïmmigreerd. Twaalf mannen en vier vrouwen met als hoofd Othman Ibn Affan Alamawi, moge Allah met hem tevreden zijn. Zijn vrouw Ruqayah, de dochter van de profeet ﷺ was er ook bij. Zij worden beschouwd als het eerste gezin, na die van Ibrahiem en Loet, die op de weg van Allah zijn geïmmigreerd.

Deze groep vertrok 's nachts richting de haven van Shu'abah, ten zuiden van Jedda. Allah's voorbeschikking heeft er voorgezorgd dat zij twee handelsboten troffen waarmee zij naar Alhabasha vertrokken.

De mensen van Quraish reageerden woedend toen zij erachter kwamen, volgden hun sporen zodat zij hen zouden kunnen tegen houden en terugbrengen naar Mekka om hen vervolgens te mishandelen en af te houden van de religie van Allah. De moslims waren hen echter te snel af en al op zee, waarna zij met lege handen terugkeerden nadat ze het strand tevergeefs hadden bereikt.

De eensgezindheid van de afgodendienaars met de moslims en hun neerknieling tijdens het voorlezen van soerat An-nadjm uit de Koran:

In de maand Ramadan van het jaar 5 na het gezantschap, ongeveer twee maanden na de migratie naar Alhabasha, ging de profeet ﷺ naar de gewijde moskee "almsdjid alharaam" waar een grote groep mensen van Quraish rondom de Ka'bah zaten, waaronder ook de vooraanstaanden en de heren.

Soerat An-nadjm was neergezonden. De profeet ﷺ stond op en ging het onverwacht voorlezen. Het was het mooiste wat ze ooit hadden gehoord en stonden verbaasd te luisteren. Zij waren duidelijk onder de indruk daarvan en hebben verder naar hem geluisterd. Het einde van de soerat bevat waarschuwingen en vermaningen hetgeen al even veel indruk op hen maakte. Toen de profeet ﷺ helemaal aan het einde was gekomen, las hij 'Knielt dan neer voor Allah en aanbidt' en zelf neerknielde. De aanwezigen konden zich niet inhouden en knielden ook neer.

Naar een overlevering van Boukhari heeft Ibn Mas'ud, moge Allah met hem tevreden zijn, gezegd: 'De profeet ﷺ heeft soerat An-nadjm voorgelezen, knielde neer en van alle aanwezige mensen knielde iedereen neer. Iemand van de aanwezigen heef een handvol steentjes of aarde gepakt en naar het gezicht van de profeet ﷺ gegooid en zei: "Dit is wel voldoende". Ibn Mas'ud zegt: "Ik heb hem nog ongelovig dood zien gaan". Het was Umayah Ibn Khalaf die op de dag van Badr is vermoord.

De terugkeer van de migranten naar Mekka:

Dit bericht had Alhabasha ook bereikt maar anders dan wat had plaatsgevonden. Zij kregen te horen dat de mensen van Quraish zich tot de Islam hadden bekeerd en keerden vrolijk terug naar Mekka. Toen zij Mekka naderden kwamen ze erachter. Sommigen onder hen zijn teruggekeerd naar Alhabasha en anderen zijn in het geheim of onder de bescherming van iemand anders Mekka binnen gegaan.

De tweede migratie naar Alhabasha:

De ellende werd alleen maar erger, de moslims werden in toenemende mate gemarteld door mensen van Quraish omdat zij achteraf spijt ervan hadden te hebben neergeknield samen met de moslims.

Zij namen ook wraak nadat zij hadden gehoord over de goede behandeling van de moslims door An-nadjashi, de koning van Alhabasha.

Gelet deze omstandigheden heeft de profeet ﷺ de moslims geadviseerd om alsnog naar Alhabasha te immigreren. Twee- of drieeentachtig mannen en achttien vrouwen vertrokken naar Alhabasha. Deze tweede migratie was zwaarder dan de eerste omdat de mensen van Quraish oplettend waren en alle bewegingen van de moslims volgden. Maar de moslims waren nog oplettender en wijzer en zo is het hen gelukt naar Alhabasha te vertrekken ondanks alle maatregelen.

De beraming van Quraish tegen de migranten naar Alhabasha:

De afgodendienaars konden het niet verdragen dat de moslims hen te snel af waren geweest met hun vertrek naar Alhabasha, waar zij veilig hun geloof zouden kunnen uitoefenen. Zij stuurden twee doordachte mannen om hen terug te brengen naar Mekka. Het waren Amr Ibn Al'aas en Abdullah Ibn Rabi'ah. Zij waren toen nog ongelovig.

Zij kwamen aan in Alhabasha met een beraamd plan. Ze namen eerst contact op met de patriarchen en gaven hen allerlei geschenken. Zij vertelden hen wat de bedoeling van hun bezoek was en hebben hun argumenten kenbaar gemaakt

zodat de patriarchen akkoord gingen. Zij bezochten daarna An-nadjashi, gaven hem geschenken en spraken tot hem:„Oh Koning, er is naar uw land een groep dwaze mensen gekomen die hun religie hebben verlaten maar ook niet uw religie hebben gevolgd. Zij hebben zelf een religie verzonnen die wij niet kennen. Wij sturen de vooraanstaanden van hun stammen naar u, opdat u ze terugstuurt naar hun mensen. Zij kunnen hen beter in de gaten houden en weten beter wat zij afgekeurd en verafschuwd hebben." De patriarchen stemden in met het plan.

De koning An-nadjashi reageerde voorzichtig en wilde eerst beide partijen horen zodat de waarheid naar voren komt. Hij riep de moslims en vroeg hen: "Wat voor religie is dit waarvoor jullie van je eigen mensen hebben afgescheiden en niet mijn of een andere religie overnemen?"

Jaafar Ibn Abu Talib sprak namens de moslims: "Koning, wij waren onwetende mensen, baden afgodsbeelden aan, aten dode dieren, verrichtten zedeloze daden, hielden geen banden met bloedverwanten, gingen slecht om met de buren en de sterke onder ons onderdrukte de zwakke. Wij leefden op deze wijze totdat Allah ons een profeet heeft gezonden. Wij kennen zijn afstamming, waarheidsgehalte, betrouwbaarheid en zijn kuisheid. Deze profeet ﷺ riep ons op om Allah, als enige God te aanbidden en de afgodsbeelden die wij en ons ouders aanbaden af te zweren.

Hij beveelt ons de waarheid te vertellen, de toevertrouwde terug te geven en goede banden te onderhouden met bloedverwanten en de buren. Voorts het afzweren van alles wat ongeoorloofd is en het bloed van anderen. Hij beveelt ons verdorvenheid af te zweren, evenals het uitspreken van een valse getuigenis, het veroveren van het geld van een weeskind, het beschuldigen van reine vrouwen. Hij beveelt ons om alleen Allah te aanbidden, zonder metgezellen. Verder beveelt hij ons om het gebed te verrichten, de "zakaat" te geven, d.w.z. het afstaan van een deel van eigen vermogen aan de armen, en hij beveelt ons om te vasten (en Jaafar vertelde de koning de rest van de zuilen van de Islam).

Wij hebben hem geloofd en gevolgd in wat hij van Allah heeft gekregen. Wij hebben dan alleen Allah aanbeden, zonder metgezellen, namen afstand van wat Allah ongeoorloofd heeft verklaard, en verrichtten wat Hij voor geoorloofd heeft verklaard. Onze eigen mensen hebben ons als vijand gezien. Zij martelden ons en probeerden ons van onze religie af te houden om zodoende ons terug te laten keren naar het aanbidden van afgodsbeelden in plaats van het aanbidden van Allah, de Verhevene, en dat wij alle zedeloze daden weer als geoorloofd zouden beschouwen. Toen zij ons onderdrukten en onrecht aandeden zijn wij naar uw land gekomen, wij hebben voor u gekozen en niet voor anderen en hebben de voorkeur gegeven voor uw bescherming met de hoop dat ons geen onrecht wordt aangedaan bij u, koning.

Toen An-nadjashi dit hoorde, vroeg hij Jaafar of hij wat van de Koran kon voorlezen. Jaafar las het begin van soerat "Maryam" waarna de koning heeft gehuild totdat de tranen zijn baard hadden bereikt. De aanwezige bisschoppen hebben ook gehuild, de tranen kwamen op hun boeken terecht. Annadjashi zei: 'Dit en wat Iesa meebracht hebben als oorsprong dezelfde bron'. Hij richtte zich tot de afgevaardigden van Quraish en zei: 'Ga maar terug. Bij Allah, ik zou deze mensen niet aan jullie overdragen en er zullen geen beramingen meer tegen hen plaats vinden'. Daarna zijn ze vertrokken.

Op de tweede dag deed Amr Ibn Al'aas een andere poging en zei tegen An-nadjashi: 'Zij uiten zich afschuwelijk over Iesa, de zoon van Maryam.'

An-nadjashi riep hen en vroeg hen daarover, waarna Jaafar antwoordde: 'Wij zeggen wat de profeet ﷺ ons over hem heeft verteld; hij is een dienaar en een gezant van Allah, evenals Zijn geest en Zijn woord dat Hij bij de reine maagdelijke Maryam neerlegde'.

An-nadjashi pakte een stokje van de grond en zei: 'Bij Allah, Iesa is niets meer of minder dan wat jij hebt gezegd. Ga jullie gang, jullie zijn veilig in mijn land, wie jullie beledigd wordt beboet, wie jullie beledigd wordt beboet, wie jullie beledigd wordt beboet. Ik heb er alles voor over om jullie te beschermen'.

Hij gaf daarna het bevel de schenkingen terug te geven aan de mensen van Quraish, waarna zij met minachting de plek verlieten. De moslims verbleven nu in een veilig land bij een deugdzame gastheer.

De verwarring van de afgodendienaars:

Nadat het de afgodendienaars was mislukt de moslims terug te krijgen vanuit Alhabasha, reageerden zij woedend en waren afgeladen van kwaadheid. Zij namen wraak op de andere moslims, zeker toen zij moesten zien hoe de profeet, ﷺ doorging met zijn verkondiging. Zij hadden gemerkt dat Abu Talib hem steunde ondanks de zware dreigementen van hun kant, maar zij wisten geen raad meer. Hun agressie kwam weer naar boven en dus begonnen ze weer met mishandeling van de profeet ﷺ en de moslims die nog bij hem waren. Zij lieten wel een mogelijkheid voor discussie open en probeerden de moslims te verlokken en te verleiden. Zij hebben misschien zelfs bepaalde concessies gedaan en wilden waarschijnlijk ontmoetingen regelen.

Maar ook zouden zij hebben gedacht om de profeet ﷺ te vermoorden en zijn boodschap definitief de grond in te boren. Alleen heeft dit allemaal niet geholpen, integendeel, het effect van hun pogingen was mislukking en hopeloosheid. In het vervolg geven wij een samenvatting van deze ontwikkelingen.

De martelingen en de poging tot moord:

Het was vanzelfsprekend dat de afgodendienaars zich weer zouden beroepen op een nieuwe vorm van agressieviteit na deze mislukking. Zij hebben inderdaad de moslims die er nog waren opnieuw mishandeld en zelfs bij de profeet ﷺ deden ze dat.

U'taibah, de zoon van Abu Lahab kwam bij de profeet ﷺ en vertelde dat hij niet geloofde in '...daarna naderde hij en daalde neer. * Zodat hij zich op een afstand van twee booglengten (van Mohammed) bevond, of dichterbij', waarop hij de profeet aanviel, zijn overhemd scheurde en in zijn gezicht probeerde te spugen. Maar het kwam in het gezicht van U'taibah terecht. De profeet ﷺ zei daarna: 'Oh Allah, stuur een hond van uw honden op hem af'. U'taibah vertrok niet lang daarna in een caravaan naar het Shaam-gebied. Zij stopten onderweg en zagen een leeuw rond hen lopen. U'taibah zei toen: 'Deze zal mij opvreten zoals Mohammed daartoe opriep. Hij vermoord me terwijl hij in Mekka zit en ik hier in het Shaam-gebied'. 's Nachts ging hij tussen de mensen slapen maar de leeuw pakte hem bij zijn hoofd tussen al de andere mensen en kamelen en doodde hem.

Ook drukte U'qbah Ibn Abi-Mu'it met zijn been op de nek van de profeet ﷺ toen hij neerknielde.

Uit het voorgaande wordt geconcludeerd dat de afgodendienaars, na hun mislukte pogingen, serieus zijn gaan denken over het vermoorden van de profeet ﷺ. Ook als dat tot meer moorden kon leiden. Abu Djahl zei op een dag tegen de mensen van Quraish: 'Mohammed heeft alles geweigerd zoals jullie zien, hij beledigt onze religie, onze ouders en goden en maakt onze dromen belachelijk. Ik beloof Allah dat ik een grote steen zal pakken en op hem ga wachten, zodra hij neerknielt gooi ik die op zijn hoofd. Daarna kunnen jullie me overhandigen of verdedigen. Banu Abd-Munaf kunnen daarna doen wat zij willen'. De aanwezigen zeiden: 'Bij Allah, wij zullen je nooit overhandigen. Ga gerust je gang'.

Op de volgende ochtend pakte Abu Djahl een grote steen terwijl de profeet ﷺ aankwam en begon te bidden. De mensen van Quraish zaten al in hun gezelschappen te wachten op wat Abu Djahl ging doen. Hij kwam dichterbij totdat hij in de buurt van de profeet ﷺ was. Maar hij keerde mislukt terug, met een bleek en angstig gezicht. Zijn handen waren helemaal vastgeplakt aan de steen totdat hij hem weggooide. De mensen van Quraish vroegen hem: 'Wat is er aan de hand, Abu'lhakam?' Hij zei: 'Ik ging verrichten wat ik gisteren zei maar er stond een verschrikkelijke kameel, zoals ik nog nooit heb gezien, in de weg. Die kameel wilde me opeten'. De profeet ﷺ zei dat het Jibriel was en als hij in zijn buurt kwam, hij hem zou versleuren.

Het ergste gebeurde pas daarna. De mensen van Quraish kwamen bijeen te Alhatim en spraken over de profeet ﷺ.

Tijdens deze bijeenkomst verscheen de profeet en hij begon rondom de Ka'bah te lopen. Toen hij hen voorbij liep begonnen zij echter met hun lasterpraat en knipoogden zij naar elkaar. Natuurlijk had hij het in de gaten.

Zij deden dat drie keer totdat hij stopte en zei: „Horen jullie mij, mensen van Quraish? Ik zweer bij Degene die heerschappij over mijn ziel heeft, dat jullie een slachting te wachten staat". Dit kwam hard aan bij hen, alsof een vogel op iemand's hoofd terecht kwam. De hevigste tegenstander onder hen probeerde hem te sussen.

De volgende dag kwamen zij weer bijeen om de kwestie te bespreken. Toen de profeet ﷺ in hun buurt was, gingen zij tegelijk op hem af, pakten hem bij zijn kleren en zeiden: „Ben jij het van wie wij de religie van onze ouders moeten verlaten?" Hij antwoordde:

„Dat ben ik". Toen begon de een hem te pesten en de ander begon hem heen en weer te schudden. U'qbah Ibn Abi-Mu'it pakte hem bij zijn hals en probeerde hem zelfs te wurgen. Abu Bakr kreeg te horen: „Help je vriend" waarna hij zich ermee ging bemoeien. Hij pakte U'qbah bij zijn schouders en duwde hem af van de profeetﷺ.

Hij begon te slaan en zich te verdedigen, terwijl hij zei: „Vervloekt zijn jullie. Vermoorden jullie een man omdat hij zegt dat zijn God Allah is?" Toen lieten zij de profeet ﷺ met rust en pakten in de plaats daarvan Abu Bakr; zij hebben hem flink in zijn gezicht geslagen. De mensen van Beni Taim hebben hem daarna in een doek naar zijn woning gedragen. Ze waren ervan overtuigd dat hij het niet zou redden, maar aan het einde van de dag kwam hij bij en kon hij weer praten. Hij vroeg naar de profeet ﷺ. Zij namen hem dat kwalijk en zijn bij hemwege gaan. Later kreeg hij te eten en drinken maar hij weigerde te eten of te drinken totdat hij de profeetﷺ zou zien.

's Nachts hebben zij hem naar de profeetﷺ gebracht. Hij verbleef in het huis van Al'arqam. Toen Abu Bakr zag dat hem niks mankeerde kon hij pas weer eten en drinken.

Abu Bakr, moge Allah met hem tevreden zijn, wilde naar Alhabasha vertrekken, nadat de beledigingen hem te zwaar werden en zijn leven onmogelijk werd gemaakt. Toen hij bij BirkAlghamad arriveerde kwam hij Malik Ibn Ad-daghnah tegen, de vooraanstaande van Alqaarah en Al'ahabish. Deze vroeg Abu Bakr waar hij naar toe ging. Hij vertelde hem zijn verhaal. Malik zei: „Iemand als jij vertrekt niet, Abu Bakr. Jij geeft aan de behoeftigen onderhoud goede banden met bloedverwanten. Je bent gastvrij en steunt anderen in hun strijd om

rechtvaaardigheid, daarom zal ik jou ook steunen. Ga terug en aanbidt jouw Heer in je eigen land". Zij keerden terug naar Mekka waar Malik verklaarde dat Abu Bakr zijn bescherming en steun genoot. Zij toonden geen weerstand maar zeiden wel tegen Malik: „Vertel Abu Bakr dat hij zijn God thuis moet aanbidden en niet in het openbaar. Wij vrezen dat hij onze vrouwen, kinderen en ook de zwakken onder ons zal beïnvloeden".

Abu Bakr heeft dat een tijd gedaan maar daarna heeft hij een moskee gebouwd op het terrein van zijn woning en begon openlijk het gebed te verrichten en de Koran te lezen. Malik herinnerde hem aan zijn bescherming. Abu Bakr verklaarde dat hij die niet meer nodig had. Hij zei: „Ik heb voldoende aan de bescherming van Allah".

Abu Bakr was een emotionele man, kon zijn tranen niet tegenhouden als hij uit de Koran las. De vrouwen en kinderen van de afgodendienaars verzamelden zich om hem heen om met bewondering naar hem te kijken; daarom beledigden de afgodendienaars hem.

Gedurende deze moeilijke tijden voor de profeet ﷺ en voor de moslims, vonden bepaalde ontwikkelingen plaats die uiteindelijk tot wat rust hebben geleid onder de moslims. Het waren de bekeringen van twee helden uit Quraish. Deze twee waren Hamzah Ibn Abdulmuttalib, de oom van de profeet ﷺ en Omar Ibnulkhattaab, moge Allah met hen tevreden zijn.

De bekering van Hamzah tot de Islam:

Abu Djahl liep op een dag langs de profeet ﷺ bij As-safa en beledigde hem. Hij zou de profeet ﷺ zelfs met een steen tegen zijn hoofd hebben geslagen waarna hij ernstig bloedde. Abu Djahl vertrok daarna naar een gezelschap van Quraish bij de Ka'bah en nam plaats temidden van hen. Een slavin van Abdullah Ibn Djad'aan zag het allemaal gebeuren vanuit een woning bij As-safa. Na een poosje kwam Hamzah terug van de jacht en pakte meteen een boog, toen zij hem het verhaal vertelde. Hamzah ging op zoek naar Abu Djahl totdat hij hem vond en zei tegen hem: „Jij! beledig jij de zoon van mijn broer terwijl ik een aanhanger ben van zijn religie?"

en hij sloeg hem met zijn boog zodat het een flinke wond bij Abu Djahl achterliet. De stammen Beni Makhzoem en Beni Haashim, waartoe Abu Djahl behoorde, reageerden woedend, maar Abu Djahl zei tegen hen: „Laat Abu A'marah (Hamzah) maar met rust want ik heb de zoon van zijn broer inderdaad vreselijk beledigd".

De bekering van Hamzah tot de Islam was meer een kwestie van hoogmoed. Het was alsof hij het niet echt meende toen hij het gezegd had. Maar Allah heeft later zijn hart echt opengesteld voor de Islam. Hij was de meest trotse jongeman

van Quraish, de sterkste zodat hij "asadullah" d.w.z. "de leeuw van Allah" werd genoemd. Hij werd moslim in de maand Thil-hidjah van het jaar 6 na het gezantschap.

De bekering van Omar, moge Allah tevreden zijn met hem, tot de Islam:

Drie dagen nadat Hamzah zich tot de Islam bekeerde, deed Omar Ibnulkhattaab dat ook. Voordat hij moslim werd had hij de hardste acties gevoerd tegen de moslims.

Op een nacht hoorde hij in het geheim de profeet ﷺ, uit de Koran lezen tijdens zijn gebed bij de Ka'bah. De waarheid drong tot zijn hart door maar hij hield vast aan zijn standpunt. Op een dag droeg hij een zwaard en vertrok om de profeet ﷺ te vermoorden.

Hij kwam een man tegen die hem vroeg: „Waar ga je naar toe, Omar?". Hij antwoordde: „Ik wil Mohammed vermoorden". „Hoe ontsnap je dan aan de wraak van Beni Haashim en Beni Zuhrah als je Mohammed vermoordt" zei de man. Omar zei: „Ben jij soms bekeerd?". Hij zei: „Omar, zal ik je eens iets heel vreemds vertellen? Je zus en je zwager zijn bekeerd". Omar vertrok woedend naar hen. Bij hen thuis was Khabab Ibn Al'art die soerat "Taha" uit de Koran juist voorlas. Toen ze hoorden dat Omar kwam, raakten ze in paniek en heeft de zus van Omar het blad verstopt. Hij liep naar binnen en vroeg: „Wat hoor ik hier?". Ze antwoordden: „We waren gewoon aan het praten". Omar zei: „Of zijn jullie soms bekeerd?". Zijn zwager zei: „Omar, wat als de waarheid zich ergens anders bevindt dan in je eigen religie?". Omar pakte zijn zwager en sloeg hem vreselijk. Zijn zus probeerde hem tegen te houden waarna hij haar een klap gaf. Dat veroorzaakte een wond in haar gezicht, zodat het ging bloeden. Zij werd kwaad en zei: „Omar, de waarheid is niet in je eigen religie te vinden. Ik verklaar dat er geen andere God bestaat dan Allah en dat Mohammed Zijn gezant is."

Omar voelde zich hopeloos en had wroeging om wat hij gedaan had. „Mag ik dat blad dat jullie hier hebben?" vroeg hij. „Dan kan ik het lezen." Zijn zus antwoordde: „Jij bent onrein en alleen reine mensen kunnen het aanraken, ga je wassen".

Hij deed dat, pakte het blad en las: „In de naam van Allah, de Barhartige, de Ermbarmer" en zei: „Lofwaardige en reine namen" en heeft verder gelezen tot aan: „Voorwaar, Ik ben Allah, er is geen god dan Ik. Aanbid mij daarom en onderhoud de salat om Mij te gedenken" Omar zei: „Dit zijn prachtige uitspraken. Waar kan ik Mohammed vinden?".

Khabab liep hem achterna en zei: „Wees verheugd Omar. Ik hoop dat de smeekbede van de profeet ﷺ donderdagnacht voor jou bedoeld was" (De profeet

ﷺ had een smeekbede verricht op die nacht en had gezegd: „Oh Allah, versterk de Islam met één van de twee mannen; Omar Ibnulkhattaab of Abu Djahl Ibn Hishaam"). Khabab vertelde hem daarna dat de profeet ﷺ zich in het huis van Al'arqam bevond.Omar vertrok naar het huis en klopte op de deur. Een man achter de deur zag dat hij een zwaard bij zich had en vertelde dat aan de profeet, ﷺ. De aanwezigen kwamen bij elkaar. Hamzah zei:

„Wie is er aan de deur?" „Omar" zeiden ze. Toen zei hij: „Doe dan die deur open. Als hij goede bedoelingen heeft vindt hij die ook bij ons en als hij slechte bedoelingen heeft, vermoorden wij hem met zijn eigen zwaard." De profeet ﷺ kreeg op dat moment een openbaring.

Hij kwam naar buiten en trok Omar bij zijn kleding naar zich toe. Hij zei tegen hem: „Houd je hiermee op Omar of wacht je tot Allah jou hetzelfde lot heeft toebedeeld als Alwalid Ibnulmughirah?" Hij voegde er aan toe : „Oh Allah, dit is Omar Ibnulkhattaab. Oh Allah, versterk de Islam met Omar Ibnulkhattaab." Waarna Omar zei: „Ik verklaar dat er niemand het recht heeft aanbeden te worden behalve Allah en dat u de gezant van Allah bent." De aanwezigen zeiden daarop gezamenlijk "allahoe-akbar" d.w.z. "Allah is groot", dat gehoord werd in de moskee.

De reactie van de afgodendienaars ten opzichte van de bekering van Omar:

Omar, moge Allah met hem tevreden zijn, was een moedig man. Toen hij moslim werd ging hij naar de grootste vijand van de profeet ﷺ en de moslims onder de inwoners van Quraish; Abu Djahl. Hij klopte aan op zijn deur, Abu Djahl kwam naar buiten en zei: „Welkom. Wat is er aan de hand?" Omar antwoordde: „Ik kom om jou te vertellen dat ik in Allah en in Zijn gezant Mohammed geloof". Abu Djahl gooide de deur achter zich dicht en zei: „Moge Allah jou en je bericht vervloeken". Omar vertrok daarna naar zijn oom Al'aas Ibn Haashim, bracht hem daarvan op de hoogte en mocht van zijn oom het huis binnen.

Daarna is hij naar Jamil Ibn Ma'mar Aldjamhi gegaan, de snelste berichtverspreider in Quraish, en vertelde hem dat hij moslim was geworden, waarna Jamil hardop riep: „Omar heeft zijn religie verlaten". Omar zei: „Dat is een leugen, ik ben moslim geworden". De mensen vielen Omar aan waarna zij tot de ochtend hebben gevochten.

Toen hij naar zijn woning terugkeerde volgden zij hem om hem te vermoorden. Het waren er veel. Al'aas Ibn Waïl As-sahmi uit Beni Sahm kwam op dat moment, zijn stam was een bondgenoot voor Beni U'day, de stam van Omar. Hij zei tegen Omar: „Wat heb je?". „Jouw mensen beweren dat zij me zullen vermoorden als ik moslim wordt", zei Omar. Al'aas reageerde: „Maar ze kunnen niet bij jou terechtkomen", liep naar buiten en zag een grote groep mensen bij de

vallei en vroeg hen: „Waar willen jullie naar toe?" Zij antwoordden: „Ibnulkhattaab heeft zijn religie verlaten". Hij vertelde hen dat ze niet bij hem terecht konden, waarna zij terugkeerden.

De versterking van de Islam en de moslims door de bijkomst van Omar:

De moslims ondervonden van het feit dat Omar zich tot de Islam had bekeerd veel steun en kracht. Daarvoor verrichten ze het gebed in het geheim. Toen Omar moslim werd zei hij: „O gezant van Allah, wij zijn toch op het rechte pad, of we nu blijven leven of dood gaan?".

De profeet ﷺ antwoordde: „Jawel". Omar zei: „Waarom de geheim-houding dan? Ik zweer bij Degene die jou met de waarheid heeft gezonden, dat we naar buiten toe moeten gaan". Met Hamzah in een rij en Omar in een andere rij liepen zij in twee rijen de straat op totdat zij de gewijde Moskee "almasdjid alhraam" binnen liepen.

De mensen van Quraish werden erg bedroefd toen zij dat zagen. Vandaar dat Omar later "alfaroeq" werd genoemd, dat wil zeggen de scheider tussen het goed en het kwaad.

Ibn Mas'ud heeft in dit verband gezegd: „Wij hebben onze hoogmoedigheid niet meer verloren, sinds Omar moslim werd. Wij konden niet vlak voor de Ka'bah bidden totdat Omar zich tot de Islam had bekeerd."

Suhaib heeft ook gezegd: „De Islam verscheen pas helemaal toen Omar moslim werd. Vanaf dat moment kon de verkondiging plaatsvinden in het openbaar en wij konden rondom de Ka'bah zitten en lopen. We kregen toen rechten van wie ons hadden onderdrukt en konden hen ook tegenspreken."

Verleiding en verlokking:

De afgodendienaars merkten dat de kracht van de moslims toenam nadat Hamzah en Omar, moge Allah met hen tevreden zijn, zich tot de Islam hadden bekeerd. Zij hebben zich naar aanleiding hiervan verzameld voor beraad en om de juiste stappen te kunnen nemen. Onder de aanwezigen was U'tbah Ibn Rabi'ah Al'abshami, een vooraanstaande uit Beni Abd-Shams Ibn Abd-Munaf. Hij was een wijze man die men gehoorzaamde. Hij zei tegen hen: „Mensen van Quraish, zal ik dan naar Mohammed toelopen en met hem spreken? Ik zal hem een paar voorstellen doen. Misschien accepteert hij ze.Anders geven we hem wat hij vraagt en zijn we van hem af". De aanwezigen vonden het een goed idee. Hij liep vervolgens naar de profeet ﷺ die zich alleen in de moskee bevond. U'tbah zei: „O zoon van mijn broeder, je hebt een goede positie bij ons, je bent van goede huize en je hebt aanzien. Je bent hiermee begonnen, iets dat je eigen mensen niet gering schatten.Maar je hebt ook hun eenheid verstoord, hun

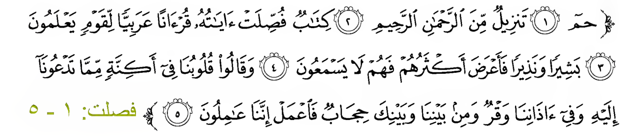
dromen, goden en religie belachelijk gemaakt en hun voorouders voor ongelovigen verklaard. Luister daarom naar mij. Ik doe je een paar voorstellen, kijk of je daarvan wat kunt accepteren".

De profeet ﷺ: „Vertel maar Abulwalied (U'tbah), ik luister". U'tbah zei: „Zoon van mijn broeder, Als het zo is dat je met je verkondiging een vermogen wenst te vergaren, dan kunnen wij ook van ons eigen geld voor je inzamelen zodat je de rijkste wordt. Als je hiermee aanzien beoogt benoemen we jou tot ons hoofd zodat wij geen beslissing nemen zonder jou. Als je hiermee koningschap beoogt benoemen we jou tot koning en als je tekortkomt mag je elke vrouw uit Quraish hebben en dan huwen wij jou met haar.

Als wat je krijgt van de djinn afkomstig is waar jij verder niets aan kunt doen, dan gaan wij voor je op zoek naar genezing. Wij dragen dan de kosten daarvoor totdat je bent genezen. Het is namelijk mogelijk om daarvan te genezen."

De profeet ﷺ zei: „Ben je klaar Abulwalied?". „Ja" antwoordde hij. Hij zei: „Luister jij nu naar mij." „Ik luister" antwoordde Abulwalied.

De profeet ﷺ begon het volgende uit de Koran voor te lezen:

„Ha Mim. * (Dit is) een neerzending van de Erbarmer, de Meest Barmhartige. * Een boek waarvan de Verzen duidelijk uitgelegd zijn, als een Arabische Koran, voor een volk dat weet. * Als een verkondiger van verheugende tijdingen en een waarschuwer, maar de meesten van hen hebben zich er van afgewend, zij luisteren niet. En zij zeiden: „Onze harten zijn verhuld voor dat waar jij (O Mohammed) ons toe oproept, en in onze oren is doofheid en tussen ons en jou is een afscheiding. Werk dan (op jouw manier), voorwaar, wij werken (op onze manier)"." [Foessilat: 1, 5].

De profeet ﷺ heeft verder gelezen, terwijl Abulwalied aandachtig luisterde, tot:

﴿ فَإِنْ أَعْرَضُوا فَقُلْ أَنذَرْتُكُمْ صَاعِقَةً مِّثْلَ صَاعِقَةِ عَادٍ وَثَمُودَ ﴿١٣﴾ ﴾ فصلت: ١٣

„Wanneer zij zich dan afwenden, zeg dan: „Ik heb jullie gewaarschuwd voor een bliksemslag als de bliksemslag die de A'd en de Tsamoed trof"." [Foessilat:13].

Toen legde hij zijn hand op de mond van de profeet ﷺ. Hij zei tegen hem: „Ik smeek je bij Allah en onze bloedverwanten om te stoppen, anders zal het ook plaatsvinden."

Toen de profeet ﷺ was gekomen bij het vers waar men hoort neer te knielen, knielde hij neer en zei: „Heb je het gehoord, Abulwalied?". „Ja" zei hij. De profeet ﷺ zei: „Je mag het zelf weten". U'tbah vertrok naar zijn kameraden terwijl zij tegen elkaar zeiden: „Abulwalied ziet er anders uit dan toen hij vertrok". Toen hij plaats had genomen vroegen zij: „Wat voor nieuws heb je Abulwalied?" Hij zei: „Wat ik gehoord heb, heb ik nooit eerder in mijn leven gehoord. Het is geen gedicht, geen magie of priester-dom. Mensen van Quraish, gehoorzaam mij en laat dit aan mij over. Laat deze man met rust en waarmee hij bezig is. Bij Allah, waarnaar ik heb geluisterd, er zal nog iets groots van komen.

Als de Arabieren hem tegenhouden dan zijn jullie van hem af en als hij hen als volgelingen kan krijgen dan is zijn koningschap ook van jullie. Zijn hoogmoedig doet jullie ook goed en misschien worden jullie nog wel de gelukkigsten met hem."

De aanwezigen zeiden: „Hij heeft jou beïnvloed met zijn magie, Abulwalied".

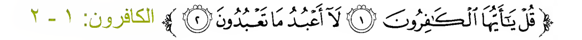
Hij zei: „Dit is mijn mening en doe wat jullie willen".

Onderhandelingen en concessies:

De afgodendienaars hadden gedacht om te onderhandelen over het beoefenen van de religie, nadat de andere pogingen mislukt waren. Zij zeiden tegen de profeet ﷺ: „Wij stellen je iets voor, waarbij je veel baat hebt."

Hij vroeg: „Wat is het?".

Zij antwoordden: „Je aanbidt onze goden een jaar en wij aanbidden jou god een jaar. Als wij gelijk hebben dan heb jij er baat bij gehad en als jij gelijk hebt dan hebben wij er ook baat bij". Allah, de Verhevene, heeft naar aanleiding hiervan het volgende neergezonden:

„Zeg (O Mohammed): „O ongelovigen. * Ik aanbid niet wat jullie aanbidden"." tot aan het einde van deze soerat. Ook is in dit verband neergezonden:

﴿ قُلْ أَفَغَيْرَ ٱللَّهِ تَأْمُرُوٓنِّيٓ أَعْبُدُ أَيُّهَا ٱلْجَٰهِلُونَ ﴿٦٤﴾ ﴾ الزمر:

„Zeg (O Mohammed): „Bevelen jullie mij om anderen dan Allah te aanbidden, O jullie onwetenden?" [Az-zoemar: 64].

En ook:

(قل إني نهيت أن أعبد الذين تدعون من دون الله)

„Zeg: „Voorwaar, ik ben verboden degenen te dienen die jullie buiten Allah aanbidden" [Alan'am: 56].

De afgodendienaars probeerden alle onenigheid weg te halen en daarmee volgden zij het advies van U'tbah Ibn Rabi'ah. Zo hebben ze nog meer concessies gedaan en hebben zij de bereidheid getoond bepaalde dingen te accepteren maar zij eisten wijzigingen en aanpassingen in de openbaringen:

(ائت بقرآن غير هذا أو بدله)

„Breng een andere Koran dan deze, of verander hem"

Allah, de Verhevene, zei vervolgens:

(قل مايكون لي أن أبدله من تلقاء نفسي إن أتبع إلا مايوحى إلي إني أخاف إن عصيت ربي عذاب يوم عظيم)

„Zeg: „Het past mij niet dat ik hem verander uit eigen wil, ik volg niets dan wat aan mij is geopenbaard. Voorwaar, ik vrees, wanneer ik mijn Heer ongehoorzaam ben, de bestraffing van een geweldige Dag"." [Yoenoes: 15].

Allah, de Verhevene, heeft hiervoor gewaarschuwd en vertelde vervolgens wat in de gedachten van de profeet ﷺ gaande was naar aanleiding van dit voorstel:

(وإن كادوا ليفتنونك عن الذي أوحينا إليك لتفتري علينا غيره وإذا لاتخذوك خليلا ولولا أن ثبتناك لقد كدت تركن إليهم شيئا قليلا إذا لأذقناك ضعف الحياة وضعف الممات ثم لاتجد لك علينا نصيرا)

„En zij hadden jou je bijna doen afwenden van wat Wij aan jou geopenbaard hadden, zodat jij iets anders over Ons verzonnen had; dan hadden zij jou zeker als boezemvriend genomen * En als Wij jou niet sterk zouden hebben gemaakt, dan zou jij je bijna een klein beetje tot hen geneigd hebben * Dan zouden Wij jou een dubbel deel (van de bestraffing)

van dit leven en een dubbel deel van de dood hebben laten proeven. En jij vindt dan geen beschermer tegen Ons." [Al'isra: 73, 75].

Naar aanleiding hiervan werd het de afgodendienaars duidelijk dat de profeet ﷺ de verkondiging van de religie door zou zetten en dat hij geen onderhandelaar is. Zij wilden meer zekerheid en hebben vervolgens bij de joden geïnformeerd naar de profeetﷺ. Deze vertelden hen dat zij hem drie dingen moesten vragen. Als hij ze juist zou beantwoorden dan was hij waarlijk een profeet, anders was hij een leugenaar. „Vraag hem over een paar jongemannen die in het eerste tijdperk zijn verdwenen. Wat is er met hen gebeurd? Hun verhaal is verbazingwekkend.

Vraag hem ook naar een man die de wereld van het oosten tot het westen heeft gereisd, wat is er over hem bekend? En vraag hem naar de ziel, wat is dat eigenlijk?".

De vooraanstaanden van Quraish hebben de profeet ﷺ hierover gevraagd waarna de soerat "alkahf" neergezonden werd, hierin komt het verhaal voor van de jongemannen "ashaab alkahf" d.w.z. de mensen van de grot. Ook komt in deze soerat het verhaal voor van de reisende man Thulqarnayn.

Hun vraag omtrent de ziel werd beantwoord in soerat "al'isra" waar Allah, de Verhevene, zegt:

(ويسألونك عن الرح قل الروح من أمر ربي وما أوتيتم من العلم إلا قليلا)

„En zij vragen jou over de ziel, zeg: „De ziel behoort tot de zaken van mijn Heer. En de kennis erover wordt jullie niet gegeven, behalve een weinig"." [Al'isra': 85].

Deze proef was voor de mensen van Quraish voldoende om er zeker van te zijn dat Mohammed ﷺ een profeet was. Zij weigerden echter zijn oprechtheid te accepteren en stonden erop om ongelovig te blijven.

Het leek erop dat de afgodendienaars bereid waren concessies te doen omdat de oprechtheid van zijn boodschap hen steeds duidelijker werd.

Zij waren ineens bereid naar de profeet ﷺ te luisteren maar hebben geëist niet samen te zijn met de minder bedeelden onder de moslims; de slaven en de armen die zich als eersten tot de Islam hadden bekeerd. De ongelovigen die dit eisten waren de vooraanstaanden van Mekka, dus weigerden ze samen te gaan zitten met deze behoeftigen die wel gelovig en Allahvrezend waren.

De profeet ﷺ leek hun voorstel te willen accepteren in de hoop dat zij gelovig zouden worden. Allah, de Verhevene, heeft hem dat echter afgeraden;

(ولا تطرد الذين يدعون ربهم بالغداة والعشي يريدون وجهه ما عليك من حسابهم من شيء وما من حسابك عليهم من شيء فتطردهم فتكون من الظالمين)

„En stuur degenen niet weg die in de ochtend en de avond hun Heer aanroepen en Zijn Aangezicht wensen. Jij bent in niets voor hen aansprakelijk en zij zijn in niets voor jou aansprakelijk, stuur jij hen dan weg: dan behoor jij tot de onrechtvaardigen. [Alan'am: 52].

De profeet ﷺ waarschuwde de afgodendienaars voor de bestraffing van Allah als zij hem zouden blijven tegenwerken. Toen deze bestraffing wegbleef, gingen zij met spot ernaar vragen. Ze lieten ook weten dat zo'n waarschuwing geen effect op hen zou hebben en dat het toch nooit zou gebeuren. Allah, de Verhevene, openbaarde toen een paar verzen, waaronder:

(ويستعجلونك بالعذاب ولن يخلف الله وعده وإن يوما عند ربك كألف سنة مما تعدون)

„En zij vragen jou om de bestraffing te bespoedigen, Allah zal zijn belofte nooit breken. En voorwaar, één dag bij jouw Heer is als duizend jaren, zoals jullie berekenen" [Alhaddj: 47] en ook:

(يستعجلونك بالعذاب وإن جهنم لمحيطة بالكافرين)

„Zij vragen jou om de bestraffing te laten bespoedigen. En voorwaar, de Hel omsluit zeker de ongelovigen" [Al'ankaboet: 54].

Ook heeft Allah, de Verhevene, hierover gezegd:

(أفأمن الذين مكروا السيئات أن يخسف الله بهم الأرض أو يأتيهم العذاب من حيث لا يشعرون أو يأخذهم في تقلبهم فما هم بمعجزين أو يأخذهم على تخوف فإن ربكم لرؤوف رحيم)

„Voelen degenen die slechte daden beramen zich er dan veilig voor dat Allah hen niet in de aarde doet wegzinken, of dat de bestraffing hen treft van waar zij het niet beseffen?* Of dat hij hen treft tijdens hun rondgaan, terwijl zij zich het niet van zich af kunnen houden? * Of dat Hij hen treft terwijl zij bang zijn? Voorwaar, jullie Heer is zeker Meest Genadig, Meest Barmhartig." [An-nahl: 45, 47].

Een twistpunt tussen de afgodendienaars en de profeet waarmee zij hem ﷺ, uitdaagden was het vragen om wonderen. Allah, de Verhevene, heeft met Zijn openbaringen Zijn traditie verduidelijkt en hun argumenten teniet gedaan. Wij zullen hierop nog terugkomen.

Dit waren de pogingen die de afgodendienaren hebben ondernomen om de boodschap van Mohammed ﷺ tegen te houden. Zij hebben al deze pogingen stuk voor stuk uitgeprobeerd; van dwangmatigheid tot tederheid, van redetwisten tot

onderhandelen en van aanval tot verleiding en andersom. Zij verzetten zich en bonden zich in, maakten ruzie en waren dan weer vriendelijk, bestreden hem en maakten weer concessies, bedrogen en verleidden en zo deden zij steeds een stap naar voren en dan weer naar achteren. Ze konden geen vast standpunt innemen maar hielden er ook niet van om zich terug te trekken. De bedoeling van dit alles was het tegenhouden van de verkondiging van de Islam en het versterken van ongelovigheid. Na het uitproberen van al deze mogelijke middelen was het duidelijk mislukt en hadden zij alleen nog één manier over; het gebruiken van het zwaard.

Daarmee zou het alleen maar erger worden, want als het uit de hand zou lopen dan zouden ze elkaar gaan uitroeien. Zij raakten in verwarring en wisten niet meer wat ze moesten doen. De mensen van Quraish hebben Abu Talib verzocht de profeet ﷺ aan hen over te handigen om hem te vermoorden, waarna Abu Talib tekenen had opgevangen, die aanduidden dat zij dat daadwerkelijk van plan waren. Hij riep de mensen van Beni Haashim en Beni Almuttalib bijeen en verzocht hen de profeet ﷺ te beschermen. De gelovigen en de ongelovigen onder hen stemden daarmee in, behalve Abu Lahab die de kant van de rest van Quraish koos. Zij sloten bij de Ka'bah een verdrag hierover.

De gehele isolatie en het embargo:

De afgodendienaars van Quraish raakten meer en meer in verwarring nadat al hun pogingen om de verkondiging van de boodschap tegen te houden, mislukt waren en het in de gaten kregen dat Beni Haashim en Beni Almuttalib vastbesloten waren de profeet ﷺ te beschermen ondanks alle gevolgen. Zij kwamen bijeen op een terrein van Beni Kinanah om de situatie te bestuderen en tot een nadeer besluit te komen. Na lang te hebben beraadslaagd, kwamen ze tot een misdadig besluit waarover zij het allemaal eens waren; zij zouden geen huwelijken sluiten met mensen uit Beni Haashim en Beni Almuttalib, geen handel met ze drijven, niet langer gezamenlijk met ze zitten of zich met hen op een plek bevinden, hun huizen niet betreden, niet met ze praten, geen verzoeningsverzoek van ze accepteren en geen genade met ze hebben totdat zij de profeet ﷺ aan hen zouden uitleveren zodat zij hem zouden kunnen vermoorden.

Zij sloten een akkoord hierover en stelden dat vast in een verklaring dat zij binnen de Ka'bah ophingen. Baghid Ibn A'amir Ibn Haashim had deze overeenkomst geschreven. De profeet ﷺ verwenste hem waarna een paar vingers van zijn hand verlamd raakten.

De gelovigen en de ongelovigen onder Beni Haashim en Beni Almuttalib verzamelden zich daarna op een domein van Abu Talib behalve Abu Lahab. Ze waren alles ontnomen en het was de handelaren verboden om aan hen goederen te verkopen. Zij waren er slecht aan toe en hebben zelfs bladeren van bomen

gegeten. Het werd steeds erger, de stemmen van kinderen en vrouwen waren te horen door de honger. Er bereikte hen niets in het openbaar. In het geheim bracht Hakim Ibn Hizam tarwe naar zijn tante Khadija, moge Allah met haar tevreden zijn. Zij verlieten hun plaats alleen gedurende de gewijde maanden "alash'hur alhurum". Op deze manier konden ze goederen kopen van de karavanen die van buitenaf Mekka kwamen, alleen verhoogden de bewoners van Mekka die prijzen zodat zij ze niet konden betalen.

De profeet ﷺ ging ondanks dit gewoon door met de verkondiging van zijn boodschap vooral gedurende de bedevaartsdagen, wanneer alle Arabische stammen naar Mekka kwamen.

De vernietiging van het verdrag en het opheffen van het embargo:

Ongeveer drie jaar later en volgens de voorbeschikking van Allah, de Verhevene, kwam deze vijandigheid ten einde. Allah heeft de harten van vijf vooraanstaanden van Quraish bewerkt om het verdrag te vernietigen en het embargo op te heffen. Ook stuurde Hij een insect "al'aradah" dat alles wat op het blad was geschreven heeft opgevreten, behalve de tekst over het gedenken van Allah, de Verhevene.

Deze vooraanstaanden van Quraish waren: Hishaam Ibn Amr Ibn Alhaarith uit Beni Aamir Ibn Lu'ay; Hishaam benaderde Zuhair Ibn Abi Umayah Almakhzoemi, de zoon van A'atikah, tante van de profeet ﷺ daarna benaderde Hishaam Almut'im Ibn U'day, Abi Albuhturi Ibn Hishaam en Zum'ah Ibn Al'aswad en herinnerde hen aan de bloedverwantschap onder hen, verweet hen dat zij instemden met de ongerechtigheid en moedigde hen aan om het verdrag te vernietigen.

Zij verzamelden zich bij Khatm Alhudjun en bedachten een plan om het verdrag te vernietigen.

De volgende ochtend kwam Zuhair naar de gewijde moskee. De mensen van Quraish waren ook aanwezig. Hij liep rond de Ka'bah en sprak de aanwezigen toe: „O bewoners van Mekka, wij eten voedsel en dragen kleren terwijl Beni Haashim en Beni Almuttalib uitgeput zijn. Ze verkopen niets en kunnen niets kopen. Ik ga niet zitten voordat dit onrechtvaardige verdrag wordt verscheurd".

Abu Djahl reageerde: „Niet waar. Bij Allah, het zal niet verscheurd worden". Toen zei Zum'ah: „Wel waar. Wij waren het helemaal niet eens toen het geschreven werd". Abul-buhturi voegde eraan: „Zum'ah heeft gelijk, wij accepteren de inhoud daarvan niet en werken daaraan niet langer mee." Almu'tim Ibn U'day zei toen: „Jullie hebben gelijk en wie anders zegt vertelt de onwaarheid. Wij zoeken onze toevlucht bij Allah en hebben verder niks met de inhoud daarvan te maken". Hishaam Ibn Amr steunde hem ook. Abu Djahl zei

toen: „Dit is allemaal op een nacht geregeld en jullie hebben je elders hierover beraad". Abu Talib zat in een hoek van de moskee. Hij kwam om hen te vertellen dat de profeet ﷺ hem had verteld dat Allah, de Verhevene, een insect zou sturen dat het verdrag zou opvreten, behalve de delen waarover Allah stond geschreven. Abu Talib zei: „Als hij liegt dan leveren we hem aan jullie uit, anders vernietigen jullie het verdrag dat ons heeft geïsoleerd en onrecht heeft gedaan." De anderen accepteerden het voorstel. Almut'im stond op om het blad te vernietigen en vond inderdaad het insect dat het blad helemaal had opgevreten behalve waar Allah, de Verhevene, werd genoemd. Dit was een wonder van de profeet ﷺ dat de afgodendienaars hebben gezien, maar toch hielden zij vast aan hun verdorvenheid.

Het embargo werd hierna opgeheven, waarna de profeet ﷺ en de rest gewoon weer naar buiten konden.

De delegatie van Quraish bij Abu Talib:

Na het opheffen van het embargo ging alles weer zoals voor het embargo. Het duurde maar een paar maanden of Abu Talib werd erg ziek. Het werd steeds erger, maar hij was dan ook ruim tachtig jaar oud.

De mensen van Quraish wisten al dat hij niet meer zou opstaan. Zij over-legden en zeiden tegen elkaar: „Zullen we naar Abu Talib gaan en hem vezoeken de zoon van zijn broer aan ons te leveren want straks overlijdt hij, als Mohammed dan iets overkomt dan schelden de Arabieren ons uit. Zij zullen dan zeggen: „Zij hebben gewacht totdat zijn oom overleed en hebben hem daarna pas gegrepen"." Zij vertrokken naar Abu Talib en verzochten hem alsnog de profeet ﷺ tegen te houden zodat hij hun goden met rust zou laten. Abu Talib riep de profeet ﷺ bij hem en vertelde hem wat zij wilden. De profeet ﷺ zei: „O oom, ik heb het slechts over één woord, als zij het uitspreken krijgen ze alle Arabieren achter zich en zullen de niet-Arabieren de "djizyah" aan hen betalen" (een belasting die een niet-moslim die zich binnen de islamitische staat vestigt moet betalen, in ruil voor de bescherming). Zij reageerden verbaasd: „Een woord? Tien zelfs, zeg het maar?". De profeet zei: „Er bestaat geen andere god dan Allah". Zij stonden woedend op en zeiden: **„Heeft hij de goden tot één God gemaakt? Voorwaar, dit is zeker een verbazingwekkend iets."**

Het jaar van verdriet

Het overlijden van Abu Talib:

De ziekte van Abu Talib werd steeds erger, waarna hij is overleden. De profeet, ﷺ liep bij hem naar binnen, terwijl Abu Djahl en Abdullah Ibn Abi Umayah bij hem waren, en zei tegen hem:

„O oom, zeg dat er geen god is dan Allah, een uitspraak waarmee ik veel voor je kan betekenen bij Allah." De aanwezige mannen zeiden:„O Abu Talib, wens je de religie van Abdulmuttalib te verlaten? Zij spraken verder met hem en als laatste heeft hij gezegd: „...de relige van Abdulmuttalib."

De profeet ﷺ zei daarna: „Ik zal vergiffenis voor je vragen, behalve als Allah mij dat af zou raden". Allah, de Verhevene, openbaarde toen:

(ماكان للنبي والذين آمنوا أن يستغفرا للمشركين ولو كانوا أولي قربى من بعد ماتبين لهم أنهم أصحاب الجحيم)

„Het past de profeet en degenen die geloven niet dat zij de veelgoden-aanbidders om vergeving vragen, ook al zijn zij verwanten, nadat het hen duidelijk is geworden dat zij de bewoners van de Hel zijn." [At-taubah: 113].

Ook is in dit verband geopenbaard:

(إنك لاتهدي من أحببت)

„Voorwaar, Jij kunt degene die jij liefhebt geen leiding geven." [Alqasas: 56].

Abu Talib overleed in de maand Radjab (of Ramadan) van het jaar 10 na het gezantschap, zes maanden na het vernietigen van het verdrag en het opheffen van het embargo. Hij steunde en beschermde de profeet ﷺ; de verkondiging van de Islam heeft onder zijn hoede de tegenwerking van velen kunnen doorstaan,

maar hij hield vast aan de religie van zijn voorouders en miste daardoor de gehele voorspoed.

Al'abbas vroeg de profeet ﷺ: „Kon je niets voor je oom betekenen? Hij behoedde en beschermde je". Hij antwoordde: „Hij bevindt zich in een ondiepe laag van de hel, als ik er niet geweest was dan had hij in de laagste verdieping gezeten."

Het overlijden van Khadija:

Voordat het verdriet om de dood van Abu Talib verwerkt was, is de moeder der gelovigen Khadija, moge Allah met haar tevreden zijn, ook overleden. Dit gebeurde in de maand Ramadan van hetzelfde jaar (10) waarin Abu Talib was overleden; twee maanden en drie dagen later. Zij steunde oprecht de profeet ﷺ in zijn boodschap om de Islam te verkondigen. Ze hielp hem met haar geld en inzet en deelde zijn zorgen.

De profeet ﷺ zei: „Zij geloofde in me toen de mensen mij ongelovig waren, zij vertrouwde me toen de mensen vonden dat ik onwaarheden vertelde, zij deelde haar geld met mij toen de mensen mij alles ontnamen en Allah heeft mij aan alleen van haar kinderen geschonken en niet van een andere vrouw."

Van haar goedgunstigheden is er overgeleverd dat de engel Jibriel, vrede zij met hem, tegen de profeet ﷺ zei: „O gezant van Allah, daar komt Khadija aan, ze draagt wat eten of drinken bij zich. Als zij komt doe haar "salaam" (de groeten) van haar Heer en feliciteer haar met een huis van riet in het paradijs, waar noch lawaai noch vermoeidheid bestaat."

De profeet ﷺ noemde haar voortdurend en vroeg om genade voor haar en was altijd emotioneel en vol met mededogen als hij over haar sprak. Hij slachtte af en toe een schaap en stuurde het naar haar vrienden. Zij had enorm veel goede karaktertrekken.

Het verdriet stapelde zich verder op:

De beproeving werd de profeet ﷺ te zwaar van de kant van de mensen van Quraish, na het overlijden van zijn oom Abu Talib en zijn vrouw Khadija, moge Allah met haar tevreden zijn. Zij durfden het aan om hem te beledigen en openlijk te kwetsen. De profeet ﷺ werd hierdoor kwetsbaar ondanks het feit dat het minder erg was dan het overleden van zijn oom en zijn vrouw. Het was zo erg dat een dwaze man uit Quraish aarde op zijn hoofd wierp; een dochter van de profeet ﷺ verwijderdde dat terwijl ze aan het huilen was. Hij zei tegen haar: „Niet huilen dochter, Allah beschermt je vader wel". Hij voegde er aan toe: „De mensen van Quraish hebben mij pas na de dood van Abu Talib veel pijn aangedaan'.

Zijn huwelijk met Sawdah en daarna met Aïcha, moge Allah met hen tevreden zijn:

In de maand Shawal, een maand na het overlijden van Khadija, is de profeet ﷺ met Sawdah, dochter van Zum'ah getrouwd. Zij was daarvoor getrouwd met haar neef As-sakraan Ibn Amr, moge Allah met hem tevreden zijn. Zij behoorden tot de eersten die de Islam omhelsden, zijn is naar Alhabasha geïmmigreerd en keerden later terug naar Mekka waar As-sakraan Ibn Amr overleed. Nadat het geoorloofd was om haar te huwen trouwde de profeet ﷺ met haar. Een paar jaar later schonk zij haar beurt aan Aïcha.

Zijn huwelijk met Aïcha, moge Allah met haar tevreden zijn, was ook in de maand Shawal een jaar na zijn huwelijk met Sawdah. De profeet ﷺ trouwde met Aïcha in Mekka toen zij zes jaar oud was maar hij trok pas bij haar in toen zij negen jaar oud werd. Zij was de meest geliefde onder zijn vrouwen en de meest geleerde onder de moslim-vrouwen. Zij had talloze goede karaktertrekken en goedgunstigheden.

De profeet ﷺ in Taïf

Onder deze omstandigheden vertrok de profeet ﷺ naar Taïf in de hoop dat de mensen daar zijn boodschap zouden aanvaarden of dat zij hem zouden opvangen en steunen. Hij vertrok lopend samen met zijn slaaf Zaid Ibn Haarithah. De profeet, verkondigde de Islam aan elke stam waar hij langsliep totdat hij Taïf bereikte. Hij benaderde drie broers onder de vooraanstaanden van de stam Thaqief. Hij verzocht hen zich tot de Islam te bekeren en hem in de verdere verkondigning daarvan te steunen, maar zij weigerden het; sterker nog, zij hebben hem zeer slecht behandeld. Hij verliet hen en benaderde andere mensen. Zo ging hij van de ene vooraanstaande naar de andere. Tien dagen lang heeft hij vrijwel alle vooraanstaanden tevergeefs gesproken. Zij reageerden met te zeggen:

„Ga weg uit ons land." Zij hebben hun kinderen, slaven en de dwazen onder hen aangezet om hem lastig te vallen. Toen de profeet ﷺ wilde vertrekken uit Taïf stonden zij in twee rijen voor hem in de weg, zij begonnen hem te beledigen en gooiden met stenen waarna zijn enkel en voet gingen bloedden.

Zaid Ibn Harithah, moge Allah met hem tevreden zijn, beschermde hem met zijn lichaam, verdedigde hem en raakte gewond aan zijn hoofd.

Zij gingen door totdat de profeet ﷺ aankwam bij de tuin van U'tbah en Chaibah, de zonen van Rabi'ah, drie mijlen buiten Taïf. Hij ging naar binnen waarna zij zich terugtrokken.

De profeet ﷺ ging in die tuin zitten onder een druivenboom met zijn rug tegen een muur. Het had hem diep geraakt, hij sprak zijn bekende smeekbede uit:

(اللهم إليك أشكو ضعف قوتي، وقلة حيلتي، وهواني على الناس. ياأرحم الراحمين، أنت رب المستضعفين، وأنت ربي، إلى من تكلني؟ إلى بعيد يتهجمني. أم إلى عدو ملكته أمري. إن لم يكن بك علي غضب فلا أبالي، ولكن عافيتك هي أوسع لي. أعوذ بنور وجهك الذي أشرقت له الظلمات، وصلح عليه أمر الدنيا والآخرة من أن تنزل بي غضبك. أو يحل علي سخطك، لك العتبى حتى ترضى، ولا حول ولا قوة إلا بالله)

„Oh Allah, aan U leg ik de zwakte van mijn eigen krachten voor, mijn beperkte vermogens en mijn hopeloosheid jegens de mensen. U bent de meest Barmhartige, U bent de Heer voor de minder bedeelden en mijn Heer, aan wie laat U mij over? Aan een afgelegen iemand die mij onvriendelijk behandeld of aan een vijand die mij in zijn macht heeft. Als U niet kwaad op mij bent dan trek ik me er verder niets van aan, Uw vergeving is van grotere betekenis voor me. Ik zoek toevlucht bij het licht van Uw gezicht waardoor de duisternis verlicht wordt en waar het wereldlijk leven en het hiernamaals leidraad bij hebben, dat ik niet wordt getroffen door Uw kwaadheid of ontevredenheid. Uw tevredenheid is het hoogste doel en er is noch kracht noch macht zonder Uw steun."

De zonen van Rabi'ah zagen de profeet ﷺ in deze situatie en kregen medelijden met hem, ze stuurden hem een bosje druiven die door A'ddas, een Christelijke slaaf van hen, werd overhandigd. Toen de profeet ﷺ zijn hand uitstak om de druiven aan te pakken zei hij: "bismillah", d.w.z. "in de naam van Allah" en begon ervan te eten. A'ddas zei: „Dat zeggen de bewoners hier niet". De profeet, ﷺ vroeg hem: „Waar kom jij dan vandaan en wat is je religie?"

waarna A'ddas antwoordde: „Ik ben een christen uit Ninawa." De profeet zei: „Het dorp van de deugdzame man Yoenus Ibn Mattah." „Wat weet jij over Yoenus Ibn Mattah?" vroeg A'ddas. De profeet ﷺ zei: „Hij is mijn broeder, hij was een profeet zoals ik ook ben", daarop vertelde hij het verhaal van Yoenus, vrede zij met hem, uit de Koran aan A'ddas. Waarschijnlijk is A'ddas later moslim geworden.

De profeet ﷺ verliet daarna deze tuin richting Mekka, bezorgd en verdrietig. Bij zijn aankomst in Qarn Almanazil werd hij geschaduwd door een wolk waarin de engel Jibriel zich bevond samen met de engel van de bergen. Jibriel riep de profeet ﷺ toen hij omhoog keek. Jibriel zei: „Allah heeft de engel van de bergen naar u toegezonden opdat die tot uw bevel staat".

De engel van de bergen begroette de profeet ﷺ en zei: „O Mohammed, U behoeft het maar te zeggen. Als u het wenst, klap ik de al'akhchabain over hen heen (de al'akhchabain zijn twee bergen in Mekka; de berg Abu-Qubais en de berg er tegenover).

De profeet ﷺ zei: „Ik hoop dat Allah uit hun voortplanting mensen laat voortkomen die Hem alleen en geen met gezellen zullen aanbidden."

De profeet ﷺ hoefde niet meer bezorgd te zijn na de komst van de engelen en de steun van Allah. Hij vertrok alweer verder richting Mekka, hij stopte bij Nakhlah en verbleef daar een paar dagen. Tijdens zijn verblijf daar stuurde Allah hem een groep djinn's die naar de Koran luisterden tijdens het ochtendgebed. Na afloop van het gebed vertrokken zij naar hun volk om hen te berichten dat ze gelovig waren geworden. De profeet ﷺ had hen niet in de gaten totdat de openbaringen dat bekendmaakten; een paar verzen uit de Koran in soerat Al'ahqaaf en soerat Al-djinn.

Een paar dagen later verliet de profeet ﷺ Nakhlah richting Mekka met de hoop dat Allah, de Verhevene, hem een oplossing zou geven. Hij vreesde ook dat de mensen van Quraish wraak zouden blijven nemen en hem slecht zouden behandelen. De profeet ﷺ heeft desondanks voorzorgs maatregelen genomen en is eerst naar de Hira'e-grot gegaan, hij stuurde een man naar Al'akhnas Ibn Chariq om hem te beschermen. Deze heeft zich verontschuldigd omdat hij een bondgenoot was en dus geen bescherming kon bieden. De profeet stuurde vervolgens iemand naar Suhail Ibn Amr, maar deze heeft zich ook verontschuldigd omdat hij van Beni A'amir Ibn Lo'ay was en zij, de mensen van Beni Ka'b Ibn Lo'ay, konden geen bescherming bieden.

Vervolgens stuurde de profeet ﷺ iemand naar Almut'im Ibn U'day; hij behoorde tot de stam Beni Nawfal Ibn Abd-Munaf en was de broer van Haashim Ibn Abd-Munaf, de grootvader van de profeet ﷺ. De stam Abd-Munaf is de meest aanzienlijke in Quraish. Almut'im accepteerde het verzoek en heeft zich samen met zijn zoons gewapend en stuurde vervolgens iemand naar de profeet ﷺ waarna de profeet de gewijde moskee binnen is gekomen, rondom de Ka'bah heeft gelopen en het gebed heeft verricht (twee "rak'ah"). Daarna keerde hij terug naar zijn huis terwijl Almut'im Ibn U'day en zijn zoons de profeet ﷺ gewapend beschermden. Almut'im had al in Quraish aangekondigd dat hij Mohammed onder zijn bescherming zou nemen en zij accepteerden dat van hem.

Twistgesprekken van de afgodendienaars en hun herhaalde verzoeken om wonders en tekenen

De afgodendienaars daagden de profeet ﷺ herhaaldelijk uit en verzochten hem wonderen te verrichten. De vooraan-staanden hebben zich op een gegeven moment verzameld in de gewijde moskee voor beraad en stuurden iemand naar de profeet ﷺ om hem te spreken.

De profeet ﷺ hechtte veel belangstelling om hen naar het rechte pad te leiden zoals Allah, de Verhevene, heeft gezegd:

(فلعلك باخع نفسك على آثارهم إن لم يؤمنوا بهذا الحديث أسفا)

„En misschien zou jij (O Mohammed) jezelf na hun afwenden vernietigen van verdriet, wanneer zij niet in dit bericht (de Koran) geloven." [Alkahf: 6].

Hij kwam snel naar hen toe met de hoop dat zij zich tot de Islam zouden bekeren. Zij zeiden: „Je vertelt ons dat gezanten wonderen hebben verricht; de stok van Moesa, het dier van Thamoed en Iesa die doden kon laten herleven. Laat ons dan een wonder zien zoals de vorige gezanten."

Zij dachten dat gezanten in staat waren zelf deze wonderen te verrichten en het tijdstip zelf daarvoor te bepalen zoals andere mensen hun gewone daden verrichten. De afgodendienaars stelden de profeet ﷺ voor om de "safaa" in goud te veranderen, de bergen te laten verdwijnen, de grond plat te maken, rivieren te laten stromen of om hun overleden voorouders te laten herrijzen zodat zij konden geloven dat hij een gezant was:

(وقالوا لن نؤمن لك حتى تفجر لنا من الأرض ينبوعا أو تكون لك جنة من نخيل وعنب فتفجر الأنهار خلالها تفجيرا. أو تسقط السماء كما زعمت علينا كسفا أو تأتي بالله والملائكة قبيلا. أو يكون لك بيت من زخرف أو ترقى في السماء ولن نؤمن لرقيك حتى تنزل علينا كتابا نقرؤه)

„En zij zeiden (tegen Mohammed): „Wij zullen jou nooit geloven, totdat jij voor ons een bron uit de aarde doet opwellen * Of jij een tuin met dadelpalmen en druivenstruiken hebt, en dan overvloedige rivieren uit hun midden doet ontspringen * Of jij de hemel in stukken op ons neer doet vallen, zoals jij ons beweert, of jij Allah en de Engelen voor ons brengt * Of jij een huis van goud hebt, of naar de hemel opstijgt, en wij zullen jouw opstijging nooit geloven, totdat jij een boek naar ons neerzendt, dat wij kunnen lezen"." [Al'isra': 90 -93].

Zij toonden zich bereid om zich tot de Islam te bekeren als zou blijken dat de profeet ﷺ in staat was aan hun verzoek te voldoen; **„En zij hebben bij Allah dure eden gezworen dat, indien er een Teken tot hen zou komen, zij er zeker door zouden geloven." [Alan'am: 109].**

De profeet ﷺ heeft vervolgens Allah, de Verhevene, aangeroepen hen te laten zien wat zij allemaal vroegen. Hij hoopte dat zij daarom alsnog zouden geloven. Jibriel verscheen toen bij de profeet ﷺ. Hij heeft hem de keuze voorgelegd dat Allah, de Verhevene, aan hen de wonderen liet zien waar zij om vroegen. Maar wie daarna nog ongelovig zou blijven, stond een zeer pijnlijke bestraffing te wachten dat geen ander schepsel had gekregen, of dat Allah, de Verhevene, de mogelijkheid openliet tot vergiffenis en genade, maar geen van de wonderen zou verrichten. De profeet ﷺ koos voor het laatste alternatief: „De poort van vergiffenis en genade."

Toen de profeet ﷺ deze keuze had gemaakt, heeft Allah het antwoord voor de verzoeken van de afgoden-dienaars neergezonden. Hij zei:

(قل سبحان ربي هل كنت إلا بشرا رسولا)

„Zeg (O Mohammed): „Heilig is mijn Heer, ik ben niets anders dan een menselijke Boodschapper"." [Alisra': 93].

Hetgeen betekent: „Zeg dat ik niet in staat ben zelf deze wonderen te verrichten want dat behoort toe aan Allah, de Verhevene, en Hij heeft geen metgezellen daarin (d.i. het vermogen om wonderen te verrichten).

Ik ben maar een mens zoals alle mensen en kan dus geen wonderen verrichten, net zomin als andere mensen dat kunnen. Het enige wat mij bijzonder maakt is het feit dat ik een boodschapper ben en dat ik openbaringen krijg neergezonden. Jullie zijn geen boodschappers en krijgen geen openbaringen. Ik ben niet degene die wonderen kan verrichten, maar Allah, de Verhevene, kan mijn woorden eventueel bevestigen door ze te laten verschijnen als Hij dat zou willen maar Hij kan dat ook nalaten en dat is alleen maar in jullie voordeel."

Allah, de Verhevene, heeft deze betekenis benadrukt in soerat Alan'am:

(قل إنما الآيات عند الله وما يشعركم أنها إذا جاءت لايؤمنون)

„Zeg: „Voorzeker, alle Tekenen zijn bij Allah. En wat zal jullie doen weten, dat als er eenmaal (een Teken tot hen) kwam, zij niet zouden geloven"." [Alan'am: 109].

De profeten en gezanten zijn niet degenen die deze wonderen verrichten maar Allah, de Verhevene, is degene die ze laat verschijnen. Als Allah, de Verhevene, door middel van deze gezanten wonderen laat plaatsvinden, dan is het om hen te vereren en steun te betuigen zodat hun gezantschap bevestigd wordt.

Allah, de Verhevene, heeft duidelijk laten weten dat de afgodendienaars ook in het geval dat zij deze wonderen zouden zien, zij toch nog ongelovig zouden blijven, ondanks het feit dat zij dure eden hadden gezworen om in dat geval wél te gaan geloven. Allah, de Verhevene, heeft in dit verband gezegd:

(ولو أننا نزلنا إليهمالملائكة وكلمهم الموتى وحشرنا عليهم كل شيء قبلا ما كانوا ليؤمنوا إلا أن يشاء الله ولكن أكثرهم يجهلون)

„En al zouden wij Engelen tot hen neergezonden hebben en zouden de doden tot hen gesproken hebben en zouden Wij alle zaken (die Mohammad's Profeetschap bewijzen) voor hen verzameld hebben, dan nog zouden zij niet geloven, tenzij Allah het wilde, maar de meesten van hen zijn onwetend." [Alan'aam: 111].

Allah, de Verhevene, heeft ook gezegd:

(ولو أن قرآنا سيرت به الجبال أو قطعت به الأرض أو كلم به الموتى بل لله الأمر جميعا أفلم ييأس الذين آمنوا أن لو يشاء الله لهدى الناس جميعا)

„En als er een oplezing (een geopenbaard boek) zou zijn, waardoor de bergen verplaatst worden of de aarde gespleten werd of de doden zouden kunnen spreken (dan zou dat deze Koran zijn). Maar bij Allah berusten alle zaken. Weten degenen die geloven niet, dat als Allah het zou willen, Hij zeker alle mensen geleid zou hebben?" [Ar-ra'd: 31].

Allah, de Verhevene, verwees in deze verzen naar Zijn handelwijze; zodra de mensen een teken of een wonder vragen en niet geloven als dat plaats-vindt, dan wordt hun bestraffing niet langer uitgesteld. De handelwijze van Allah, de Verhevene, verandert niet. Hij wist dat pas later de meeste mensen van Quraish gelovig zouden worden, vandaar ook dat Hij, de Verhevene, de tekenen waarnaar zij hebben gevraagd niet aan hen liet verschijnen.

De verscheuring van de maan:

Toen de mensen van Quraish de wonderen waarnaar zij vroegen niet kregen te zien, dachten zij dat de beste manier om de profeet ﷺ uit te dagen en hem te bedwingen zou zijn om hem voortdurend om wonderen te blijven vragen. Op deze manier zouden zij de gewone mensen ervan overtuigen dat hij een leugenaar en geen gezant was. Zij gingen nog een stap verder en besloten hem om een wonder te vragen zonder dat zij om iets specifieks vroegen. Zodoende

hoopten ze zijn onmacht aan de mensen te laten zien zodat ze niet in hem zouden geloven. De afgoden-dienaars van Quraish kwamen naar de profeet ﷺ en zeiden: „Heb je een teken waardoor wij kunnen zien dat je een gezant bent."

De profeet ﷺ vroeg zijn Heer om hen een teken te laten zien, waarna Allah, de Verhevene, de maan verscheurd in twee delen liet zien; het ene deel boven de ene kant van de berg Abu-Qubais en het andere deel boven de andere kant. De profeet ﷺ zei toen: „Jullie zijn hiervan getuigen."

De mensen van Quraish hebben dit teken duidelijk en gedurende een lange tijd kunnen zien. Zij waren verbijsterd maar zijn ongelovig gebleven en zeiden: „Dit is magie van de zoon van Abu Kabshah, Mohammed heeft ons betoverd". Iemand van de aanwezigen zei:„Als hij jullie met zijn magie heeft kunnen beïnvloeden, dan lukt het hem niet om alle mensen te beïnvloeden. Wij wachten tot de eerste reizigers arriveren". Bij de aankomst van de reizigers vroegen zij aan hen wat zij zagen. Hoewel zij de gebeurtenis bevestigden, waren de mensen van Quraish vastbesloten ongelovig te blijven en hun eigen verlangens te volgen.

Het leek alsof de verscheuring van de maan een voorbereiding was voor een veel belangrijker gebeurtenis; "al'isra'e" en "almi'raadj" (zie het volgende hoofdstuk). Als men ooggetuige was geweest van de versheuring van de maan, dan werd het namelijk ook voor het verstand aannemelijker om "al'isra'e" en "almi'raadj" te accepteren.

"al'isra'e" en "almi'raadj"

"Al'isra'e" is het nachtelijk vertrek van de profeet ﷺ van Mekka naar de Alaqsa-moskee in Jeruzalem] en "almi'raadj" is het stijgen naar de bovenaardse wereld (d.i.de hemel).Dit heeft zowel lichamelijk als ook geestelijk echt plaatsgevonden.

"Al'isra'e" staat in de Koran genoemd. Allah, de Verhevene, heeft gezegd:

(سبحان الذي أسرى بعبده ليلا من المسجد الحرام إلى المسجد الأقصى الذي باركنا حوله لنريه من آياتنا إنه هو السميع البصير)

„Heilig is Degene die 's nachts Zijn dienaar (Mohammed) van de Masdjid al Haram (de Gewijde Moskee te Mekkah) naar de Masdjid al Aqsah heeft gebracht, waarvan Wij de omgeving hebben gezegend, opdat Wij hem van Onze Tekenen lieten zien. Voorwaar, Hij is de Alhorende, de Alziende." [Alisra': 1].

"Almi'raadj" zou in soerat An-nadjm genoemd zijn, in de verzen zeven tot achttien. Een andere stelling is dat in de desbetreffende verzen uit de Koran iets anders bedoeld wordt.

Toen dit plaats heeft gevonden ontstonden er verschillende meningen. Er is overgeleverd dat deze gebeurtenis plaats heeft gevonden in hetzelfde jaar dat de profeet gezonden werd; volgens andere overleveringen was het in het jaar vijf na het gezantschap; ook wordt genoemd de 27ste van de maand Radjab in het jaar tien na het gezantschap of anders 17 Ramadan in het jaar 12 na het gezantschap. Volgens een nog andere overlevering vond het plaats op 17 Raibi'e I van het jaar 13 na het gezantschap.

Volgens de meest betrouwbare overleveringen is het verhaal samengevat als volgt: De engel Jibriel, vrede zij met hem, bracht de "buraaq" (een dier groter dan een ezel en kleiner dan een muilezel). De profeet ﷺ besteeg de "buraaq" vanuit de gewijde moskee in Mekka tot de Aqsa-moskee vergezeld door Jibriel.

Hij knoopte het vast op de plek waar alle profeten dat deden en liep de moskee binnen en verrichte een gebed bestaande uit twee "rak'ah" waarbij hij de andere profeten voorging tijdens het gebed (als imam).

Jibriel heeft hem twee kommen aangeboden met in de ene drank en in de andere melk waarbij de profeet ﷺ, voor de kom met melk koos. Jibriel zei: „U maakte een keus die is aangeboren. U bent naar het rechte pad geleid en heeft uw volk daar naar toe geleid. Als u voor de kom met drank had gekozen dan had u uw volk naar het verkeerde pad geleid."

De profeet ﷺ steeg daarna vanuit de aqsa-moskee naar de wereldlijke hemel. Jibriel vroeg om toestemming voor hem waarna hij door mocht. Daar heeft de profeet ﷺ Adam, vader van de mensheid, ontmoet en heeft hem begroet. Adam groette hem terug, verwelkomde hem en erkende zijn gezantschap. Aan de rechterkant van Adam bevond zich een mistige wolk. Elke keer als hij ernaar keek begon hij te lachen, het waren de zielen van degenen die de voorspoed reeds hadden bereikt maar als hij naar zijn linkerkant keek huilde hij want daar bevonden zich de zielen van degenen die alleen tegenspoed vonden.

Daarna steeg de profeet ﷺ naar de tweede hemel waar Jibriel weer toestemming voor hem vroeg en die opnieuw kreeg. Daar ontmoette hij Yahiah, de zoon van Zakariah en Iesa, de zoon van Maryam, vrede zij met hen. Hij begroette hen waarna zij hem hebben geantwoord, verwelkomd en zijn gezantschap erkend.

Daarna steeg de profeet ﷺ naar de derde hemel. Daar ontmoette hij Yoesoef, vrede zij met hem. Hij was een beeldschone jongeman. De profeet en hij begroetten elkaar waarna hij de profeet verwelkomde en zijn gezantschap erkende.

Vervolgens steeg de profeet ﷺ naar de vierde hemel waar hij Idries ontmoette, vrede zij met hem. De profeet begroette ook hem waarna deze teruggroette, de profeet verwelkomde en zijn gezantschap erkende.

In de vijfde hemel ontmoette hij Haroen Ibn Imraan, vrede zij met hem, en in de zesde hemel ontmoette hij Moesa Ibn Imraan, vrede zij met hem.

Toen de profeet ﷺ Moesa passeerde heeft hij gehuild. Er werd aan hem gevraagd: „Waarom huil je?" Hij antwoordde: „Ik huil om een jongeman die later dan mij is gezonden, waardoor meer mensen van zijn volk het paradijs binnenkomen dan er van mijn volk binnen komen".

Hierna steeg de profeet ﷺ naar de zevende hemel waar hij Ibrahim, vrede zij met hem, ontmoette en hem begroette. Ibrahiem, vrede zij met hem, leunde met zijn rug tegen de "albayt alma'moer", een huis dat dagelijks door zeventig duizend engelen wordt bezocht die daarvan nooit meer terugkeren.

Na zijn bezoek aan de hemelen is de profeet ﷺ gestegen naar "sidratil-muntaha" d.w.z. "de lotusboom van de eindbestemming"; een boom waarvan de bladeren op de oren van olifanten lijken en de vruchten op kannen. Deze boom werd plotseling bedekt met een gouden laag. Allah, de Verhevene, verhulde de boom zodat geen mens meer de schoonheid ervan zou kunnen beschrijven.

Hierna is de profeet ﷺ gestegen naar Allah, de Verhevene en kwam dichtbij Hem. Op een gegeven moment stond hij op twee booglengten afstand of nog dichterbij. Allah gaf zijn dienaar de volgende openbaring; hierin werd de profeet ﷺ en zijn volk het gebod opgelegd om vijftig gebeden per dag en nacht uit te voeren.

De profeet ﷺ keerde daarop terug en kwam onderweg langs Moesa, die hem vroeg: „Wat heeft jouw Heer opgedragen?". Hij antwoordde: „Vijftig gebeden". Moesa zei: „Je volk kan dit niet aan, ga terug naar je Heer en vraag Hem om vermindering.

De profeet ﷺ draaide om naar Jibriel en kreeg van hem een teken dat hij het wel kon doen als hij het wilde. Toen de profeet ﷺ kreeg hij een vermindering van tien gebeden waarna hij weer langs Moesa kwam die hem adviseerde om nogmaals om vermindering te vragen.

Zodoende bleef hij heen en weer gaan tussen Allah, de Verhevene, en Moesa totdat het aantal slechts vijf gebeden was geworden. Daarna verwees Moesa hem weer om vermindering te vragen en Moesa, vrede zij met hem, voegde eraan: „Bij Allah, ik heb de mensen van Israël minder dan dit gevraagd, toch zijn zij verzwakt en hebben het nagelaten". De profeet ﷺ zei: „Ik durf uit verlegenheid mijn Heer het niet nog een keer te vragen. Ik geef hieraan toe en ik ben zo

tevreden". Toen de profeet ﷺ op een verre afstand was werd er geroepen: „Ik heb mijn verplichting opgelegd en heb haar verlicht voor mijn dienaren. Het is vijf maar in feite vijftig. Mijn uitspraak is niet aan verdere veranderingen onderhevig".

De profeet ﷺ keerde na deze nacht terug naar het gewijde Mekka, alwaar hij de volgende ochtend zijn verhaal aan de mensen van Quraish deed. Hij stelde hen op de hoogte van wat Allah, de Verhevene, hem had laten zien van Zijn wonderlijke tekenen. Zij scholden hem voor leugenaar uit en begonnen hem weer lastig te vallen. Sommigen begonnen met spot in hun handen te klappen. Anderen zetten hun armen boven hun hoofd. Iemand vertrok naar Abu Bakr en vertelde hem het verhaal van de profeet. Abu Bakr zei: **„Als hij dat heeft verteld, dan heeft hij ook de waarheid verteld"**. De mensen vroegen toen: „Geloof jij hem hierin?".

Hij antwoordde: „Ik geloof hem in meer dan alleen dit. Ik geloof hem in alle berichten die van de hemel heen en weer gaan". Vandaar dat hij "as-siddieq" d.w.z. "de vertrouweling" werd genoemd.

De ongelovigen wilden de profeet ﷺ toetsen en vroegen hem de Alaqsa-moskee te beschrijven. Hij had deze moskee immers niet eerder gezien. Allah, de Verhevene, maakte de moskee voor hem zichtbaar,waarna hij alle hoeken en deuren van de moskee aan hen kon beschrijven. Zij konden hem niet tegenspreken en zeiden: „Hij heeft een juiste omschrijving gegeven".

Zij vroegen hem naar een karavaan van hen die vanuit het shaam gebied onderweg was. Hij informeerde hen over het aantal kamelen en de omstandigheden waarin deze karavaan zich bevond. Ook wist hij te vertellen wanneer deze zou aankomen en welke kameel voor de karavaan zou lopen. Het vond allemaal precies plaats zoals hij had gezegd. Zij hielden echter vast aan hun ongelovigheid.

De volgende ochtend na de isra'e-nacht kwam Jibriel en leerde de profeet,ﷺ de wijze waarop de vijf gebeden verricht werden en de tijdstippen ervoor. Daarvoor was het gebed altijd twee "rak'ah" geweest, tweemaal in de ochtend en tweemaal 's avonds.

Het voorleggen van de Islam aan de stammen en individuen

Het was een gewoonte van de profeet ﷺ sinds hij werd opgedragen de boodschap openlijk te verkondigen, om elk bedevaartsseizoen, maar ook tijdens de regelmatige markten die de Arabieren hielden, de verblijven van de verschillende stammen te bezoeken en hen tot de Islam op te roepen.

De meest bekende markten die de Arbieren in het djahiliyah-tijdperk hielden waren de volgende drie: U'kadh, Madjnah en Thul-madjaz. U'kadh is een dorpje tussen Nakhlah en Taïf. Zij zetten daar een markt op vanaf het begin van de maand Thil-qi'dah tot de twintigste ervan, daarna verplaatsten ze zich naar Madjnah en zetten een markt op tot het einde van de maand Thil-qi'dah. Madjanah ligt ten zuiden van Mekka bij de vallei Mar-ad-dhahraan. Thul-madjaz ligt achter de berg Arafah "djabal ar-rahmah". Daar zetten ze de markt op vanaf het begin van de maand Thil-hidjah tot de achtste ervan, waarna zij de bedevaartsrituelen verrichtten.

De stammen die de profeet ﷺ voor steun heeft benaderd en tot de Islam heeft aangeroepen, zijn onder andere: Beni A'amir Ibn Sa'sa'ah, Beni Muharib Ibn Khasfah, Beni Fazarah, Ghassan, Murrah, Beni Hanifah, Beni Salim, Beni A'bs, Beni Nasr, Beni Albuka', Kindah, Kalb, Beni Alharith Ibn Ka'b, A'thrah en Alhadharimah. Geen van de genoemde stammen ging daarop in. De reacties waren verschillend van aard. De ene stam weigerde vriendelijk, de andere stam eiste weer dat zij de leiding na zijn overlijden zouden krijgen. Andere stammen hadden gezegd: „Je eigen familieleden en mensen kennen jou beter dan wij doen maar hebben je ook niet gevolgd". Weer andere stammen behandelden hem slecht, vooral Beni Hanifah en de mensen van Musaylimah, zij noemden hem 'de leugenaar'.

Gelovigen van buiten Mekka:

Allah's voorbeschikking zorgde ervoor dat enkele mannen die geen bewoners van Mekka waren zich tot de Islam bekeerden in een periode dat de verkondiging van de Islam moeilijke tijden doormaakte. Zij waren het kleine beetje licht dat hoop gaf in een duistere tijd. Enkele van deze bekeerde mannen waren:

1. **Suwaid Ibn As-samit:** hij was een intelligente dichter, woonachtig in Yathrib (Medina) en werd Alkamil genoemd uit bewondering voor zijn dichtwerk. Hij kwam naar Mekka als bedevaartganger waarde profeet ﷺ hem tot de Islam opriep. Vervolgens legde hij de profeet ﷺ de wijsheden van Luqmaan uit. Als antwoord liet de profeet ﷺ de dichter naar de Koran luisteren waarop hij moslim is geworden en zei: „Deze uitspraken zijn erg mooi". Hij is later

vermoord in de strijd tussen de stammen Al'aws en Alkhazradj voor de bi'ath-dag.

2. Iyaas Ibn Mu'ath: hij was een jongeman gevestigd in Yathrib. Hij kwam naar Mekka in een delegatie aan het begin van het jaar 11 na het gezantschap. De delegatie was een onderdeel van de stam Al'aws die bontgenoten zochten van Quraish tegen de stam Alkhazradj. De profeet ﷺ benaderde hen en riep ze op om zich tot de Islam te bekeren en las de Koran voor waarna Iyaas zei: „Dit is beter dan waar jullie voor gekomen zijn". Abul-haysar, een delegatielid, gooide met aarde op het gezicht van Iyaas en zei: „Laat ons met rust, wij zijn hier voor iets anders gekomen", waarna Iyaas zich stil hield. Hij overleed vlak na hun terugkeer naar Yathrib. Voor zijn dood verheerlijkte en bedankte hij Allah, de Verhevene. Zijn volk twijfelde er niet aan dat hij al moslim was toen hij overleed.

3. Abu Thar Alghifari: hij ontving het bericht van het gezantschap van de profeet ﷺ door middel van de bekering van Suwaid Ibn As-samit en Iyaas Ibn Mu'ath.Hij stuurde vervolgens zijn broer naar Mekka om het bericht te bevestigen, deze vertrok en keerde terug maar Abu Thar was daarmee nog niet tevreden. Hij besloot zelf naar Mekka te gaan. Hij vertrok totdat hij Mekka naderde en ging de gewijde moskee binnen waar hij ongeveer een maand verbleef en van het water van de zamzam-put dronk, dat was zijn voeding.

Hij durfde niemand naar de profeet ﷺ te vragen omdat hij bang was. Ali, moge Allah met hem tevreden zijn, is hem gevolgd en heeft hem vervolgens naar de profeet ﷺ begeleid.

Abu Thar vroeg de profeet ﷺ om de Islam uit te leggen, waarna hij onmiddellijk moslim is geworden.

Hij ging weer naar de gewijde moskee en uitte daar de geloofs- verklaring; „Ik verklaar dat er geen andere god is dan Allah en dat Mohammed Zijn dienaar en gezant is". De mensen van Quraish vielen hem aan en sloegen hem. Ze probeerden hem te vermoorden, maar Al'abbas redde zijn leven. De volgende ochtend vond dit weer plaats waarbij Al'abbas hem nogmaals heeft gered. Abu Thar keerde daarna terug naar de vestigingsplaats van zijn stam Beni Ghaffar, waar de profeet ﷺ later ook naartoe ging toen hij naar Medina was geïmmigreerd.

4. Tufail Ibn Amr Ad-dawsi: hij was een dichter en hoofd van zijn stam Daws in de omgeving van Jemen. Hij kwam naar Mekka in het jaar 11 na het gezantschap. De bewoners van Mekka ontmoetten hem toen en waarschuwden hem voor de profeet ﷺ. Hij liep toen de gewijde moskee binnen en was vastbesloten om niet te luisteren naar de profeet ﷺ was op dat moment bij de Ka'bah aan het bidden. Tufail hoorde iets wat hij goed vond en zei tegen

zichzelf: „Ik ben een dichter en een intelligente man. Het moet voor mij niet moeilijk zijn om het goede en het kwade te onderscheiden. Laat ik daarom naar deze man luisteren. Als het mij bevalt accepteer ik het en anders laat ik het."

Toen de profeet ﷺ naar zijn huis ging, volgde hij hem. Hij vertelde aan hem zijn verhaal en vroeg hem vervolgens om wat over de Islam te vertellen. De profeet ﷺ deed dat en las hem uit de Koran voor.

Hij bekeerde zich tot de Islam en uitte de geloofsverklaring waarbij hij zei: „Mijn volk gehoorzaamt mij. Ik zal naar ze teruggaan en hen oproepen tot de Islam. Verzoek Allah, de Verhevene, mij te steunen door een teken". De profeet, ﷺ heeft dat gedaan en toen Tufail bij zijn volk aankwam, straalde zijn gezicht een bijzonder licht uit. De profeet ﷺ verzocht daarna aan Allah dat Deze het teken elders bij Tufail zichtbaar zou maken. Het licht werd overal in zijn lichaam zichtbaar. Toen Tufail bij zijn mensen aankwam riep hij hen op tot de Islam. Zijn vader en zijn vrouw zijn wel moslim geworden maar de rest van zijn mensen niet. Toen hij echter naar Medina immigreerde na Alhudaybia (het Alhudaybia verdrag wordt nog later in dit boek behandeld) waren zeventig tot tachtig gezinnen met hem mee geïmmigreerd.

5. **Dhamad Al'asadi:** hij kwam uit de stam Azd in Jemen en behandelde mensen die bezeten waren door de djinn of de satan. Hij kwam naar Mekka, hoorde de dwazen zeggen dat Mohammed bezeten was en wilde hem genezen. De profeet ﷺ zei tegen hem: „Alle lof aan Allah. Wij uiten lof aan Allah en vragen om Zijn steun. Aan wie Allah het juiste pad wijst wordt door niemand meer op het verkeerde pad gezet en die Allah laat dwalen vindt niemand meer die hem de juiste weg wijst. Ik verklaar dat er geen god is dan Allah, de Enige zonder metgezel, en ik verklaar dat Mohammed Zijn dienaar en gezant is".

Dhamad vroeg de profeet ﷺ drie keer om dit te herhalen en zei daarna: „Ik heb uitspraken van priesters gehoord en van magiërs en dichters, maar zulke woorden heb ik nog nooit gehoord. Deze uitspraken dragen zeeën van betekenissen in zich. Geef me uw hand dan beloof ik u dat ik me zal houden aan de Islam."

De Islam in Medina:

Zes mensen van de stam Alkhazradj uit Yathrib zijn ook moslims geworden:

- As'ad Ibn Zirarah

- A'wf Ibn Alharith Ibn Rifa'ah (A'wf Ibn A'frae')

- Rafi' Ibn Malib Ibn Al'idjlan

- Qutbah Ibn A'mir Ibn Hadidah

- U'qbah Ibn A'mir Ibn Nabi

- Djabir ibn Abdullah Ibn Ri'ab

Deze mensen kwamen samen met anderen naar Mekka tijdens het bedevaartsseizoen in het jaar 11 na het gezantschap. De bewoners van Yathrib kregen vaker van hun naburige joodse stammen te horen dat een profeet binnenkort zou worden gezonden. „Wij zullen zijn kant kiezen en jullie uitroeien zoals dat bij de mensen van A'ad en Iram het geval was". Toen zij bij Al'aqabah in Minan waren, liep de profeet ﷺ langs hen en hij hoorde hen praten. Hij sprak hen aan met de vraag: „Wie zijn jullie?". Zij antwoordden: „Wij zijn van de stam Alkhazradj". „De bontgenoten van de joden?" vroeg hij. Zij bevestigden dat. De profeet ﷺ vroeg hen om te gaan zitten zodat hij met ze kon praten. Zij deden dat waarna de profeet ﷺ hen over de inhoud van de Islam vertelde, uit de Koran las en hen tot Allah, de Verhevene, opriep. Zij zeiden tegen elkaar: „Dit is de profeet waarmee de joden jullie bedreigen, laat ze jullie niet voor zijn om in hem te geloven". Zij bekeerden zich allen tot de Islam en zeiden tegen de profeet ﷺ: „Onze mensen gedragen zich haatdragend en vijandig jegens elkaar. Als Allah hen tot eenstemmigheid zou brengen door u dan bent u de meest dierbare man voor ons". Zij beloofden aan hem de boodschap van zijn religie verder te verkondigen en spraken met hem af tijdens het volgende bedevaartsseizoen.

De eerste trouwzwering van Al'aqaba

Tijdens het eerstvolgende bedevaartsseizoen in het jaar 12 na het gezantschap kwamen twaalf mannen, waarvan tien van de stam Alkahazradj en twee van de stam Al'aws, naar Mekka. Vijf van de tien personen uit de stam Alkhazradj waren het jaar ervoor ook geweest. Behalve Djabir Ibn Abdullah waren dat deze vijf anderen:

- Mu'ath Ibn Alharith (Mu'ath Ibn A'frae')

- Thakwan Ibn Abd-Qais

- U'badah Ibn As-samit

- Yazid Ibn Tha'labah

- Alabbas Ibn Ubadah Ibn Nadhlah

De twee mannen uit Al'aws waren:

- Abul-Haytham Ibn At-tayhan

- U'waym Ibn Saaidah

Deze groep mensen ontmoette de profeet ﷺ bij Al'aqabah in Minan. Hij leerde hen de Islam en zei tegen hen: „Zweer mij trouw te zijn en dat jullie geen metgezel naast Allah zullen aanbidden, dat jullie niet stelen, geen ontucht plegen, jullie kinderen niet vermoorden, dat jullie niet met lasterlijke slechtheid aankomen en mij in het redelijke niet ongehoorzaam zijn. Wie van jullie zich hieraan houdt vindt zijn beloning bij Allah. Wie zich hieraan niet houdt en zijn bestraffing in het tegenwoordige leven krijgt; dat zal de vergelding van Allah zijn. Het is aan Allah, de Verhevene, om degene al dan niet te bestraffen. Zij zworen hierna trouw te zijn aan de profeet ﷺ.

De verkondiging van de Islam in Yathrib:

Bij de terugkeer van deze groep mensen naar Yathrib stuurde de profeet ﷺ Mus'ab Ibn U'mair met hun mee. Hij leerde hen de Koran en de religie. Mus'ab Ibn U'mair logeerde bij Abu Umamah As'ad Ibn Zurarah waarna zij samen actief de Islam verkondigden. Zij bezochten een tuin waar het stamhoofd van Al'aws, Sa'd Ibn Mu'ath ook aanwezig was. Sa'd vroeg aan zijn neef Usaid Ibn Hadier of hij naar de twee mannen zou lopen om hen weg te sturen. „Zij beïnvloeden de zwakken onder ons". Usaid pakte zijn pijl en boog en liep naar hen. Toen As'ad hem zag zei hij tegen Mus'ab: „Dit is een vooraanstaande binnen zijn stam, wees oprecht jegens hem".

Usaid benaderde hen en zei: „Waarom zijn jullie hier, om de zwakken onder ons tot dwazen te veranderen? Verlaat ons als jullie in leven willen blijven".

Mus'ab zei: „Zou je even willen gaan zitten en luisteren. Als je het redelijk vindt dan neem je het aan anders laten we jou met rust". Hij stemde hiermee in en ging zitten. Mus'ab sprak met hem over de Islam en las hem uit de Koran voor. Usaid waardeerde deze religie, omhelsde de Islam waarbij hij de geloofsverklaring uitte.

Usaid keerde terug en probeerde Sa'd Ibn Mu'ath naar hen te struren. Hij zei tegen hem: „Ik sprak met de twee mannen en kon niets, wat slecht was, aan ze merken. Ik heb ze gewaarschuwd en zij zullen daarmee op-houden". Usaid voegde eraan: „Er is mij verteld dat de mensen van Beni Harithah, As'ad Ibn Zurarah willen vermoorden omdat hij een neef van je is, zij schenden hiermee het verdrag dat jullie hebben.

Sa'd reageerde woedend. Hij stond op en liep naar de twee mannen. Mus'ab heeft hem op dezelfde manier toegesproken als Usaid waarna Allah, de Verhevene, hem tot de Islam heeft bekeerd. Hij uitte de geloofsverklaring en keerde terug naar zijn mensen en zei: „O mensen van Beni Abd-alashhal, hoe hebben jullie mij gekend?". Zij zeiden: „Je bent onze heer en je bent de wijste onder ons". Hij vertelde hen daarna dat niemand meer met hem kon praten voordat zij allen in Allah zouden geloven en in zijn gezant. Op dezelfde avond zijn ze allemaal moslim geworden, behalve Al'usayram.

Deze man bekeerde zich pas op de dag van Uhud-strijd tot de Islam. Hij stierf tijdens deze strijd als martelaar alvorens hij ook maar een keer was neergeknield voor Allah.

Mus'ab Ibn U'mair keerde daarna terug naar Mekka vlak voor het bedevaartsseizoen. Hij droeg deze berichten van overwinning met zich mee.

De tweede trouwzwering van Al'aqaba

Tijdens het bedevaartsseizoen van het jaar 13 na het gezantschap kwamen veel gelovigen maar ook ongelovigen uit Yathrib naar Mekka. De moslims besloten de profeet ﷺ niet in de omgeving van Mekka te laten rondtrekken uit angst dat de bewoners van Mekka hem later zouden uitzetten. Zij namen in het geheim contact met hem op en hebben afgesproken elkaar te ontmoeten tijdens de tashrieq-dagen bij de "jamrat-al'aqabah".

Zij sliepen bij hun mensen op de bewuste avond. Midden in de nacht glipten zij een voor een weg totdat zij allemaal bij elkaar waren bij Al'aqabah. Zij waren met drieenzeventig mannen; tweeenzestig uit de stam Alkhazradj en elf uit de stam Al'aws. Bij hen waren twee vrouwen; Nasibah, dochter van Ka'b uit de stam van Beni An-nadjar en Asma'e, dochter van Amr uit de stam Beni Salamah. De profeet ﷺ bezocht hen samen met zijn oom Al'abbas. Al'abbas volgde toen de religie van zijn mensen maar wilde voor de zekerheid de zaak van de zoon van zijn broer bijwonen.

Al'abbas nam als eerste het woord waarbij hij zei: „De profeet geniet nog steeds aanzien en bescherming van zijn mensen in zijn land. Als jullie het waar kunnen maken wat jullie hem hebben aangeboden en als jullie hem kunnen beschermen tegen zijn tegenstanders dan kunnen jullie je verant-woordelijkheid nemen, anders verlaten jullie hem maar". Hun woordvoerder, Albara'e Ibn Ma'roer, zei: „Wij willen eerlijkheid, betrouwbaarheid en wij stellen onze zielen ter beschikking voor de profeet ﷺ Gezant van Allah, vraag voor uzelf en voor Allah, de Verhevene, wat u wilt."

De profeet ﷺ sprak hen toe. Las uit de Koran en verrichtte smeekbeden aan Allah. Hij zette ze aan om de Islam te volgen en maakte hen bekend met de belangrijkste voorwaarde van Allah,de Verhevene:

1. Dat zij Hem alleen zouden aanbidden zonder metgezellen.Verder stelde de profeet ﷺ nog enkele voorwaarden voor zichzelf en voor Allah:

2. Gehoorzaamheid bij momenten van ijverigheid en luiheid.

3. Samen de kosten te delen voor het levensonderhoud tijdens moeilijke en voorspoedige perioden.

4. Het aanzetten tot het verrichten van goede daden en het afraden van de ondeugdzame daden.

5. Het innemen van een hard standpunt in zaken waar het belang van Allah, de Verhevene, wordt aangetast, dit evenwel zonder rekening met iets anders te houden.

6. Dat zij hem steunen als hij naar hen komt en hem beschermen voor zij zichzelf en eigen vrouwen en kinderen beschermen. In de plaats daarvoor zouden zij het paradijs verdienen.

7. Volgens een overlevering van U'badah moesten zij de profeet ﷺ trouw zweren en anderen niet bestrijden om een recht dat van hen is.

Albara'e Ibn Ma'roer pakte de hand van de profeet ﷺ en zei: „Jazeker, ik zweer bij Degene die u met de waarheid heeft gezonden, dat wij u zullen beschermen tegen alles waarvoor wij onszelf ook beschermen. Accepteer onze eed van trouw. Wij zijn gewend aan oorlog en wapens, wij erven dat van de een op de ander."

Abul-haytham Ibn At-tayhaan onderbrak hem: „Gezant van Allah, er zijn verdragen gesloten tussen ons en de mensen van Quraish, waaraan wij hiermee een einde maken. Bent u dan van plan, zodra Allah uw verkondiging laat zegevieren, terug te keren naar uw mensen?

De profeet ﷺ glimlachtte en zei: „Integendeel, bloed is bloed en sloop is sloop. Jullie behoren bij mij en ik bij jullie. Ik zal oorlog voeren tegen wie jullie oorlog voeren en vrede sluiten met wie jullie vrede sluiten".

Tijdens dit belangrijke moment liep Al'abbas Ibn U'badah Ibn Nadlah naar voren en zei: „Weten jullie wel zeker waarvoor jullie deze man trouw zweren? Jullie zweren hem trouw om de oorlog tegen alle mensen te voeren. Als jullie, zodra jullie geld of jullie vooraanstaanden onheil treft, hem zullen verlaten dan is dat jullie tegenspoed in het wereldlijke leven en in het hiernamaals. Maar als jullie hem boven dat alles stellen dan is hij jullie voorspoed in beide levens".

De aanwezigen zeiden: „Wij achten hem hoger dan deze zaken en dan onze vooraanstaanden, want wat krijgen we daarvoor terug? De profeet ﷺ zei: „Het paradijs". Zij vroegen hem daarna om zijn hand te geven.

De profeet ﷺ gaf zijn hand waarna zij opstonden en hem hun trouw bewezen. As'ad Ibn Zurarah nam zijn hand en zei:„Wacht eens even, mensen van Yathrib. Wij hebben deze afstand naar hem afgelegd omdat wij weten dat hij een gezant van Allah is. Wij keren ons hiermee tegen alle Arabieren, jullie vooraanstaanden worden dan vermoord en jullie zullen vanuit alle kanten aangevallen worden. Als jullie zouden volharden, dan ga hiermee door totdat Allah jullie zal belonen. Als jullie angst hebben doe het dan niet. Dat zou Allah eerder aanvaarden".

Zij zeiden tegen As'ad: „Doe je hand weg, wij verlaten het zweren van deze trouw nooit en zetten geen stap terug". Daarna stonden zij op en hebben de profeet ﷺ een voor een eed van trouw getoond. Volgens de meest betrouwbare overleveringen was de eerste As'ad Ibn Zurarah. Ook zou het Abul-Haytham Ibn At-tayhaan of Albara'e Ibn Ma'roer kunnen zijn.

De trouwzwering van de vrouwen vond plaats door het uitspreken van de eed, maar zonder een hand te geven.

HIERTwaalf vertegenwoordigers:

Na deze belofte van trouw vroeg de profeet, Allah's zegen en vrede zij met hem, hen om twaalf afgevaardigden naar voren te schuiven die hen zouden vertegenwoordigen en hun belangen behartigen; zij namen er negen van Alkhazradj en drie van Al'aws.

Van Alkhazradj waren de volgende personen afgevaardigd:

1. **Sa'd Ibn U'badah Ibn Dalim**
2. **As'ad Ibn Zurarah Ibn Adas**
3. **Sa'd Ibnur-rabi'e Ibn Amr**
4. **Abdullah Ibn Rawahah Ibn Tha'labah**
5. **Rafi'e Ibn Malik Ibn Al'adjlan**
6. **Albara'e Ibn Ma'roer Ibn Sakhr**
7. **Abdullah Ibn Amr Ibn Haram**

8. **U'badah Ibn As-samit Ibn Qais**
9. **Almunthir Ibn Amr Ibn Khanis**

Al'aws hebben de volgende personen afgevaardigd:

10. **Usaid Ibn Hudhayr Ibn Samak**
11. **Sa'd Ibn Khaythamah Ibn Alharith**
12. **Rifa'ah Ibn Abdulmunthir Ibn Zubair (of Abul-Haytham Ibn At-tayhaan).**

Nadat zij gekozen werden zei de profeet ﷺ tegen hen: „Jullie zijn verantwoordelijk voor jullie mensen zoals Iesa, de zoon van Maryam, verantwoordelijk was voor de "Alhawariyien" en zoals ik verantwoordelijk ben voor mijn mensen". Zij stemden daarmee in.

Dit was dan de tweede eed van trouw van Al'aqabah, die van enorm belang was in het leven van de profeet ﷺ.. Hiermee kregen de historische ontwikkelingen een hele andere loop.

Na afloop van de eed van trouw ontdekte een kwaadaardige man wat er plaats had gevonden. Hij riep met luide stem zodat iedereen het kon horen: „Bewoners van deze huizen, Mohammed en zijn bekeerde metgezellen zijn bijeen gekomen om oorlog met jullie te voeren". De profeet ﷺ zei: „O vijand van Allah, ik zal je wat laten zien".

Hij gaf ze de opdracht terug te keren naar hun plekken en te gaan slapen.

De volgende ochtend kwamen de mensen van Quraish naar de tenten van de mensen van Yathrib om hun bezwaren kenbaar te maken . De ongelovigen onder hen zeiden: „Dit bericht is niet waar. Er heeft niets plaats gevonden".

De moslims onder hen zeiden niets. De mensen van Quraish geloofden het en keerden met een gevoel van mislukking terug.

Uiteindelijk zijn de mensen van Quraish erachter gekomen dat het bericht toch waar was en zijn enkele van hun mannen op paarden de sporen van de mensen van Yathrib gaan volgen. Zij hebben Sa'd Ibn U'badah en Almunthir Ibn Amr kunnen achterhalen nabij Athakhir. Almunthir wist te ontsnappen maar zij kregen Sa'd wel te pakken, hebben hem vastgebonden, geslagen en aan zijn haar getrokken totdat zij hem Mekka binnen brachten waar Almut'im Ibn U'day en Alharith Ibn Harb hem hebben kunnen redden omdat hij het was die hun karavanen beschermde in Medina. Alansaar wilden terugkeren naar Mekka, maar toen Sa'd hen benaderde trokken zij liever verder richting Medina.

De migratie van de moslims naar Medina

Na de tweede eed van trouw bij Al'aqabah begonnen de meeste moslims te immigreren naar Medina zoals sommige metgezellen van de profeet ﷺ dat al eerder hadden gedaan. De profeet ﷺ zag in zijn droom het land waar de moslims naartoe zouden immigreren en vertelde hen dat: „Ik heb in mijn droom gezien dat ik vanuit Mekka trek naar een gebied dat rijk is aan palmbomen. Ik dacht dat het Alyamamah of Hadjr was maar het schijnt Yathrib (Medina) te zijn". Volgens een andere overlevering heeft hij gezegd: „Ik heb in mijn droom jullie migratieland te zien gekregen, het ligt op een vruchtbaar stuk land, het zal of Hadjr of Yathrib zijn".

Abu Salamah Almakhzoemi, de man van Oum Salamah, was de eerste die immigreerde. Hij vertrok samen met zijn vrouw en zoon. Mensen uit de stam van zijn vrouw hebben haar verboden met hem te vertrekken, mensen uit de stam van haar man hebben het kind bij haar weggenomen. Toen is Abu Salamah alleen vertrokken naar Medina. Dit vond plaats ongeveer een jaar voor de tweede eed van trouw bij Al'aqabah. Daarna is zijn vrouw ook geïmmigreerd.

Na Abu Salamah is A'amir Ibn Rabi'ah met zijn vrouw Laila geïmmigreerd. Zij was de dochter van Abu Hathmah. Ook immigreerde Abdullah Ibn Oum Kalthoem. Na de eed van trouw immigreerden talloze moslims in het geheim uit angst voor de mensen van Quraish. Omar Ibnulkhattab heeft dit echter bekend gemaakt. Hij daagde de mensen van Quraish uit maar niemand van hen durfde hem nog in de weg te staan. Zo arriveerde hij in Medina samen met twintig andere metgezellen van de profeetﷺ.

Vrijwel alle moslims zijn geïmmigreerd naar Medina. Ook zijn de migranten die zich in Alhabasha bevonden naar Medina teruggekeerd. Er zijn maar weinigen in Mekka gebleven. De uitzonderingen zijn Abu Bakr, Ali, Suhaib, Zaid Ibn Harithah en een groep zwakke mensen die niet konden immigreren.

Abu Bakr had zich al gereed gemaakt om ook te vertrekken maar de profeetﷺ, vroeg hem nog te wachten want hij verwachtte toestemming van Allah, de Verhevene, te krijgen om ook te vertrekken. „Verwacht u dat echt?" vroeg Abu Bakr. De profeet ﷺ antwoordde bevestigend. Abu Bakr stelde dus zijn plan uit, om zodoende op een later tijdstip samen met de profeet ﷺ te kunnen vertrekken. Hij voedde twee trekdieren goed om ze voor te bereiden op de reis.

Quraish bijeen in het raadhuis "daar an-nadwah"en de beslissing om de profeet te vermoorden

De mensen van Quraish reageerden woedend op de migratie van de moslims omdat zij in de gaten hadden dat zij een asielplaats hadden gevonden, waar zij beschermd en behoed werden. Zij zagen ook dat de bijeenkomsten van de moslims in Medina een direct gevaar vormden voor hun religie, handel en hun bestaan. Zij kwamen bijeen in het raadhuis "daar an-nadwah" op donderdagochtend 26 Safar van het jaar 14 na het gezantschap, om een plan te maken om dit gevaar te laten verdwijnen; vooral omdat de verkondiger van deze religie zich nog steeds in Mekka bevond en hij op elk moment de stad kon verlaten. Bekende gezichten onder de vooraanstaanden van Quraish waren aanwezig tijdens deze bijeenkomst. Ook heeft Iblies (de satan) deze bijeenkomst bijgewoond in de gedaante van een respectabele oude man uit Nadjd nadat hij hun toestemming daarvoor had gevraagd.

De aanwezigen bespraken de situatie. Abu Al'aswad stelde voor om hem het land uit te zetten en zich verder niet druk te maken waar hij naar toe zou gaan.

De oude man uit Nadjd zei: „Jullie weten dat hij een goede spreker is, zich van een aantrekkelijke argumentatie bedient waarmee hij mannen in de val lokt. Als hij zou vertrekken dan is het denkbaar dat hij in een andere Arabische streek mensen om zich heen verzamelt en samen met hen jullie in je eigen land binnenvalt en jullie als zijn onderdanen probeert te krijgen. Ik zou zeggen bedenk maar een beter plan".

Abul-boehturi reageerde: „Wij sluiten hem op totdat hij de dood vindt, zoals de dichters voor hem".

De oude man uit Nadjd zei: „Als jullie hem opsluiten zullen zijn kameraden erachter komen. Zij stellen hem boven hun eigen vaders en eigen zonen. Zij zullen jullie aanvallen en samen met hem zullen zij jullie waarschijnlijk een nederlaag bezorgen. Bedenk maar een ander plan."

De tiran Abu Djahl heeft toen gezegd: „Ik heb een idee dat jullie nog niet hebben genoemd. Wij nemen vanuit elke stam een vooraanstaande, sterke jongeman en geven vervolgens ieder van hen een zwaard. Zij gaan naar hem op zoek en slaan met hun zwaarden tegelijk toe. Zo vermoorden ze hem. Op deze manier is zijn bloed gelijk verspreid over alle stammen. De mensen van Beni Abd-Munaf zouden onmogelijk een oorlog kunnen voeren tegen alle stammen van Quraish en zullen daarom genoegen nemen met een schadeloosstelling".

De oude man uit Nadjd zei hierop: „Wat die man net zei was een goed doordacht plan. Dat is de mening die wij allen erover zouden moeten in-nemen". De aanwezigen stemden daarmee in en gingen uit elkaar om zich voor te bereiden op de uitvoering van het plan.

De beramingen van Quraish en die van Allah, de Verhevene

De bovengenoemde bijeenkomst vond plaats in het geheim. Het dagelijkse leven ging gewoon door en men moest niets kunnen merken van iets dat ook maar op een eventueel complot zou wijzen. Niemand mocht het idee krijgen dat er iets niet klopte en dat er iets gevaarlijks stond te gebeuren. De mensen van Quraish hielden hiermee rekening maar zij namen het dit keer op tegen Allah, de Verhevene. Hij was het die hun plannen tot mislukking heeft gebracht, zonder dat zij het wisten. De engel Jibriel daalde neer bij de profeet ﷺ en bracht hem op de hoogte van hun plannen. Hij gaf hem ook toestemming te immigreren en bepaalde het tijdstip van vertrek. Ook legde hij hem alles uit over het tegenplan en zei: „Slaap vannacht niet in je eigen bed waar je gebruikelijk slaapt".

De profeet ﷺ vertrok in de namiddag, zodra de mensen hun dutje namen. Hij ging naar de woning van Abu Bakr, moge Allah met hem tevreden zijn, om zich voor te bereiden. Zij maakten de twee dieren klaar voor het vertrek en huurden Abdullah Ibn Uraiqit Al-laythi in als gids onderweg; Abdullah was een aanhanger van de religie van Quraish. Zij spraken met hem af bij de berg Thawr na drie nachten. De profeet ﷺ liet verder niks merken en ging gewoon door met zijn dagelijkse leven zodat de mensen van Quraish niet in de gaten kregen dat hij zijn vertrek aan het voorbereiden was.

De profeet ﷺ had als gewoonte na het avondgebed te slapen en na middernacht weer op te staan om naar de gewijde moskee te gaan om het tahadjud-gebed te verrichten. Hij liet die avond Ali in zijn bed slapen en vertelde hem dat hij niets had te vrezen. Toen de mensen lagen te slapen, omsingelden de mannen (die het complot zouden uitvoeren) de woning van de profeet ﷺ. Zij zagen Ali in het bed van de profeet bedekt met een deken en dachten dat het Mohammed ﷺ was. Buiten stonden ze te wachten om hem aan te vallen zodra hij tevoorschijn zou komen. Allah, de Verhevene, zegt in antwoord hierop:

﴿ وَإِذْ يَمْكُرُ بِكَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ لِيُثْبِتُوكَ أَوْ يَقْتُلُوكَ أَوْ يُخْرِجُوكَ ۚ وَيَمْكُرُونَ وَيَمْكُرُ ٱللَّهُ ۖ وَٱللَّهُ خَيْرُ ٱلْمَـٰكِرِينَ ﴿٣٠﴾ ﴾ الأنفال: ٣٠

'En (gedenk) toen degenen die ongelovig waren, een list tegen jou beraamden om jou vast te binden of jou te doden of jou te verdrijven. En zij beraamden een list en Allah maakte een plan. En Allah is de Beste der Beramers' [8: 30].

De migratie van de profeet ﷺ

Het verlaten van zijn woning:

De profeet ﷺ verliet zijn woning terwijl de mannen het omsingelden. Hij pakte wat aarde van de grond en gooide het naar hun hoofden terwijl hij het volgende uit de Koran zei:

﴿ وَجَعَلْنَا مِنۢ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ سَدًّا وَمِنْ خَلْفِهِمْ سَدًّا فَأَغْشَيْنَٰهُمْ فَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ ﴾ يس: ٩

'En Wij hebben voor hen een hindernis geplaatst en achter hen een hindernis en Wij hebben hun ogen bedekt zodat zij niet kunnen zien' [Yasin: 9].

Allah, de Verhevene, had hun gezichtsvermogen afgenomen waarna zij niets hadden gemerkt toen de profeet ﷺ het huis verliet. Hij ging richting het huis van Abu Bakr en daarna vertrokken zij naar een grot dat zich in de berg Thawr bevindt op een afstand van ongeveer vijf mijlen richting Jemen.

Drie nachten in de grot:

Abu Bakr ging als eerste de grot in om de profeet ﷺ te beschermen. Als er zich iets in de grot zou bevinden dan trof het hem en niet de profeet ﷺ. Hij inspecteerde de grot en vond gaten in de muren die hij met stukjes stof van zijn kleding dichtmaakte; zo bleven er maar twee gaatjes over, die hij met zijn voeten dichtmaakte.

De profeet ﷺ liep daarna naar binnen en sliep met zijn hoofd op de schoot van Abu Bakr. Hij werd gebeten in zijn voet maar bewoog niet om de profeet ﷺ niet wakker te maken. De tranen van Abu Bakr kwamen op het gezicht van de profeet ﷺ waardoor hij wakker werd en vroeg wat er aan de hand was. Hij vertelde hem dat hij gebeten was. De profeet ﷺ spoog op de plek waarna de pijn verdween.

Zij verbleven drie dagen in de grot. Abdullah, de zoon van Abu Bakr, sliep ook bij hen. Hij was een inteligente jongeman en vertrok vroeg naar Mekka alsof hij

daar ook de nacht had doorgebracht. Hij beluisterde ook de plannen en complotten van Quraish en vertelde die 's nachts aan hen door.

A'amir Ibn Fahirah, de slaaf van Abu Bakr, was een schapenherder. Hij ging met zijn schapen aan het begin van de avond naar de profeet en Abu Bakr zodat zij van de melk konden drinken. Op zijn terugkeer volgde hij met zijn schapen de sporen van Abdullah zodat die onvindbaar werden.

De mannen van Quraish stonden nog steeds op de profeet, ﷺ te wachten toen het ochtend werd. 's Ochtends stond Ali op die op het bed van de profeet ﷺ had geslapen. Zij grepen hem vast en vroegen hem naar de profeet. Ali vertelde de mannen dat hij niet wist waar de profeet ﷺ was waarna zij hem sloegen en naar de Ka'bah brachten. Daar hebben zij hem een uur lang opgesloten zonder iets te hebben gezegd. Daarna zijn ze naar de woning van Abu Bakr gegaan en vroegen aan zijn dochter Asma'e naar hem. Zij vertelde hen dat ze niets wist, waarna Abu Djahl haar een klap gaf waarbij haar oorbel uitviel. Daarna zijn zij overal met een zoektocht begonnen en kondigden een beloning van honderd kamelen aan voor een-ieder die hem levend of dood zou terugbrengen.

Zij hebben in hun zoektocht de ingang van de grot ontdekt zodat als iemand van hen met zijn hoofd naar beneden had gekeken, ze de voeten hadden kunnen zien van de profeet ﷺ. Het verdriet van Abu Bakr werd erg groot maar de profeet,ﷺ stelde hem gerust en zei: „Abu Bakr, wat dacht je van twee mensen die Allah steunt. Wees niet droevig, Allah is met ons".

Onderweg naar Medina:

Op de nacht van maandag op dinsdag aan het begin van de maand Rabi'e I in het jaar 1"hijri" d.w.z. "de migratie jaartelling", kwam de gids Abdullah Ibn Uraiqit zoals afgesproken en bracht de twee dieren mee naar de berg Thawr. De profeet, ﷺ en Abu Bakr vertrokken vergezeld van A'amir Ibn Fahirah.

De gids nam hen een heel eind op weg naar het zuiden, richting Jemen. Daarna richting het westen, d.w.z. richting de kust van de rode zee, vervolgens gingen zij weer richting het noorden langs de kust. Zo namen ze een weg die vrijwel onbekend was bij de mensen.

Zij hebben de hele nacht en de daaropvolgende dag hun reis voortgezet. Toen het rustig werd aan het begin van de middag, hebben zij een pauze genomen waarbij de profeet ﷺ rust nam onder de schaduw van een grote steen. Abu Bakr verkende de omgeving en zag een herder waaraan hij melk vroeg. Toen de profeet ﷺ wakker werd, kreeg hij te drinken waarna zij weer verder trokken.

De volgende dag zijn ze langs de tenten van Oum Ma'bad gekomen in Qadid dat op 130 kilometer afstand van Mekka ligt. Zij hebben haar naar voedsel gevraagd

waarna zij haar excuses aanbood en hen vertelde dat de schapen niets te eten hadden. Vlakbij de tent was er een lam dat van vermoeidheid niet met de rest van de kudde mee kon op zoek naar voedsel, ook deze kon geen druppel melk geven. De profeet ﷺ vroeg om toestemming haar te melken waarna hij een groot vat vol molk dat de mensen maar met moeite konden dragen. Zij dronken er allemaal van en gaven Oum Ma'bad ook te drinken en konden het vat weer vol melken, waarna zij vertrokken zijn.

De man van Oum Ma'bad kwam later thuis en reageerde verbaasd toen hij de melk zag. Zij vertelde hem het verhaal en omschreef uitvoerig de profeet ﷺ. Abu Ba'bad zei: „Hij is de man van Quraish, ik wil hem graag vergezellen op zijn reis en zal het zeker doen als het kan".

Op de derde dag hoorden de bewoners van Mekka een stem vanuit het zuiden tot aan het noorden en volgden hem maar zij konden niemand zien. Hij zei in een gedicht:

Moge Allah, de Heer der mensen, de twee kameraden belonen.

Zij bezochten Oum Ma'bad in haar tenten, belandden daar ter land en vertrokken ter land.

Wie een kameraad van Mohammed is geworden, heeft alle voorspoed kunnen bereiken.

O mensen van Qusay, door hem heeft Allah jullie veel onheil onthouden en beschermt hij jullie tegen zaken die jullie anders niet tegen konden houden.

Nadat de profeet ﷺ en Abu Bakr de plaats Qadid voorbij waren, volgde hen Suraqah Ibn Malik Almadladji op een paard. Hij hoopte op de beloning die Quraish hadden beloofd. Toen hij hen naderde struikelde zijn paard en viel hij op de grond. Hij stond op en zwoer bij Al'azlaam (de goden van de mensen van Quraish).

Hij verzocht aan hen of hij verder mocht gaan om de profeet ﷺ en Abu Bakr te benadelen. Hij was echter in zijn eigen denken al ongehoorzaam aan Al'azlaam, omdat zijn paard steeds struikelde en hij gewoon doorging. De profeet ﷺ las uit de Koran en draaide zich niet om terwijl Abu Bakr dat vaker deed.

Op dat moment zakten de voorpoten van zijn paard in de grond tot aan de knieën en viel hij op de grond. Hij probeerde het nog eens en zwoer bij Al'azlaam en er kwam op een gegeven moment een enorme wolk waarvoor hij bang werd en ervan overtuigd werd van het feit dat de profeet ﷺ de bescherming van Allah geniet. Toen kondigde hij aan dat hij geen kwaad wilde, waarna zij stopten. Suraqah vertelde de profeet ﷺ over de plannen van Quraish en wilde

hem voedsel en goederen geven maar de profeet ﷺ weigerde dat aan te nemen. Suraqah vroeg hem deze gebeurtenis geheim te houden en schriftelijk vast te leggen dat hij veilig zou zijn. De profeet ﷺ gaf A'amir Ibn Fahirah de opdracht dit ook te doen. Op zijn terugreis vertelde Suraqah aan de mensen die hij tegenkwam en die op zoek waren naar de profeet ﷺ dat hij het hele gebied had uitgekamd en dat zij terug konden gaan.

Onderweg ontmoette de profeet ﷺ Buraidah Ibn Alhusaib Alaslami, moge Allah met hem tevreden zijn. Deze was samen met zeventig anderen die allen moslim waren geworden. Ze hebben het avondgebed samen met de profeet ﷺ verricht.

Bij de vallei Batn Rim ontmoetten zij Az-zubair Ibn Al'awam in een groep moslims die vanuit het Shaam-gebied kwamen. Az-zubair gaf ze witte kleding om te dragen.

De aankomst in Qubaa'e:

Op maandag 8 Rabi'e I van het jaar 14 na het gezantschap en dus het eerste jaar van de migratie, kwam de profeet ﷺ aan bij Qubaa'.

Toen de bewoners van Medina het bericht van het vertrek van de profeet ﷺ hadden gehoord zijn ze elke dag aan de rand van de stad gaan wachten maar gingen terug als het erg heet werd. Op een dag na hun terugkeer naar hun woningen kwam een joodse man een kasteel uit en zag de profeet ﷺ en zijn metgezellen aankomen met witte kleren aan. Deze man riep luid:

„O Arabieren, daar komt jullie fortuin aan waar jullie lang op hebben gewacht". De moslims grepen naar hun wapens en uitten van vreugde de "takbier". Zij verlieten hun woningen om hem te verwelkomen bij Dhahr Alhurrah. De profeet ﷺ ging richting Beni Amr Ibn Awf in Quba'e waarbij de mensen hem volgden.

Toen hij in Qubaa' aankwam ging hij stil zitten. De moslim-bewoners van Medina al'ansaar die nog niet eerder de profeet ﷺ hadden gezien begonnen Abu Bakr te begroeten, zij dachten dat hij de profeet was omdat hij grijs haar had. De profeet ﷺ kreeg last van de hete zon waarna Abu Bakr hem schaduwde met zijn kleed. Toen wisten de mensen dat hij de profeet moest zijn.

De profeet ﷺ verbleef in Qubaa' vier dagen bij Kalthoem Ibn Alhadm of bij Sa'd Ibn Khaithamah. In deze dagen stichtte hij de Qubaa'-moskee waar hij ook het gebed verrichtte. Op de vijfde dag, dat was op vrijdag, bevool Allah, de Verhevene, hem om te vertrekken. Hij zadelde zijn kameel samen met Abu Bakr en stuurde naar zijn ooms van zijn moeders kant Beni An-nadjaar. Zij kwamen gewapend naar hem toe. Daarna vertrok hij met hen richting Medina.

Toen hij het gebied van Beni Salem Ibn A'wf had genaderd, brak het tijdstip van het vrijdagmiddaggebed aan. Daar verrichtten zij het gebed in een groep van honderd man.

De aankomst in Medina:

De profeet ﷺ naderde Medina terwijl de bewoners massaal de straat op waren gegaan om hem te verwelkomen. De huizen trilden van loftuiting en verering voor hem. De vrouwen en kinderen zeiden in een gedicht:

De volle maan verscheen boven ons, boven de op elkaar gestapelde groeten uit.

Wij zijn verplicht dankbaarheid te tonen, zolang nog iemand Allah aanroept.

O, u die naar ons toegezonden bent, Uw opdracht wordt gehoorzaamd.

Bij elke woning waar de profeet ﷺ langs-kwam trokken de mensen van Al'ansar aan zijn kameel en vroegen hem om bij hen in te trekken en zij beloofden dat zij zouden instaan voor zijn bescherming. Hij zei tegen hen: „Laat de kameel zijn weg gaan, want het is hem opgedragen". De kameel knielde neer toen hij bij de plek van de moskee van de profeet was aangekomen. De profeet ﷺ bleef zitten, waarna de kameel opstond en verder liep waarna hij weer terugkeerde naar dezelfde plek. De profeet stapte toen af en de mensen vroegen hem om bij hen in te trekken. Abu Ayoeb Al'ansari, moge Allah met hem tevreden zijn, nam zijn bagage naar zijn huis waarop de profeet ﷺ zei: „Men gaat waar zijn bagage naar toe gaat". As'ad Ibn Zurarah nam de kameel mee.

De moslimbewoners van Medina "al'ansar" waren gastvrij jegens de profeet ﷺ. Elke avond kreeg hij meerdere schalen gevuld met eten van hen.

De migratie van Ali, de zoon van Abu Talib, naar Medina:

Ali is na het vertrek van de profeet ﷺ drie dagen in Mekka gebleven. Daarna vertrok ook hij, nadat hij onderpanden had teruggegeven die de profeet ﷺ nog van sommige bewoners van Mekka in zijn bezit had. Hij vertrok lopend en haalde de profeet ﷺ bij Qubaa' in. Hij trok daar in bij Kalthoem Ibn Alhadm.

De migratie van de familieleden van de profeet ﷺ "ahl albayt":

Toen de profeet ﷺ zich had gevestigd in Medina stuurde hij Zaid Ibn Harithah en Abu Rafi'e naar Mekka om zijn familie te halen. Zij brachten de dochters van de profeet Fatima en Oum Kalthoem mee en zijn vrouw Sawdah. Ook waren Oum Ayman en Ousama Ibn Zaid meegekomen. Samen met hen was Abdullah,

de zoon van Abu Bakr met enkele andere kinderen van Abu Bakr; voorts Oum Roeman, Asma'e en Aïcha, moge Allah met hen allen tevreden zijn. Dit gebeurde zes maanden na de migratie van de profeet ﷺ

De migratie van Suhaib:

Suhaib immigreerde na de profeet ﷺ. De afgodendienaars hielden hem tegen in Mekka bij zijn vertrek en lieten hem pas gaan toen hij zijn grote vermogen achterliet. Toen hij bij zijn aankomst in Medina zijn verhaal deed aan de profeet, ﷺ zei de profeet: „Deze ruil heeft jou veel opgeleverd, Abu Yahia". Abu Yahia was een bijnaam van Suhaib.

De zwakke mensen:

De afgodendienaars hielden de zwakke moslims die wilden immigreren tegen, zij mishandelden hen en stoorden hen in het beoefenen van hun religie. Onder deze mensen waren: Alwalid Ibn Alwalid, I'yash Ibn Rabi'ah en Hisham Ibn Al'as. De profeet ﷺ riep Allah voor hen aan in zijn gebeden en verwenste degenen die hen tegenhielden. Dit is de oorsprong van het qunut-gebed geworden. Na zekere tijd heeft iemand onder de moslims moedig actie ondernomen en heeft hen uit de greep van de ongelovigen kunnen bevrijden waarna zij alsnog naar Medina konden immigreren.

Het klimaat van Medina:

De migranten raakten in Medina bezorgd en bedroefd omdat zij hun land en huizen waar zij op waren gegroeid hadden verlaten. Zij dachten hier voortdurend aan en kregen heimwee. Het feit dat er veel ziektes in Medina waren maakte het alleen maar erger. Zij werden hiervan niet gespaard. De profeet ﷺ riep toen zijn Heer, de Verhevene, aan en zei:

اللهم حبب إلينا المدينة كحبنا مكة أو أشد وصححها، وبارك في صاعها ومدها، وانقل حماها فاجعلها بالجحف

„O Allah, maak Medina geliefd bij ons zoals Mekka of nog geliefder, maak het in ieder geval gezonder. Schenk het Uw zegeningen en verplaats de koorts-ziekte naar Aldjuhfah".

Allah, de Verhevene, verhoorde zijn verzoek, waarna de moslims ongestoord konden verblijven en daadwerkelijk meer van Medina zijn gaan houden.

De verrichtingen van de profeet ﷺ in Medina

Toen de profeet ﷺ zich had gevestigd in Medina begon hij allerlei zaken te cordineren en te regelen; religieuze aangelegenheden maar ook zaken die betrekking hadden op het wereldlijke leven. Daarnaast ging hij gewoon door met de verkondiging van de Islam.

De moskee van de profeet:

De eerste stap die hij nam was het bouwen van een moskee. Hij kocht daarvoor de grond, die eigendom was van twee weeskinderen. Dit was de plek waar zijn kameel neerknielde bij zijn aankomst in Medina. De oppervlakte ervan was ongeveer honderd bij honderd thira'e (een thira'e is ongeveer 60 cm). Er bevonden zich in de grond graven van afgoden-dienaars en palmbomen die werden verwijderd. De grond werd plat gemaakt en de fundamenten van ongeveer drie thira'e werden gelegd. De muren waren van baksteen en aarde terwijl de steun-pilaren van de deur met gewone stenen werden gebouwd. Het plafond was van palmbladeren en de pilaren waren de stammen van de palmbomen. De grond werd bedekt met zand en kleine steentjes. De moskee kreeg drie ingangen en de "qiblah" d.w.z. "de richting waarnaar het gebed verricht wordt" was geplaatst naar het noorden richting de Aqsa-moskee.

De profee ﷺ droeg zelf ook stenen tijdens de bouw samen met zijn metgezellen "almuhadjirin" en "al'ansar", respectievelijk de migranten en de bewoners van Medina. Zij motiveerden zichzelf tijdens de bouw door het uitspreken van talloze gedichten.

De profeet ﷺ bouwde naast de moskee twee kamers en bedekte die met palmbladeren; de ene kamer was voor zijn vrouw Sawdah en de andere voor zijn vrouw Aïcha, moge Allah met hen tevreden zijn. Hij huwde Aïcha en trok bij haar in toen zij naar Medina kwam in de maand Chawal van het jaar 1 hijri.

De oproep tot het gebed "al'athaan":

De moslims begonnen hun vijf gebeden in een groep te verrichten en hadden moeite met het bepalen van de tijdstippen, sommigen kwamen te vroeg naar de moskee en anderen weer te laat. De profeet ﷺ en de moslims bespraken de wenselijkheid van een teken waarmee zij op de hoogte gesteld zouden worden van het tijdstip voor de verrichtingen van het gebed. Sommigen stelden voor om het vuur als teken daarvoor te gebruiken, anderen dachten aan het blazen in een hoorn of het rinkelen van een bel.

Omar, moge Allah met hem tevreden zijn, stelde voor om een man de straat op te sturen die dan zou roepen: "as-salaat djami'ah" d.w.z. "het gebed wordt zodadelijk in een groep verricht". De profeet ﷺ stemde in met zijn mening. Later

echter heeft Abdullah, de zoon van Zaid Ibn Abd-Rabbuh Al'ansari, over de "athaan" gedroomd en hij vertelde dat aan de profeet ﷺ waarna de profeet heeft gezegd: „Dit is waarlijk een oprechte droom". Hij gaf hem de opdracht de oproep tot het gebed aan Bilal te leren omdat die een mooiere stem had, waarna Bilal de oproep verrichtte. Omar Ibnulkhattaab hoorde Bilal de oproep doen waarna hij haastig kwam en vertelde dat hij dezelfde droom heeft gehad. Dit was een bevestiging van de droom van Zaid en hiermee werd de "athaan" het motto van de Islam.

De broederschap tussen Almuhadjirin en Al'ansar:

Al'ansar waren openhartig en gastvrij jegens Almuhadjirin. Zij concurreerden zelfs met elkaar in het ontvangen van Almuhadjirin in hun woningen. Allah, de Verhevene, omschreef hen als volgt:

﴿ وَٱلَّذِينَ تَبَوَّءُو ٱلدَّارَ وَٱلْإِيمَٰنَ مِن قَبْلِهِمْ يُحِبُّونَ مَنْ هَاجَرَ إِلَيْهِمْ وَلَا يَجِدُونَ فِى صُدُورِهِمْ حَاجَةً مِّمَّآ أُوتُوا۟ وَيُؤْثِرُونَ عَلَىٰٓ أَنفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ ۚ وَمَن يُوقَ شُحَّ نَفْسِهِۦ فَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْمُفْلِحُونَ ﴿٩﴾ ﴾ الحشر: ٩

„En degenen die voor hen in de stad (Medina) woonden en geloofden (de Ansar), zij houden van degenen die vanuit Mekkah naar hen zijn uitgeweken, zij vinden in hun hart geen jaloezie op wat aan hen gegeven is. En zij geven aan (hen) voorrang boven zichzelf, ook al is er behoefte onder hen." [Alhasjr: 9].

De profeetﷺ versterkte deze hartstocht door Al'ansar en Almuhadjirin tot broeders te verklaren. Een ieder onder Al'ansar werd een broeder voor zijn gast.

Het betrof een groep van negentig mannen waarvan de helft uit Al'ansar waren. Zij zijn tot broeders verklaard om elkaar te steunen en zij werden erfgenaam van elkaar, maar dat werd later voor nietig verklaard. De broederschap bleef echter wel in stand. Dit vond plaats in de woning van Anas Ibn Malik, moge Allah met hem tevreden zijn.

Wat hieruit voortkwam was dat Al'ansar bijvoorbeeld hun palmbomen aan de profeet ﷺ aanboden zodat hij die kon verdelen tussen hen en hun nieuwe broeders. Hij weigerde dat. Toen hebben zij voorgesteld om voor hun levensonderhoud te zorgen en de vruchten van die bomen samen te delen hetgeen de profeet accepteerde.

Sa'd Ibn Ar-rabi'e was een rijke man en stelde voor aan zijn broeder Abdurrahman Ibn A'wf om zijn vermogen met hem te delen. Ook had hij twee vrouwen en stelde aan Abdurrahman voor om een van hen te kiezen. Hij zou haar kunnen scheiden waarna Abdurrahman haar zou kunnen huwen.

Abdurrahman zei tegen hem: „Moge Allah je geld en je gezin zegenen".

Hij vroeg naar de markt en is naar de markt van Beni Qaynuqae' gegaan, waarna hij terugkeerde met een hand vol boter en andere levensmiddelen die hij met de handel kon verdienen. Een paar dagen later kon hij in het huwelijk treden met een vrouw van Al'ansar.

Het stichten van de Islamitische samenleving en de Islamitische natie:

De eerste stap was het realiseren van de broederschap tussen de verschillende personen uit de twee bevolkingsgroepen; Al'ansar en Almuhadjirin. Omdat de moslims na hun vestiging in Medina een onafhankelijke samenleving waren geworden was er ook behoefte aan een sociaal stelsel. Men moest op de hoogte zijn van zijn sociale rechten en plichten, hierdoor zouden zij zich van andere samenlevingen onderscheiden.

In Medina bevonden zich nog twee andere bevolkingsgroepen naast de moslims. Zij hingen een andere religie aan en verschilden ook van de moslims in hun belangen, behoeftes en emoties. Deze twee groepen waren de Arabische afgodendienaars en de joden. De profeet ﷺ heeft enerzijds een verdrag tot stand gebracht tussen de moslims onderling en anderzijds tussen de moslims en de afgodendienaars en de joden. Deze verdragen werden schriftelijk vastgesteld:

1. Tot de gelovigen en de moslims behoren de mensen vanuit Quraish, Yathrib en iedereen die naar hen immigreert en de jihad samen met hen voert; zij vormen samen één natie.
2. Op basis van het vorige artikel worden ook schadeloosstellingen betaald en krijgsgevangenen afgekocht waarbij men elkaar hierin alle steun verleent.
3. Zij bestrijden de verdorvene en onrechtpleger, zelfs als dit hun eigen kind is.
4. Een gelovige dood een andere gelovige niet omdat de laatste een ongelovige heeft gedood en treedt niet op tegen een gelovige ten gunste van een ongelovige.
5. Het leven van alle personen is bij Allah gelijk en zij kunnen de bescherming van hun naasten genieten.
6. Elke jood die de moslims volgt krijgt alle steun en bescherming.
7. Alle moslims zijn gelijk.

8. Wie een gelovige met opzet vermoordt wordt gestraft, behalve als de nabestaanden zich erbij neerleggen en hem vergeven. Verder moeten gelovigen ten allen tijde een moordenaar bestrijden.
9. Het is ongeoorloofd voor een gelovige dat hij een ontuchtpleger beschermt of asiel verleent.
10. Als personen het over een bepaald zaak oneens worden, dragen zij dit geschil over aan Allah en Zijn gezant.

Naast dit verdrag heeft de profeet ﷺ tijdens verschillende gelegenheden aan de moslims uitgelegd wat de rechten zijn die verbonden zijn aan het broederschap. Hij moedigde hen aan tot samenwerking en het bewijzen van steun aan elkaar. Ook riep hij hen op tot eensgezindheid en tot goedgunstigheid jegens elkaar. De broederschap was een historisch hoogtepunt, dat zeer bijzonder is om te beschrijven.

De afgodendienaars waren inmiddels verzwakt omdat de meerderheid van hun mensen, waaronder ook de vooraanstaanden, zich inmiddels tot de Islam hadden bekeerd. Zij konden de moslims niet meer tegenhouden. De profeet ﷺ heeft hen het volgende opgelegd: Een ongelovige die zich in Medina bevindt, neemt voor Quraish geen geld of persoon in bescherming. Hierdoor werd de vrees voor Quraish beëindigd.

De profeet ﷺ heeft met de joden het volgende afgesproken:

1. Zij zijn een afzonderlijke natie naast de gelovigen. Zij hebben hun eigen religie zoals de moslims dat ook hebben. Zij zorgen voor hun levensonderhoud zoals de moslims dat ook voor zichzelf moeten doen.
2. Zij steunen elkaar in het geval een vijand de mensen van dit verdrag aanvalt, een ieder verdedigt Yathrib van zijn eigen kant van de stad.
3. Zij zetten elkaar aan tot het verrichten van goede daden en zijn deugdzaam jegens elkaar.
4. Men wordt niet gestraft voor de fouten van zijn bondgenoot.
5. Degene die onrecht is aangedaan krijgt volle steun.
6. De joden dragen de kosten samen met de moslims zolang zij ook deelnemen aan de strijden.
7. Yathrib is een gewijde plaats voor beide partijen.
8. Als er zich onenigheden tussen hen voordoen, dragen zij die over aan Allah, de Verhevene, en de profeetﷺ.
9. De stam Quraish wordt niet beschermd, net zomin als al degenen die haar steunen.
10. Dit verdrag dient in ieder geval niet ter bescherming van een zondaar of een onrechtpleger.

Deze verdragen hebben de bewoners van Yathrib; moslims, joden en afgodendienaars in een orgaan samengebracht. Medina en omgeving werd

hiermee een soevereine zelfstandige staat waar de moslims het voor het zeggen hadden met als president de profeetﷺ

De profeet ﷺ werd zeer actief in het verkondigen van de Islam en alle moslims deden hetzelfde. Hij woonde de bijeenkomsten bij van de moslims maar ook die van niet-moslims om de Koran voor te lezen en hen tot Allah, de Verhevene, op te roepen. Hij reinigde de zielen van hen die zich tot de Islam bekeerden en leerde hen de wijsheden uit het boek (i.e. de Koran).

Provocaties van de mensen van Quraish

Valstrikken van Quraish:

De profeet ﷺ hield zich bezig met het regelen van allerlei zaken in Medina met de bedoeling samen met de rest van de moslims een veilig leven te kunnen beginnen en hun religie uit te oefenen, zonder tegenwerkingen of provocaties van anderen. Terwijl hij hiermee bezig was werd hij verrast door valstrikken van de kant van Quraish die zich als doel hadden gesteld om de moslims uit te roeien.

Zij schreven onder andere naar de afgodendienaars van Medina en zetten hen aan tot het voeren van oorlog tegen de moslims en om hen eruit te zetten. Zij bedreigden hen met de dood en verkrachting van hun vrouwen, als zij dat niet zouden doen. De afgodendienaars van Medina hadden het ook bijna gedaan, als de profeet ﷺ hen niet had aangesproken en het hen sterk had afgeraden. Zij zagen toen van hun plannen af.

Ook is Sa'd Ibn Mu'ath, moge Allah met hem tevreden zijn, slecht behandeld toen hij naar Mekka ging om de "oemrah" te verrichten. Hij liep rondom de Ka'bah samen met Abu Safwan Oemayah Ibn Khalaf en zij kwamen Abu Djahl tegen. Toen hij Sa'd herkende, zei hij dreigend tegen hem: "Loop jij hier veilig rond de Ka'bah, terwijl jullie de bekorenen asiel hebben verleend? Bij Allah, als je niet samen met Abu Safwan was, dan was je niet veilig teruggekeerd naar je eigen familie". Dit was een duidelijke afwijzing van de moslims in de buurt van de gewijde moskee en een directe bedreiging met de dood als zij zich toch in het gebied van Quraish zouden begeven.

De mensen van Quraish hadden contacten met de joden in Medina. Zij waren zoals slangen in hun omgang, hetgeen ook in de Indjiel staat. Zij deden er namelijk alles aan om vijandigheid en haat op te wekken tussen de stammen Al'aws en Alkhazradj.

Zodoende bestond er zowel intern als extern gevaar voor de moslims. Het liep zelfs zover op dat de metgezellen van de profeet ﷺ gewapend gingen slapen. Zij

beschermden ook de profeet ﷺ totdat het volgende uit de Koran werd geopenbaard:

'...en Allah zal jou tegen de mensen beschermen' [Almaidah: 67].

Toen vertelde de profeet ﷺ zijn metgezellen dat dit niet meer nodig was omdat hij de bescherming van Allah genoot.

Het voeren van een oorlog wordt geoorloofd:

In deze gevaarlijke omstandigheden gaf Allah, de Verhevene, toestemming om oorlog te voeren tegen de mensen van Quraish. Deze toestemming is door de zich veranderende omstandigheden in een plicht veranderd. Niet alleen tegen Quraish maar ook tegen anderen. Deze ontwikkeling vond stapsgewijs plaats als volgt:

1. De afgodendienaars van Quraish werden als tegenpartij in de strijd beschouwd, eenvoudigweg omdat zij een strijd tegen de moslims begonnen. De moslims kregen het recht een strijd tegen hen te voeren en hun geld af te nemen, maar niet tegen andere Arabische stammen.
2. De strijd te voeren tegen de afgodendienaars onder de Arabische stammen die Quraish steunden of tegen iedere afzonderlijke stam die de moslims aanviel.
3. De strijd te voeren tegen de joden in Medina die bedrog pleegden of de kant van de afgodendienaars in Quraish kozen. Dat zou echter een ontbinding betekenen van het verdrag dat de profeet ﷺ met hen had afgesloten.
4. De strijd voeren tegen "ahl alkitaab", d.w.z. "de joden en de christenen" als zij als eerste zich beginnen vijandig op te stellen jegens de moslims. In dat geval wordt hen de betaling van "djizyah" opgedragen.
5. Een ieder; jood of christen, die zich tot de Islam bekeerd, wordt niet alleen als persoon beschermd, maar ook zijn geld. Dit is van toepassing als de persoon niet in strijd handelt met het Islamitische recht. Verder is het natuurlijk aan Allah om elk geval afzonderlijk te beoordelen.

De veldtochten:

Het is al genoemd dat de profeet ﷺ en zijn metgezellen alle voorzorgsmaatregelen hadden genomen door voortdurend waakzaam en gewapend te zijn. Toen de toestemming was geopenbaard om de strijd te voeren, begon de profeet ﷺ direct milities en delegaties voor te bereiden. Soms gaf hij één van zijn metgezellen de leiding bij een veldtocht, in dit geval (waarin een ander de leiding heeft) wordt het "as-sariyah" genoemd. De veldtochten waarbij

de profeet ﷺ zelf de leiding had, noemt men "al-ghazwah" . De bedoeling van deze maatregel was:

1. Het 'in de gaten houden' van alle bewegingen van de vijand, het veilig stellen van de randen van Medina zodat de moslims niet te maken zouden krijgen met plotselinge aanvallen.
2. Quraish onder druk te zetten door haar handelskarvanen te onderscheppen. Dit zou een gevaar voor hun bestaan betekenen, maar ook voor hun handel en geld. De moslims beoogden hiermee de mensen van Quraish zich van hun verdorvenheid te laten afkeren en vervolgens vrede met hen te sluiten zodat de moslims in alle vrijheid hun religie zouden kunnen uitoefenen. Anders zouden de mensen van Quraish moeten kiezen voor een oorlog en zouden dan hun handelsroute via Medina verliezen. Dat zou dan hun bestraffing zijn voor de vijandigheid jegens de moslims want Allah, de Verhevene, zal altijd Zijn gelovige dienaren bijstaan. Hij, de Verhevene, verwees herhaaldelijk hiernaar in de Koran.
3. Het sluiten van verdragen met andere stammen.
4. Het verkondigen van de boodschap van Allah en het verspreiden van de Islam.

De eerste veldtocht was 'sief albahr', d.w.z. 'de zeekust'. De profeet ﷺ gaf hiertoe opdracht in de maand Ramadan van het jaar 1 hijri en wel onder leiding van zijn oom Hamzah Ibn Abdulmutalib.Hamzah vertrok met dertig man onder almuhadjirin richting de kust van de rode zee bij Al'ays waar hij een karavaan van Quraish tegen heeft gehouden. Deze karavaan kwam vanuit het Shaam-gebied en was onder leiding van Abu Djahl met driehonderd man. Beide groepen hadden hun positie al ingenomen om het gevecht aan te gaan, maar Madjdi Ibn Amr Aldjuhani is ertussen gekomen waarna zij allemaal zijn vertrokken.

Dit was de eerste militaire actie in de geschiedenis van de Islam. Er werd een witte banier gedragen die ook als eerste banier in de Islamitische geschiedenis wordt beschouwd. De drager van deze banier was Abu Marthad (Kinaz Ibn Hushain Alghanwi).

Daarna volgden soortgelijke kleinschalige militaire acties. Zo stuurde de profeet ﷺ in de maand Shawal U'baidah Ibn Alharith met zestig man onder almuhadjirin naar Batn Rabigh. Daar ontmoette U'baidah tweehonderd man onder leiding van Abu Sufyan, waarbij beide groepen pijlen op elkaar hebben gericht zonder dat er echt een gevecht plaats vond.

De profeet ﷺ stuurde ook in de maand Thil-Qi'dah twintig man van almuhadjirin onder leiding van Sa'd Ibn Abi Waqas, naar Alkharar in de omgeving van Rabigh maar de mannen kwamen niets tegen. Daarna heeft de profeet ﷺ zelf de leiding gegeven aan zeventig man van almuhadjirin in de maand Safar van het

jaar 2 hijri in een tocht naar Alabwa' of Wadan. Hij kwam de vijand niet tegen en sloot een veiligheids- en alliantieakkoord met Amr Ibn Makhshi Ad-damri. Dit was de eerste veldtocht waar de profeet ﷺ zelf bij was. Hierna vertrok hij samen met tweehonderd man onder almuhadjirin naar Bawat in de omgeving van Radwah maar kwam ook niemand tegen. Dit vond plaats in de maand Rabie' I van het jaar 2 hijri.

In dezelfde maand heeft Karz Ibn Djabir Alfihri de weilanden in Medina aangevallen en wat vee geroofd. De profeet ﷺ vertrok met zeventig man richting Safwan in de omgeving van Badr, op zoek naar Karz maar hij wist te ontsnappen. Deze tocht wordt ook wel de eerste Badr-veldtocht genoemd.

In de maand Djumadah I van het jaar 2 hijri vertrokken honderdvijftig of tweehonderd man onder leiding van de profeet ﷺ richting Thil'ashirah om een handelskaravaan van Quraish te onderscheppen die naar het Shaam-gebied was vertrokken. Deze was echter een paar dagen eerder al langs geweest. De profeet ﷺ sloot daarop een akkoord met Beni Madladj om elkaar niet aan te vallen.

In de maand Radjab van het jaar 2 hijri stuurde de profeet ﷺ Abdullah Ibn Djahsh Alasadi naar Nakhlah, dat tussen Mekka en Taïf ligt. Abdullah vertrok samen met twaalf mannen onder almuhadjirin. Ze hadden als opdracht berichten te achterhalen over de karavaan van Quraish, maar in plaats daarvan vielen ze de karavaan aan, vermoordden een man en namen twee andere mannen als krijgsgevangene en de buit mee. De profeet ﷺ werd erg woedende hierover, hij liet de twee krijgsgevangenen vrij en betaalde een schadeloosstelling voor de vermoorde man.

Deze gebeurtenis vond plaats op de laatste dag van de maand Radjab. De afgodendienaars beweerden naar aanleiding hiervan dat de moslims de onaantastbaarheid van de gewijde maanden hadden geschonden, waarna Allah, de Verhevene, heeft geopenbaard:

﴿ يَسْـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلشَّهْرِ ٱلْحَرَامِ قِتَالٍ فِيهِ ۖ قُلْ قِتَالٌ فِيهِ كَبِيرٌ ۖ وَصَدٌّ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ وَكُفْرٌۢ بِهِۦ
وَٱلْمَسْجِدِ ٱلْحَرَامِ وَإِخْرَاجُ أَهْلِهِۦ مِنْهُ أَكْبَرُ عِندَ ٱللَّهِ ۚ وَٱلْفِتْنَةُ أَكْبَرُ مِنَ ٱلْقَتْلِ ۗ ﴿٢١٧﴾ ﴾

البقرة: ٢١٧

„Zij vragen jou over de strijd in de gewijde maanden. Zeg (O Mohammed): "De strijd daarin is een grote zonde. En het afhouden van het pad van Allah en ongeloof aan Hem en het versperren van de toegang tot de Masdjid al Haram (de gewijde moskee te Mekka) en het verdrijven van de bewoners er omheen, (dit alles) is nog erger bij Allah. En Fitnah is erger dan het doden." [Albakarah: 217].

In de maand Sha'ban van het jaar 2 hijri heeft Allah, de Verhevene, de "qiblah" d.w.z. "de richting waarnaar men zijn gebed verricht", veranderd van de Aqsa-moskee in Jeruzalem naar de Ka'bah, de gewijde moskee in Mekka. Dit wilde de profeet ﷺ ook graag en heeft hierop gewacht. Door deze verandering kwamen sommige bedriegers, huichelaars en onoprechte joden aan het licht. Zij hadden zich slechts van de buitenkant als moslim gedragen.

De bovengenoemde feiten waren de militaire activiteiten van de profeet ﷺ en van de moslims om de veiligheid in Medina te beschermen en tegelijkertijd de mensen van Quraish te waarschuwen. Dat leidde evenwel tot meer arrogantie en vijandigheid bij Quraish en uiteindelijk heeft deze haar bestraffing en nederlaag gekregen tijdens de Badr-strijd.

De grote Badr-strijd

Dit was de eerste beslissende strijd tussen Quraish en de moslims. De aanleiding hiervoor was dat de profeet ﷺ de karavaan in de gaten hield, die hem eerder was ontsnapt in Thil'ashirah. Hij zond twee mannen naar Alhawra' om het bericht van de karavaan over te brengen. Zij zagen daar de karavaan voorbij gaan en vertrokken onmiddellijk richting Medina.

De profeet ﷺ benoemde 313 tot 317 man voor deelname aan deze strijd. Minstens 82 waren er van almuhadjirin, 61 van al'aws en 170 van alkhazradj. Zij waren echter niet goed uitgerust voor de strijd en hadden alleen maar wat paarden en zeventig kamelen.

De profeet ﷺ heeft een witte banier vast- gebonden en gaf hem aan Mus'ab Ibn U'mayr. Ali Ibn Abu Talib droeg de banier van almuhadjirin en Sa'd Ibn Mu'ath die van al'ansar. De profeet ﷺ droeg de bestuurstaken van Medina over aan Ibn Oum Maktoem en stuurde later Abu Lubabah Ibn Abd-almunthir om hem te vervangen.

De profeet ﷺ vertrok toen vanuit Medina richting Badr; een plaats die omringd is door hoge bergen op 155 kilometer afstand van Medina. Er waren maar drie wegen die naar deze plaats leiden; een aan het zuiden "al'adwah alquswah", een aan het noorden "al'adwah ad-dunyah" en een weg aan het oosten die de bewoners van Medina gebruikten. Deze oostelijke weg was ook de hoofdweg voor karvanen tussen Mekka en het Shaam-gebied. De karavanen stopten daar uren en soms dagen lang omdat er zich rustplaatsen, putten en palmbomen bevonden. Het was daarom voor de moslims gemakkelijk om het terrein af te sluiten zodra de karavaan zich daar binnen bevond en dan was de tegenpartij wel gedwongen zich over te geven. Om deze strategie te kunnen uitvoeren, mocht niemand ervan op de hoogte zijn dat er moslims richting Badr zouden

vertrekken. Daarom nam de profeet ﷺ een ander weg naar Badr dan de gebruikelijke en ging steeds langzamer bij het benaderen van Badr.

De karavaan van Quraish bestond uit duizend kamelen en een vermogen van minstens vijftigduizend dinar en stond onder leiding van Abu Sufyan die vergezeld was van maar veertig man. Abu Sufyan was een en al waakzaamheid, hij vroeg een ieder die hij tegenkwam over de bewegingen van de moslims. Toen hij Badr naderde kreeg hij te horen dat de moslims uit Medina waren vertrokken, waarna hij de karavaan heeft omgeleid naar het westen richting de kust. Hij huurde een man in die de afgodendienaars in Mekka zou inlichten over het vertrek van de moslims uit Medina. Toen zij de waarschuwing dan ook kregen hebben zij zich onmiddelijk goed voorbereid en hebben het grootschalig aangepakt, zodat niemand van hun vooraanstaanden achterbleef behalve Abu Lahab. Ook verzamelden zij de omringende stammen, van de stammen die tot Quraish behoorden bleef alleen Banu U'day achter.

Toen het leger van Quraish Aldjuhfah bereikte, hadden zij het bericht van Abu Sufyan al ontvangen waarin hij hen vertelde dat hij de karavaan had omgeleid en hen vroeg om terug te keren naar Mekka. De mensen van Quraish begonnen namelijk naar huis te verlangen, maar Abu Djahl weigerde dat uit arrogantie en dus gingen zij door. Een uitzondering was de stam Banu Zahrah waarvan driehonderd man aanwezig waren, zij keerden terug naar Mekka en volgden hiermee het advies van hun hoofd Alakhnas Ibn Shariq At-thaqafi. De overige duizend mannen liepen door tot "al'udwah alquswah" nabij Badr bij een terrein achter de bergen rondom Badr.

De profeet ﷺ wist van het vertrek van de mensen uit Mekka toen hij onderweg was. Hij vroeg de moslims om advies waarna Abu Bakr en Omar met elkaar spraken en zich positief opstelden ten opzichte van de confrontatie met de afgodendienaars. Daarna sprak Almiqdad: „O gezant van Allah, wij zullen niet hetzelfde zeggen wat de Israëliers tegen Mousa hebben gezegd; 'Gaat u maar en uw Heer, en vecht met u tweeën, voorwaar, wij zullen hier blijven zitten" [Almaidah: 24]. Integendeel, wij zullen vechten, aan uw rechter- en linkerhand, van voren en van achteren. De profeet ﷺ was erg verheugd toen hij dit allemaal hoorde en vroeg de mensen nogmaals om advies waarna Sa'd Ibn Mu'ath, het hoofd van Al'ansar, het volgende zei:

„O gezant van Allah, als u wenst met ons deze zee over te steken en u dat ook daadwerkelijk doet, dan zullen wij u volgen zonder dat een man van ons achter blijft en wij hebben het liever vandaag dan morgen dat u met ons de vijand te lijf gaat.Wij volharden tijdens de oorlog en maken ons beloftes waar tijdens het gevecht. Wij hopen dat Allah, de Verhevene, ons in de staat stelt u tevreden te maken". Sa'd zei verder ook: „Zelfs als u deze kamelen tot Bark Alghamad laat gaan, dan nog zullen wij u volgen".

De profeet ﷺ reageerde vrolijk en zei: „Ruk op en wees verheugd want Allah, de Verhevene, heeft mij één der partijen beloofd. Bij Allah, ik kan nu al de plekken zien waar zij te gronde zullen gaan".

De profeet ﷺ rukte daarna verder op richting Badr, dat hij op dezelfde nacht nog bereikte. Ook de afgoden- dienaars kwamen daar op diezelfde nacht aan. De profeet stopte bij Al'adwah Ad-dunyah; de zuidelijke kant van Badr. Alhabab Ibn Almunthir adviseerde echter de profeet ﷺ om verder op te trekken tot bij het water, wat tevens de dichtst mogelijke positie bij de vijand was. Op deze manier zouden de moslims in staat zijn de vijand het water te ontnemen door putten te graven waar al het water zich in zou verzamelen. De profeet ﷺ heeft dit ook zo gedaan.

De moslims bouwden een hut voor de profeet ﷺ waar vandaan hij de leiding gaf. Zij benoemden een aantal jongeren onder leiding van Sa'd Ibn Mu'ath om de profeet te beschermen.

Daarna heeft de profeet ﷺ het leger bij elkaar gebracht en liep hij rond over het strijdveld waarbij hij de plekken aanwees waar sommige afgodendienaars de volgende ochtend zouden omkomen. De profeet ﷺ heeft de hele nacht door het gebed verricht en de moslims konden in alle rust en zelf-vertrouwen die nacht slapen.

Allah, de Verhevene, heeft die nacht regen laten vallen zoals Hij in de Koran zegt:

﴿ إِذْ يُغَشِّيكُمُ ٱلنُّعَاسَ أَمَنَةً مِّنْهُ وَيُنَزِّلُ عَلَيْكُم مِّنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءً لِّيُطَهِّرَكُم بِهِۦ وَيُذْهِبَ عَنكُمْ رِجْزَ ٱلشَّيْطَٰنِ وَلِيَرْبِطَ عَلَىٰ قُلُوبِكُمْ وَيُثَبِّتَ بِهِ ٱلْأَقْدَامَ ﴿١١﴾ ﴾ الأنفال: ١١

„(Gedenkt) toen Hij jullie met slaap bedekte, als middel ter beveiliging van Hem en Hij deed uit de hemel water op jullie neerdalen om jullie daarmee te reinigen en om de plaag van de Satan van jullie weg te nemen en om jullie harten te versterken en om jullie hielen te verstevigen" [Alanfal: 11].

De volgende ochtend, vrijdag 17 Ramadan van het jaar 2 hijri, ontmoetten de partijen elkaar. De profeet ﷺ riep Allah aan:

اللهم هذه قريش، قد أقبلت بخيلائها وفخرها، تحادك وتكذب رسولك. اللهم فنصرك الذي وعدتني اللهم احنهم الغداة

„O Allah, de mensen van Quraish zijn aangekomen, met hun trots en hun paarderijders, dagen zij U uit en vinden dat Uw gezant onwaarheden verteld. O Allah, Uw zegen die U mij heeft belooft. O Allah, bezorg hen deze ochtend een nederlaag".

De profeet ﷺ heeft de rijen rechtgetrokken en gaf de mensen de opdracht om niet zelf met het gevecht te beginnen voordat zij van hem de opdracht daarvoor zouden krijgen. Hij zei: „Als zij jullie naderen, dan gooien jullie naar hen met pijlen en wees snel met het verwisselen van de pijlen en trek pas jullie zwaarden als zij jullie aanvallen. De profeet ﷺ keerde daarna samen met Abu Bakr terug naar zijn plaats waar hij Allah, de Verhevene, aanriep en smeekbeden verrichtte. Hij zei onder andere: „O Allah, als U deze groep laat vallen zal U nooit meer aanbeden worden. O Allah, als U het wilt zal U nooit meer aanbeden worden"." De profeet ging door met het verrichten van smeekbeden totdat zijn kleed van zijn schouders viel waarna Abu Bakr het teruglegde en tegen hem zei: „Gezant van Allah, zo is het genoeg. U heeft genoeg aangedrongen bij uw Heer".

Onder de afgodendienaars deed Abu Djahl de opening waarbij hij zei:

„O Allah, hij (d.i. de profeet) heeft onze relaties met bloedverwanten verbroken en bracht ons wat wij nooit hebben gekend. Bezorgt U hem daarom een nederlaag. O Allah, geef Uw overwinning aan degene die U het meest lief heeft onder ons".

Het gevecht:

Daarna kwamen de beste drie strijders onder de afgodendienaars naar voren; U'tbah en Shaybah, de zonen van Rabi'ah, en Alwalid Ibn U'tbah. Zij daagden de moslims uit waarna drie jonge mannen van Al'ansar naar voren liepen.

Zij vroegen om met bloedverwanten van hen te vechten (in dit geval: moslims die oorspronkelijk uit Mekka kwamen), daarna liepen U'baidah Ibn Alharith, Hamzah en Ali naar voren waarna Hamzah Shaybah heeft vermoord en Ali Alwalid vermoorde, terwijl U'baidah en U'tbah beiden zwaar gewond raakten. Daarop hebben Ali en Hamzah U'tbah vermoord en droegen U'baidah weg nadat zijn been afgehakt was. Hij overleed vier of vijf dagen later in As-safraa' onderweg naar Medina.

De afgodendienaars reageerden wild na deze gevechten en vielen de moslims zwaar aan en zij vochten hard. De moslims bleven in hun positie en vochten terug terwijl ze Allah gedachten.

De profeet ﷺ viel eventjes in slaap, werd daarna wakker en zei tegen Abu Bakr: „Wees verheugd. Allah's overwinning is nabij gekomen. Daar heb je de engel Jibriel boven zijn paard'. Allah, de Verhevene, had de moslims in deze strijd gesteund door middel van duizend engelen die ook deelnamen aan de strijd.

De profeet ﷺ liep het strijdveld op terwijl hij uit de Koran las: „De groep zal verslagen worden en zij zullen vluchten". Hij pakte een handvol aarde van de grond en gooide daarmee naar de afgodendienaars waarna een ieder onder hen daarvan wat in zijn ogen en in zijn neus kreeg. Allah, de Verhevene, verteld hierover: „…en het was niet jij (O Mohammed) die wierp toen jij wierp, maar het was Allah die wierp".

De profeet ﷺ gaf daarna de opdracht aan de moslims de afgodendienaars aan te vallen en zei: „Ruk op". Hij moedigde hen aan om te vechten waarna zij heel gemotiveerd de strijd verder voerden.

De aanwezigheid van de profeet en zijn deelname aan de strijd gaf hen meer zekerheid en motivatie. Zij vochten terug en dreven zo de afgodendienaars uit elkaar. Zij werden gesteund door de engelen die de hoofden van de afgodendienaars eraf sloegen. Zo werd het hoofd of de arm van iemand eraf gehakt zonder dat men kon zien wie het deed.

De afgodendienaars verloren de strijd en begonnen te vluchten waarna de moslims hen achtervolgden. Een aantal van hen werd vermoord en anderen werden gevangen genomen.

Iblies (de Satan) heeft ook de strijd bijgewoond in de hoedanigheid van Suraqah Ibn Malik Ibn Dja'sham, om de afgodendienaars bij te staan in hun strijd tegen de moslims. Toen hij echter zag wat de engelen allemaal deden ter ondersteuning van de moslims raakte hij moedeloos en vluchtte hij naar de rode zee waar hij zich inwierp.

De dood van Abu Djahl:

Abu Djahl bevond zich middenin een groep die hem afgeschermd had met zwaarden en speren. Aan de kant van de moslims bevonden zich twee jonge mannen van Al'ansar die naast Abdurrahman Ibn A'wf vochten waarbij één van de twee jonge mannen Abdurrahman vroeg om hem Abu Djahl aan te wijzen. Hij zei tegen Abdurrahman: „Ik hoorde dat hij de profeet ﷺ beledigde. Als ik hem zie dan verlaat ik hem pas als een van ons dood is". De andere jonge man zei ook hetzelfde.

Toen de strijd oplaaide zag Abdurrahman Abu Djahl en heeft hen hem aangewezen, waarna zij hem snel met hun zwaarden aanvielen totdat zij hem vermoordden. De een raakte hem in zijn been en de ander verwonde hem zwaar, zij lieten hem achter en zijn naar de profeet ﷺ gegaan om het hem te vertellen. De profeet ﷺ keek naar hun zwaarden en zei: „Jullie beiden hebben hem vermoord". Deze twee jonge mannen waren Mu'ath en Ma'uth, de zonen van A'frae'. Ma'uth stierf als martelaar tijdens deze veldslag maar Mu'ath leefde tot de tijd van de kalief Othman. De profeet ﷺ gaf hem de nalatenschap van Abu Djahl. Na het verloop van het gevecht vertrok een aantal mensen op zoek naar Abu Djahl waarna Abdullah Ibn Mas'ud hem vond toen hij aan het sterven was.

Abdullah legde zijn voet op zijn hals en pakte hem bij zijn baard om zijn hoofd eraf te snijden en zei tegen hem: „O vijand van Allah, dit is je vernedering". Abu Djahl zei: „Hoezo mijn vernedering? Nu dat ik sterf, ben ik een makkelijk prooi voor jullie geworden. Was het maar een ander die mij zal vermoorden". Hij vroeg Abdullah vervolgens wie de strijd had gewonnen waarna Abdullah hem vertelde dat Allah en Zijn gezant de strijd hadden gewonnen. Abdullah Ibn Mas'ud sneed zijn hoofd eraf en bracht die bij de profeet ﷺ Hij zei toen: „Allah is groot, lof aan Allah die Zijn belofte waar heeft gemaakt, Zijn dienaar heeft gesteund en de vijand een nederlaag heeft bezorgd". De profeet ﷺ omschreef Abu Djahl als 'De Farao van deze natie'.

De dag van de onderscheiding:

Deze veldtocht was een strijd tussen het geloof en het ongeloof waarin de ene man tegen zijn oom en vader vocht en de andere tegen zijn zoon en broer. Omar Ibnulkhattab vermoordde zijn oom Al'as ibn Hisham terwijl Abu Bakr tegen zijn zoon Abdurrahman vocht. Ook namen de moslims Al'abbas, de oom van de profeet ﷺ als krijgsgevangene.

Hierdoor werd de bloedverwantschap verbroken en heeft Allah, de Verhevene, het geloof boven het ongeloof gesteld en daarmee een onderscheid gemaakt tussen rechtvaardigheid en onrechtvaardigheid. Vandaar dat deze dag 'de dag van de onderscheiding' is genoemd; de dag van de Badr-strijd op de zevende van de maand Ramadan.

De doden aan beide kanten:

Aan de moslim-zijde zijn veertien mannen gedood; zes van Almuhadjirin en acht van Al'ansar. Zij werden op het terrein van Badr begraven en hun begraafplaatsen zijn bekend tot op de dag van vandaag.

Aan de kant van de afgodendienaars vielen zeventig doden en zijn zeventig anderen als krijgsgevangenen genomen waarvan de meesten vooraanstaanden

waren. Vierentwintig lijken werden in een put in de buurt van Badr gegooid, genaamd "alqalieb".

De profeet ﷺ verbleef daarna drie dagen in Badr. Bij zijn terugkeer kwam hij langs de put waarin de lijken waren gegooid en begon de vermoorde afgodendienaars bij hun namen te roepen waarbij hij zei: „Hadden jullie maar aan Allah en Zijn gezant gehoorzaamd. Wat onze Heer ons beloofde is waarlijk gebleken, hebben jullie dat soms ook?".

Omar zei tegen de profeet ﷺ: „Gezant van Allah, spreekt u lichamen zonder zielen aan" waarna de profeet ﷺ zei: „Zij kunnen mij even goed horen als jullie, alleen kunnen zij niet antwoorden".

Het bericht van de strijd in Mekka en Medina:

Het bericht van de nederlaag kwam aan in Mekka toen de gevluchte afgodendienaars daar aankwamen. Allah, de Verhevene, heeft hen vernederd en een nederlaag bezorgd. De afgodendienaars hebben zich verplicht niet te huilen of te jammeren over hun doden.

Onder de doden aan de kant van de afgodendienaars waren drie zonen van Al'aswad Ibn Almutalib. Hij had de neiging om te jammeren en hoorde een vrouw die rouwde, waarna hij dacht dat er toestemming was om dat te doen. Hij stuurde zijn slaaf om dat na te trekken waarna deze hem berichtte dat zij jammerde om een verdwaalde kameel van haar. Hij kon zich niet inhouden en zei in een gedicht:

Zij jammert om haar vermiste kameel

en doet 's nachts geen oog dicht.

Zij hoort niet om Bakr te jammeren,

maar om Badr waar men tekort heeft geschoten.

De profeet ﷺ stuurde naar de bewoners van Medina twee mannen om het goede bericht aan te kondigen; Abdullah Ibn Rawahah naar het noordelijke deel van Medina en Zaid Ibn Harithah naar het zuidelijke deel. De Joden hadden in Medina al allerlei leugens en propaganda verspreid, maar toen het bericht van overwinning kwam verheugden de mensen zich en was hun blijdschap groot. De loftuitingen en het gedenken van Allah waren overal te horen. De moslims gingen de straat op langs de weg van Badr om de profeet ﷺ te feliciteren.

De aankomst van de profeet ﷺ in Medina:

Na de overwinning en de zegening van Allah, de Verhevene, vertrok de profeet, ﷺ richting Medina met de buit en de krijgsgevangenen. Toen hij de plaats Safra'e naderde, werd de verordening omtrent het delen van de buit geopenbaard waarna hij een vijfde deel ervan nam en de rest gelijkwaardig tussen de strijdkrachten verdeelde. Toen hij in Safra'e aankwam gaf hij de opdracht om An-nadr Ibn Alharith te doden waarna Ali Ibn Abu Talib hem heeft onthoofd.

Toen de profeet ﷺ in I'rq At-thibyah arriveerde gaf hij weer opdracht om U'qbah ibn Abi Mu'it te doden waarna A'sim Ibn Thabit of Ali Ibn Abu Talib hem onthoofde.

De moslims die de profeet ﷺ gingen feliciteren hebben hem buiten de stad bij Rawhae' welkom geheten en zijn meegelopen naar Medina. Hij kwam als overwinnaar binnen waardoor de vijand zelfs bang werd. Veel mensen hebben zich hierna tot de Islam bekeerd en de huichelaar Abdullah Ibn Ubay en zijn kameraden deden alsof zij moslim waren.

De krijgsgevangenen:

Nadat de profeet ﷺ de tijd en de nodige rust had genomen, won hij het advies van zijn metgezellen in, omtrent de krijgsgevangenen. Abu Bakr adviseerde hem schadeloosstelling voor hen te vragen terwijl Omar adviseerde om hen te doden. De profeet ﷺ besloot het advies van Abu Bakr te volgen en uiteindelijk varieerde de schadeloosstelling van duizend tot vierduizend dirham. Wie onder de krijgsgevangenen kon schrijven en lezen leerde dit aan tien kinderen onder de moslims i.p.v. dat een schadeloosstelling voor hem betaald moest worden. De profeet ﷺ liet ook sommigen vrij zonder dat zij een schadeloosstelling behoefden te betalen.

Onder de krijgsgevangenen zat ook Abul'as, de man van Zainab, de dochter van de profeet ﷺ. Om haar man vrij te kopen stuurde zij haar geld en een ketting die zij van Khadija kreeg bij haar huwelijk. Toen de profeet ﷺ het zag kreeg hij mededogen met haar en vroeg zijn metgezellen om toestemming of hij Abul'as zonder het betalen van een schadeloosstelling in vrijheid zou stellen. Zij stemden hiermee in. De profeet ﷺ legde hem wel op dat hij Zainab haar gang moest laten gaan zodat zij naar Medina kon immigreren. Hij hield zich ook aan deze afspraak.

Het overlijden van de dochter van de profeet ﷺ Ruqayah en de huwelijk van Othman met zijn andere dochter Oem Kalthoem:

Ruqayah was erg ziek toen de profeet ﷺ naar Badr vertrok. Zij was getrouwd met Othman Ibn A'ffan, moge Allah met hem tevreden zijn. De profeet ﷺ droeg

hem toen op om bij haar te blijven om haar te verzorgen zodat hij dezelfde beloning van Allah zou krijgen als degenen die deel zouden nemen aan de strijd in Badr en ook zijn deel van de buit. Ook Oussama Ibn Zaid moest haar verzorgen. Hij zei: „Wij kregen het bericht te horen (van de overwinning) toen wij klaar waren met het begraven van Ruqayah".

Later heeft de profeet ﷺ zijn andere dochter Oum Kalthoem aan Othman Ibn A'ffan gehuwd. Vandaar dat Othman "thun-noerayn" wordt genoemd, dat betekent 'de houder van twee lichten'. Zij overleed in de maand Sha'ban van het jaar 9 hijri en werd in de Baqi'e begraven.

De afgodendienaars reageerden bedroefd nadat Allah, de Verhevene, Zijn profeet en de rest van de moslims de overwinning had geschonken. Zij begonnen valstrikken te verzinnen waarmee zij de moslims zouden benadelen en zo ook wraak konden nemen. Maar Allah, de Verhevene, heeft hun pogingen verijdeld en steunde de moslims door middel van Zijn gunst.

De leden van de stam Beni Salim hebben zich, een week na de terugkeer van de moslims van de Badr-strijd, verzameld om Medina aan te vallen. Dit vond waarschijnlijk plaats in de maand Muharram van het jaar 3 hijri. De moslims hebben hen naar aanleiding hiervan aangevallen, hebben de buit meegenomen en zijn veilig teruggekeerd naar Medina. Daarna hebben U'mayr Ibn Wahb en Safwan Ibn Umayah een samenzwering beraamd om de profeet ﷺ te vermoorden. U'mayr kwam met dit doel speciaal naar Medina. De profeet ﷺ liet hem arresteren en vertelde hem vervolgens dat hij op de hoogte is van zijn plannen waarna U'mayr zich tot de Islam bekeerde.

De veldtocht naar Beni Qaynuqa'e:

De joden van de stam Beni Qaynuqa'e zijn zich openlijk vijandig gaan opstellen jegens de moslims. De profeet ﷺ heeft hen hierover aangesproken waarna zij tegen hem zeiden: „Wees maar niet te trots dat je een aantal mensen van Quraish hebt vermoord omdat zij geen idee hadden van oorlog voeren. Als je tegen ons gaat vechten weet je pas wie de echte strijders zijn". De profeet ﷺ heeft zich hiervan niets aangetrokken waarna zij zich nog agressiever gingen gedragen en een provocatie hebben veroorzaakt in een van hun markten door een moslim en een jood te vermoorden. De profeet ﷺ heeft hen naar aanleiding hiervan omsingeld in de maand Shawal van het jaar 2 hijri waarna zij zich vijftien dagen later hebben overgegeven en naar Athri'at in het Shaam-gebied zijn verbannen, alwaar de meesten onder hen zijn overleden.

De veldtocht van "as-sawieq":

Abu Sufyan had gezworen, na de nederlaag van Badr, om zich niet te wassen totdat hij Mohammed zou aanvallen. Hij vertrok vanuit Mekka met tweehonderd mannen en viel Al'ariedh, in de omgeving van Medina. Zij hebben rijen van palmbomen afgehakt, verbrand en twee mannen vermoord.

Toen de profeet ﷺ het bericht kreeg te horen, heeft hij hen achtervolgd maar zij wisten te ontsnappen. Tijdens hun ontsnapping lieten zij veel palmwortels "as-sawieq" vallen om zodoende het gewicht voor de paarden te verlichten.

De moslims hebben hen tot Qarqarat Alkadr gevolgd maar zij waren al ontsnapt, waarna de moslims "as-sawieq" van de grond hebben gepakt en meegenomen. Vandaar dat deze veldtocht de naam "as-sawieq" en Qarqarat Alkadr kreeg.

De moord van Ka'b ibn Al'ashraf:

Ka'b was een rijke man onder de joden in Medina. Hij was een dichter en een grote vijand van de moslims. Hij beledigde in zijn gedichten de profeet ﷺ zijn metgezellen en viel ook hun vrouwen lastig in zijn gedichten. Hij verheerlijkte verder hun vijanden en zette die aan tot het benadelen van de moslims.

Ka'b heeft na het Badr-strijd de mensen van Quraish bezocht en aangezet tot het voeren van oorlog tegen de moslims. Hij stelde daarin een gedicht samen en vertelde hen dat zij op de juiste weg waren. De profeet ﷺ heeft een aantal mensen gevraagd om hieraan een einde te maken; A'bbad Ibn Bishr, Abu Na'ilah, Alharith Ibn Aws en Abu A'bs Ibn Djabr onder leiding van Mohammed Ibn Maslamah. Ibn Maslamah is naar Ka'b gegaan en vertelde hem dat zij de man (de profeet) een plezier hebben gedaan (door hem in Medina te laten vestigen) en dat hij hen een hoop ellende heeft bezorgd. Ka'b reageerde verheugd hierop en stelde hem gerust. Mohammed Ibn Maslamah vroeg Ka'b om wat eten en dadels en gaf hem zijn wapen als borg. Daarna is ook Abu Na'ilah naar Ka'b gegaan en vertelde hem een dergelijk verhaal. Hij wilde een paar vrienden van hem, die hetzelfde standpunt hadden, aan Ka'b voorstellen, waarmee Ka'b instemde.

Op de nacht van 14 Rabi'e I van het jaar 3 hijri zijn de mannen gewapend naar Ka'b gekomen. Hij stond op om naar hen te gaan nadat zij hem riepen waarop zijn vrouw, waarmee hij pas getrouwd was, hem waarschuwde naar buiten te gaan. Hij negeerde haar, vertrok naar buiten en zag dat de mannen gewapend waren maar trok zich daarvan niets aan vanwege de afspraken tussen hen.

Zij zijn allen een wandeling gaan maken. Abu Na'ilah vertelde hem dat hij lekker rook en vroeg hem om toestemming zijn hoofd te mogen ruiken. Ka'b stemde hoogmoedig hiermee in, waarna Abu Na'ilah zijn hoofd heeft geroken en

zijn vrienden hetzelfde liet doen. Hij heeft het Ka'b drie keer gevraagd totdat hij de derde keer zijn hoofd goed vast had. Hij gaf de anderen toen de opdracht Ka'b te vermoorden. Zij vielen hem allen aan waarbij hun zwaarden tegen elkaar botsten zonder hem te raken. Daarna viel Ibn Maslamah hem aan en stak hem met zijn zwaard waarna hij dood neerviel. Het vuur boven de vestingen werd aangestoken maar de moslims konden veilig terugkeren. Hiermee was een einde gemaakt aan de provocaties die Ka'b en de andere joden veroorzaakten.

De Qaradah-tocht:

In de maand Djumadah II van het jaar 3 hijri heeft Quraish een karavaan richting het Shaam-gebied gestuurd die de weg via Irak zou nemen. Zo- doende ontweek men Medina. De karavaan was onder leiding van Safwan Ibn Umayah. De profeet ﷺ werd hiervan op de hoogte gesteld en stuurde Zaid Ibn Harithah met honderd mannen waarna Zaid de karavaan aanviel in het plaatsje Qaradah in Nadjd. Hij veroverde de karavaan, waarna de mannen zijn gevlucht en nam de gids, Furat Ibn Hayan, als krijgsgevangene. Deze werd later moslim. De buit werd geschat op honderduizend Dinar. Dit was de pijnlijkste slag voor Quraish na de Badr-strijd.

De Oehud-strijd

Terwijl de mensen van Quraish druk bezig waren met het voorbereiden van een wraakactie tegen de moslims na de nederlaag in Badr, werden zij verrast door een andere tegenslag; namelijk die van Qaradah in Nadjd. Dit leidde tot een enorme opschudding bij Quraish maar ze zijn onmiddelijk verder gegaan met voorbereiding en stelden de mogelijkheid voor vrijwilligers open die tegen de moslims wilden vechten. Ook verzamelden zij de "ahabiesh" d.w.z. "de slaven afkomstig uit Alhabasha". Er werden dichters benoemd die de strijders moesten aanmoedigen en motiveren. Zo hadden zij een leger bij elkaar gekregen van drieduizend strijders, met drieduizend kamelen, tweehonderd paarden, zevenhonderd harnassen en een groep vrouwen om de strijders tot het strijden aan te zetten en de motivatie op een hoog peil te houden. Abu Sufyan werd als leider aangesteld terwijl de banier door de helden van de stam Beni Abd-dar werd gedragen.

Het leger bewoog zich richting de omgeving van Medina en belegerde een open terrein aan de rand van de vallei Qanah in de omgeving van de twee bergen U'nayn en Uhud. Dit vond plaats op vrijdag 6 Shawal van het jaar 3 hijri.

De profeet ﷺ kreeg een week van tevoren het bericht te horen en had uit voorzorg groepen van militairen gevormd die de wacht zouden houden om Medina te beschermen. De profeet ﷺ was van plan om in Medina te blijven en

de mannen bij de ingangen van de straten de stad te laten verdedigen en de vrouwen boven de huizen. De huichelaar Abdullah Ibn Ubay was het daar wel mee eens, alsof hij een goede uitweg had gevonden om later niet de schuld te krijgen thuis te zijn gebleven tijdens de oorlog. Jongeren waren gemotiveerd en hadden echter aangedrongen om een directe confrontatie met de vijand aan te gaan op open terrein hetgeen de profeet ﷺ ook accepteerde waarna hij het leger in drie groepen heeft ingedeeld. De ene groep bestond uit Almuhadjirin, een andere uit Alaws en de derde groep uit Alkhazradj waarvan de baniers respectievelijk werden gedragen door Mus'ab Ibn U'mayr, Usaid Ibn Hudhair en Alhabab Ibn Almunthir.

Na het namiddaggebd "al'asr" vertrok de profeet ﷺ richting de berg Uhud. Bij Ashaykhain controleerde hij het leger en stuurde de kinderen terug behalve Rafi'e Ibn Khadidj omdat hij een goede boogschutter was. Samrah Ibn Djundub wilde ook blijven en beweerde dat hij sterker was dan Rafi'e en dat hij hem op de grond kon krijgen. Zij moesten met elkaar worstelen waarna beiden toestemming kregen om deel te nemen aan de strijd.

De profeet ﷺ verrichtte de avondgebeden "almaghrib" en "al'isha" in Ashaykhain en overnachtte daar. Hij stelde vijftig mannen aan voor de bewaking van het kamp. Hij vertrok vlak voor het ochtendgebed dat hij in Ashawt verrichtte, waar ook Abdullah Ibn Ubay zich samen met driehonderd man terugtrok waarna het aantal strijders aan de kant van de moslims zevenhonderd werd. Dit leidde tot verwarring bij de leden van de stammen Beni Salamah en Beni Harithah die zich ook wilden terugtrekken maar door Allah's wil het niet deden.

De profeet ﷺ vertrok richting de berg Uhud via een korte weg, daarmee bevond de vijand zich aan de westelijke kant. De moslims legerden uiteindelijk bij de vallei met hun rug naar de duinen van Uhud. De vijand bevond zich zodoende tussen het leger van de moslims en Medina. De profeet ﷺ heeft aldaar het leger gemobiliseerd en heeft vijftig boogschutters benoemd voor de berg U'nayn, die bekend staat als 'de berg van de boogschutters'.

Zij waren onder leiding van Abdullah Ibn Djubair Al'ansari. De profeet gaf hen de opdracht om de paardrijders tegen te houden en rugdekking aan de moslims te geven en benadrukte dat zij hun plaats niet moesten verlaten, bij verlies of overwinning van de moslims, totdat hij de opdracht daarvoor had gegeven.

De afgodendienaars hadden ook hun leger gemobiliseerd en trokken verder richting het slagveld waarbij de vrouwen de strijders motiveerden en de helden tot vechten aanzetten, terwijl zij het volgende gedicht zongen;

Als jullie aanvallen, nemen wij jullie tusen onze armen

en bedekken we de grond met kussens.

Maar als jullie je terugtrekken,

dan nemen wij afscheid, wat geen liefdevol afscheid zal zijn.

De vrouwen wezen ook de dragers van de banier op hun verantwoordelijkheden:

Oh mensen van Beni Abd-dar

De beschermers die met alles wat scherp is zullen slaan

Het gevecht:

De twee legers naderden elkaar waarna Talhah Ibn Abi Talhah Al'abdari, de banierdrager van de afgodendienaars en de dapperste van Quraish, vroeg of iemand van de moslims tegen hem wilde vechten. Az-zubair Ibn Al'awam is op zijn uitdaging ingegaan en viel Talhah aan op zijn kameel, gooide hem op de grond en slachtte hem met zijn zwaard, waarna de profeet ﷺ en de rest van de moslims de "takbier" uitten, d.w.z. "Allah is groot".

Hierna barstte het gevecht uit op elk hoek van het slagveld en heeft Khalid Ibn Alwalid (toen nog aan de kant van de afgodendienaars) tevergeefs drie keer geprobeerd om de moslims vanuit achteren aan te vallen, omdat de boogschutters hem met peilen beschoten.

De moslims hadden hun aanval geconcentreerd op elf personen die de baniers van de afgodendienaars droegen, totdat zij hen allen hadden vermoord. De banier bleef op de grond waarna de moslims hun aanval op alle fronten voortzetten totdat de vijand uit elkaar was gedreven. Hierbij hebben Abu Dudjanah en Hamzah een belangrijke rol gespeeld.

Tijdens deze vooruitgang en overwinning werd Hamzah Ibn Abdulmuttalib vermoord (die ook als bijnaam 'de leeuw van Allah en Zijn gezant' had).

Wahshi Ibn Harb, de slaaf van Djubair Ibn Mut'im, heeft Hamzah met een speer gedood. Zijn heer had hem de vrijheid beloofd als hij Hamzah zou vermoorden omdat hij zijn oom in Badr had vermoord. Wahshi heeft zich achter een steen verscholen en hield Hamzah in de gaten. Hij wierp zijn speer richting Hamzah en trof hem waarna Hamzah dood op de grond viel, moge Allah met hem tevreden zijn.

De afgodendienaars werden door nog een nederlaag getroffen en begonnen te vluchten, waarna de moslims hen achtervolgden, vermoordden en de buit meenamen. De boogschutters op de berg hadden op dat moment een fout begaan doordat veertig van hen hun plekken toch hadden verlaten om wat van de buit te kunnen vergaren. Dit in weerwil van de nadrukkelijke opdracht van de profeet ﷺ dat niet te doen. Khalid Ibn Alwalid greep toen de kans en viel de tien boogschutters aan die op de berg waren achtergebleven en vermoordde hen. Daarna viel hij vanuit de berg de moslims aan van de achterkant en heeft hen omsingeld waarbij hij de rest van de afgodendienaars bij elkaar riep. Hun banier werd toen omhoog gedragen door een van de vrouwen waarna zij zich eromheen verzamelden. Hierdoor bevonden de molims zich temidden van de vijandige strijders.

De aanval van de afgodendienaars op de profeet ﷺ en het gerucht dat hij vermoord zou zijn:

De profeet ﷺ bevond zich achterin bij de moslims samen met zeven mensen van Al'ansar en twee van Almuhadjirin.

Toen hij de paardrijders van Khalid zag aankomen riep hij zijn metgezellen:

„Hiernaartoe, dienaren van Allah". De afgodendienaars hadden hem ook gehoord en waren in zijn buurt, waarop een groep onder hen in de richting van hem was gegaan en de profeet zwaar aanvielen en probeerden hem te vermoorden voordat de rest van de moslims zich daar zou verzamelen.

De profeet ﷺ heeft toen gezegd:

„Wie hen tegenhoudt heeft het paradijs". Een man onder Al'ansar probeerde hen tegen te houden en heeft gevochten totdat hij zelf stierf. Een andere man verdedigde toen de profeet en werd ook vermoord. Zo ging het verder totdat ze alle zeven waren gestorven.

Toen de zevende persoon viel waren er maar nog twee Quraishieten onder de moslims bij de profeet ﷺ Talhah Ibn U'baidillah en Sa'd Ibn Abi Waqas. De afgodendienaars concentreerden hun aanval op de profeetﷺ totdat een steen hem trof op zijn wang, zodat hij op de grond viel. Zijn rechterkaak was gebroken, zijn onderste lip en voorhoofd raakten verwond.

Ook is de profeet ﷺ met een zwaard op zijn wang geslagen waarbij twee ringetjes van het harnas in zijn wang terecht kwamen. De profeet ﷺ is ook met een zwaard geraakt in zijn achterhoofd waarna hij hier een maand lang last van had.

Dit alles gebeurde ondanks de enorme verdediging van de twee Quraishieten. Sa'd Ibn Abi Waqas heeft met pijlen geschoten waarbij de profeet ﷺ hem de pijlen aangaf. Ook heeft Talhah Ibn U'baidillah evenveel gevochten als al de eerder genoemden en liep vijfen-dertig verwondingen op. Hij beschermde de profeet ﷺ waarbij zijn vingers werden geraakt en hij vloekte. De profeet zei tegen hem: „Als je "Bismillah" d.w.z. "In de naam van Allah" had gezegd, dan hadden de engelen jou verheven terwijl de mensen zouden kijken".

Tijdens deze kritische situatie zijn de engelen Jibriel en Mikaïl neergedaald en hebben zwaar gevochten en hebben zij zo de profeet ﷺ verdedigd. Daarnaast heeft een groep moslims hem hard verdedigd waaronder Abu Bakr en Abu U'baidah Ibn Aldjarrah, moge Allah met hen tevreden zijn. Abu Bakr liep richting de profeet om de ijzeren ringetjes uit de wang van de profeet te verwijderen, maar Abu U'baidah heeft aangedrongen of hij dat mocht doen. Na het verwijderen ervan vielen twee kiezen uit zijn mond. Abu Bakr en U'baidah hebben daarna Talhah behandeld die in de strijd gewond was geraakt.

Daarna arriveerden bij de profeet ﷺ Abu Dudjanah, Mus'ab Ibn U'mair, Omar Ibnulkhattab, Ali Ibn Abu Talib en anderen. Tegelijkertijd was ook een groep afgodendienaars aangekomen die hun aanval hadden versterkt waarbij de moslims hevig hebben moeten terugvechten, sommigen hebben zelfs pijlen met hun lichaam tegengehouden.

De banier werd gedragen door Mus'ab Ibn U'mair, toen zijn rechterhand werd afgehakt heeft hij de banier met zijn linkerhand verder gedragen, daarna werd ook die afgehakt en heeft hij de banier tussen zijn schouders en zijn nek gedragen totdat hij stierf. Zijn moordenaar Abudullah Ibn Qum'ah dacht toen dat hij de profeet ﷺ had vermoord omdat Mus'ab nogal op de profeet leek. Ibn Qum'ah begon te roepen dat hij Mohammed had vermoord, waarna het bericht al snel rondging. Als gevolg hiervan nam de hevigheid van de aanval af omdat de afgodendienaars immers dachten dat zij reeds hun doel hadden bereikt.

De reactie van de moslims na de omsingeling:

Toen de moslims geconfronteerd werden met de omsingeling raakten zij in paniek en konden geen eenduidig standpunt innemen. Sommigen onder hen vluchtten richting Medina, anderen richting Uhud, naar het kamp, en weer anderen waren naar de profeet ﷺ gegaan om hem te verdedigen zoals al eerder genoemd is. Het merendeel van de moslims was omsingeld en heeft vanuit diverse posities teruggevochten. Door gebrek aan leiding zijn ze echter in paniek geraakt en is zelfs Alyaman, vader van Huthaifah, per ongeluk door moslims zelf vermoord. Toen zij het bericht van het overlijden van de profeet ﷺ hoorden kon een groep zijn verstand niet langer bij de strijd houden en zijn wanhopig geraakt en gaven het gevecht op. Anderen zijn juist heviger gaan vechten en

riepen: „Laat ons sterven voor het doel waarvoor de profeet ﷺ ook is gestorven".

Tijdens deze situatie zag Ka'b Ibn Malik de profeet ﷺ in hun richting aankomen en herkende hem omdat zijn hoofd bedekt was met een helm. Ka'b riep met een luide stem: 'O moslims, wees verheugd. Daar komt de profeet ﷺ aan", waarna de moslims zich bij hem terugtrokken totdat ongeveer dertig mannen bij hem waren verzameld. Daarna wist hij met deze groep door de afgoden-dienaars heen, zijn omsingelde leger te redden en hebben ze zich later teruggetrokken in de bergen. De afgodendienaars probeerden het terug-trekken tegen te houden maar ze mislukten in hun poging, waarbij twee van hen zelfs de dood vonden.

Door dit wijze plan waren de moslims gered, nadat zij een hoge prijs hadden betaald mede voor de bovenvermelde fout die de boogschutters hadden begaan, door de orders van de profeet ﷺ niet te volgen.

Na het terugtrekken naar de berg:

Nadat de moslims uit de omsingeling wisten te ontsnappen vonden een paar individuele schermutselingen plaats tussen sommigen van hen en van de afgodendienaars die een totale confrontatie niet durfden aan te gaan; dit vanwege het feit dat de moslims zich goed in de bergen hadden verborgen. De afgodendienaars zijn een poosje op het slagveld rond blijven hangen waarbij zij de lijken verminkten, door middel van de oren, neuzen en geslachtsdelen eraf te snijden en de buiken open te snijden. Hind Bint U'tbah heeft daarbij de buik van Hamzah opengesneden en zijn lever eruit gehaald, zij probeerde een stuk daarvan te slikken maar spoog het weer uit en maakte van de oren en neuzen een ketting.

Ubay Ibn Khalaf kwam richting de moslims bij de berg en beweerde dat hij de profeet ﷺ zou vermoorden waarna de profeet een speer in zijn richting gooide en hem trof. Hij viel van zijn paard, keerde met spoed terug maar overleed ten gevolge van deze verwonding toen hij in Sirf was in de buurt van Mekka.

Daarna kwam er een groep afgodendienaars onder leiding van Abu Sufyan en Khalid Ibn Alwalid en besteeg de berg, waarna Omar Ibnulkhattab samen met een groep van Almuhadjirin hen van verder beklimmen van de berg hebben tegengehouden. Volgens sommige overleveringen heeft Sa'd Ibn Abi Waqas, moge Allah met hem tevreden zijn, drie van hen gedood.

In deze strijd vielen onder de afgodendienaars 22 doden en onder de moslims 70; 41 van Alkhazradj, 24 van Al'aws, 4 van Almuhadjirin en een jood. Ook wordt er overgeleverd dat er onder de afgodendienaars 37 doden waren.

Na de mislukte poging van Abu Sufyan en Khalid Ibn Alwalid, begonnen de afgodendienaars zich voor te bereiden om terug te keren naar Mekka. De profeet ﷺ had intussen zijn rust kunnen vinden in de bergen. Ali Ibn Abu Talib had hem wat water gebracht dat hij niet wilde drinken maar wel zijn gezicht mee wilde wassen en de rest over zijn hoofd wilde schenken. Toen begon de wond te bloeden totdat Fatima, moge Allah met haar tevreden zijn, een stuk kleed brandde en op de wond plaatste. Daarna bracht Mohammed Ibn Maslamah water naar de profeet ﷺ waarvan deze wel dronk en een smeekbede voor Ibn Maslamah verrichtte. De profeet ﷺ verrichtte zittend het middaggebed en ook de moslims achter hem.

Een aantal vrouwen waaronder Aïcha, Oum Ayman, Oum Salim en Oum Sulait vulden de kannen met water en gaven de gewonden te drinken, moge Allah met hen allen tevreden zijn.

De beslissing na het voeren van een dialoog:

Toen de afgodendienaars zich gereed maakten om terug te keren, besteeg Abu Sufyan de berg en riep: „Bevindt Mohammed zich bij jullie?" Zij antwoordden echter niet. Daarna riep hij: „Bevindt zich bij jullie Ibn Abu Quhafa of Omar Ibnulkhattab?" Maar zij gaven hem geen antwoord omdat de profeet ﷺ hen dat had afgeraden. Abu Sufyan zei toen: „Van deze zijn we dan tenminste af". Omar kon zich niet langer inhouden en zei: „O vijand van Allah, degenen die jij noemde leven nog allemaal. Allah zorgt dat hetgeen wat jou benadeelt blijft bestaan".

Abu Sufyan reageerde toen lakoniek en vertelde dat het hem niet kon benadelen. Hij voegde eraan toe: „Verheven is Hubal". De profeet ﷺ heeft zijn metgezellen geleerd om hierop te zeggen: „Allah is verhevener". Abu Sufyan zei daarna: „Wij hebben Al'uzza en jullie niet". De profeet ﷺ leerde zijn metgezellen weer het antwoord hierop, dat luidt: „Allah is onze beschermer en jullie hebben geen beschermer". Abu Sufyan zei toen: „Goed gedaan, deze dag was een vergelding voor Badr, de oorlog is afwisselend".

Omar antwoordde hem: „Dat is geen goede vergelijking, onze doden komen in het paradijs terecht maar die van jullie komen in de hel". Abu Sufyan zei: „Als het waar is wat jullie beweren, dan is het afgelopen met ons". Hij vroeg Omar om te vertellen of zij de profeet ﷺ hadden vermoord, waarna Omar zei: „Nee, hij zit nu naar jou te luisteren". Abu Sufyan zei tegen Omar: „Jij bent wat mij betreft betrouwbaarder dan Ibn Qum'ah", en voegde eraan toe: „Wij hebben volgend jaar nog in Badr een afspraak", waarna de profeet ﷺ iemand van zijn metgezellen opdroeg dat te bevestigen.

De terugtocht van de afgodendienaars, het bijstaan van de gewonden en het opbergen van de martelaars:

Abu Sufyan keerde daarna terug naar zijn leger en zij begonnen zich klaar te maken voor hun vertrek. Zij stapten op hun kamelen en voerden de paarden mee. Dit was een teken van het definitieve vertrek richting Mekka. Niets kon de afgodendienaars tegenhouden Medina binnen te dringen, maar Allah liet hen afzien van hun plannen. Hij, de Verhevene, die iemand afstand kan laten doen van zijn eigen hart.

De moslims zijn daarna het slachtveld opgegaan op zoek naar over levenden en martelaars. Sommigen hadden een aantal martelaars naar Medina vervoerd. Maar de profeet ﷺ droeg hen op de lichamen naar de strijdplaats terug te brengen en hen aldaar te begraven met hun kleding zonder rituele wassing en zonder het gebed voor de doden. Zij hebben soms twee of drie lichamen in één graf geplaatst en ook zijn er twee lichamen in een kleed gerold met "al'ithkhar" (een plantensoort) ertussen. Ook is degene die het meest van de Koran kende, aan de openingskant van het graf gelegd.

De profeet ﷺ heeft toen gezegd:„Ik ben in het hiernamaals een getuige voor hen".

Zij vonden de kist waar het lichaam van Hanthalah Ibn Abi A'amir zich bevonden waar druppels water uitkwamen. De profeet ﷺ zei toen: „De engelen zijn hem nu aan het wassen". Zijn verhaal is als volgt: toen deze oorlog uitbrak was hij bij zijn vrouw waarmee hij pas getrouwd was. Hij hoorde de roepende man die het aanbreken van de strijd verklaarde en is onmiddelijk naar het slagveld vertrokken; dit zonder de rituele wassing te verrichten. Hij vocht net zolang totdat hij werd vermoord. Daarom hadden de engelen hem op dat moment gewassen.

Voor Hamzah moest als doodskleed een kledingstuk worden gebruikt dat te kort voor zijn gehele lichaam was, waarna zijn benen met "Al'ithkhar" (een plantensoort) werden bedekt, hetgeen ook met Mus'ab Ibn U'mair werd gedaan.

De terugkeer naar Medina:

Nadat de profeet ﷺ en de moslims klaar waren met het opbergen van de lichamen van de martelaars en het verrichten van de smeekbeden voor hen, keerden zij terug naar Medina. Enkele vrouwen, waarvan de familieleden vermoord waren, gingen de straat op om de profeet te ontvangen. Hij sprak met ze en heeft hen gecondoleerd. Een andere vrouw uit Beni Dinar verloor in deze strijd haar man, broer en vader. Toen de mensen haar condoleerden vroeg zij naar de profeet ﷺ waarna zij te horen kreeg dat het goed met hem ging. Zij hebben hem aangewezen aan haar, toen zij hem zag heeft zij gezegd: „Elke beproeving is, na U te hebben gezien, beperkt".

De moslims overnachtten in een noodtoestand, zij bewaakten Medina en de profeet ﷺ terwijl zij vermoeid waren, gewond en droevig. De profeet ﷺ vond het noodzakelijk om de bewegingen van de vijand te volgen en als het nodig was hen te lijf gaan op het strijdveld, in het geval de vijand naar Medina probeerde terug te keren.

De veldtocht Hamraa'e Al'asad:

De volgende ochtend werden de moslims geroepen om de stad uit gaan om de vijand te ontmoeten. Alleen degenen die tijdens de Uhud-strijd aanwezig waren mochten meegaan. Zij gehoorzaamden en vertrokken richting Hamraa'e Al'asad op een afstand van acht mijlen van Medina, waar zij waren gelegerd. De afgodendienaars sloegen hun tenten in Ar-rawhaa'e,op een afstand van 36 mijlen van Medina. Daar beraamden ze zich over de terugkeer naar Medina en hadden spijt van het laten voorbij gaan van die kans.

Ma'bad Ibn Abi Ma'bad Alkhuza'i, die zich bekommerde om de profeet ﷺ bezocht hem in Hamraa'e Al'asad en condoleerde hem met de slachtoffers in Uhud. De profeet ﷺ gaf hem de opdracht om naar Abu Sufyan te vertrekken en hem van zijn eventuele plannen af te brengen. Hij haalde ze in bij Ar-rawhaa'e waar zij al hadden besloten om terug te keren naar Medina. Hij maakte hen erg angstig toen hij tegen hen zei: „Mohammed is met een leger vertrokken dat ik nooit eerder heb gezien. Zij zouden jullie graag te pakken krijgen en zijn vol woede jegens jullie. Ik vind dat jullie beter kunnen vertrekken want anders zien we het begin van het leger zo verschijnen vanuit die berg". Toen zij dit hoorden raakten zij moedeloos en raakten ze gedemotiveerd.

Abu Sufyan beperkte zich toen tot een psychologische strijd. Hij liet iemand tegen de moslims zeggen; "De mensen hebben zich tegen jullie verzameld, vreest hen dus" zodat de moslims hem niet zouden volgen, waarna hij zijn vertrek naar Mekka bespoedigde. Deze waarschuwing had geen effect bij de moslims, integendeel "... hun geloof werd erdoor versterkt en zij zeiden: Allah is ons genoeg en Hij is de beste Beschermer". Zij zijn in Hamraa'e Al'asad gebleven tot woensdag, waarna zij naar Medina terugkeerden; "En zij keerden terug (van de oorlog) met de genieting van Allah en (Zijn) Gunst: het kwaad heeft hen niet aangeraakt, want zij volgden het welgevallen van Allah en Allah is de Bezitter van de Geweldige Gunst".

Incidenten en veldtochten

De nederlaag in Uhud had negatieve gevolgen voor de moslims en hun reputatie. Daarna hebben hun vijanden hen openlijk met oorlog bedreigd. Dit ging gepaard met een aantal gebeurtenissen waarvan een aantal niet in het voordeel waren van de moslims. Wij noemen in dit verband een paar daarvan:

Het incident van Ar-radji'e:

Een groep mannen uit de stammen U'dhal en Qarrah bezochten de profeet ﷺ en vertelden hem dat mensen onder hun volk zich tot de Islam hebben bekeerd en vroegen hem om mensen te zenden die hen de Koran en de religie zouden leren. De profeet ﷺ stuurde tien van zijn metgezellen onder leiding van A'sim Ibn Thabit. Onderweg bij een plaats genaamd Ar-radji'e werden de tien metgezellen door honderd boogschutters omsingeld van de stam Beni Lahyan die een samenzwering hadden beraamd samen met de stammen U'dhal en Qarrah. De samenzweerders beloofden hen als zij naar beneden zouden komen dat zij hen dan niets zouden doen. A'sim weigerde en vocht tegen hen samen met zijn metgezellen waarbij zeven van hen werden vermoord. De ongelovigen beloofden de overige drie geen kwaad te doen als zij alsnog naar beneden zouden komen, maar ze bedrogen hen en bonden ze alle drie vast. Een van de drie weigerde mee te gaan waarna de ongelovigen hem vermoorden en de andere twee naar Mekka brachten. De twee mannen waren Khubaib Ibn U'day en Zaid Ibn Dathnah.

De samenzweerders hebben de twee in Mekka verkocht. De dochter van Alharith Ibn Nawfal kocht Khubaib omdat hij haar vader tijdens de Badr-strijd had vermoord. Zij en haar broer hebben Khubaib een tijdje opgesloten en later overgebracht naar Tan'im om hem aldaar te vermoorden. Hij verrichtte het gebed vlak voordat hij vermoord werd. Ook is er overgeleverd dat hij onder andere heeft gezegd:

„Ik zit er niet mee in,als ik als moslim vermoord wordt. Maar ook niet op welke zijde ik val omdat het voor Allah is. Dit allemaal voor Zijn tevredenheid, als Hij wil kan Hij een uit elkaar versplinterd lichaam zegenen".

Abu Sufyan zei tegen Khubaib: „Zou je het goed vinden dat wanneer Mohammed hier is, wij hem vermoorden terwijl jij thuis zit?". Khubaib antwoordde: „Bij Allah zou ik het niet goed vinden als ik thuis zit en dat Mohammed in Medina ergens last van heeft". Hierna heeft hij U'qbah Ibn Alharith vermoord omdat hij zijn vader tijdens de Badr-strijd had vermoord. Zaid Ibn Dathnah had tijdens het Badr-strijd Umayah Ibn Mahrith vermoord. Daarom kocht Safwan, de zoon van Umayah, hem en vermoordde hem daarna.

De mensen van Quraish stuurden iemand om een deel van het lichaam van A'sim naar Mekka over te brengen. Allah, de Verhevene, had echter de wespen op het lijk afgestuurd en zodoende konden zij niet in zijn buurt komen. Ook had A'sim een belofte aan Allah, de Verhevene, gemaakt dat hij geen afgodendienaar gedurende zijn leven aan zou raken. Allah heeft hem ook na zijn dood beschermd.

De ramp van Bi'r Ma'unah:

In dezelfde periode van het Radji'e incident vond een ander incident plaats dat veel erger was. Abulbara'e A'mir Ibn Malik had als bijnaam 'speler met de speren'. Hij kwam naar Medina en ontmoette de profeet ﷺ. De profeet riep hem op zich tot de Islam te bekeren wat hij weigerde. De profeet ﷺ hoopte dat de mensen van zijn stam zich alsnog tot de Islam zouden bekeren en stuurde vervolgens zeventig mannen van zijn metgezellen naar Nadjd, met als taak ze tot de Islam aan te roepen en de Koran te leren. Toen de zeventig mannen bij Bi'r Ma'unah aankwamen, ging Haram Ibn Malhan naar A'mir Ibn At-tufayl om hem een brief van de profeet ﷺ te geven. A'mir las deze brief niet en droeg een man op om Haram te vermoorden. De man stak vervolgens een speer in de rug van Haram, waarna Haram zei: „Allah is groot. Bij de Heer van de Ka'bah, dit is mijn triomf."

A'mir Ibn At-tufayl, riep de mensen van Beni A'mir op om de zeventig metgezellen van de profeet aan te vallen. De mensen van Beni A'mir gaven hieraan geen gehoor omdat zij bescherming boden aan Abu Bara'e. Daarna riep A'mir, Beni Salim op de profeet aan te vallen, waarna een aantal groepen binnen deze stam, waaronder Ra'l, Thakwan en A'siyah, wel gehoor gaf aan deze oproep. Zij omsingelden de groep en vermoordden ze allemaal behalve Ka'b Ibn Zaid en A'mr Ibn Umayah. Ka'b lag gewond op de grond en de vijanden dachten dat hij al dood was. Hij stierf later als martelaar tijdens de Khandaq-strijd, terwijl A'mr Ibn Umayah zich samen met Almunthir Ibn U'qbah ver van de strijdplaats bevonden.

Zij hoorden over het incident, waarna Almunthir erheen ging en vocht totdat hij stierf. A'mr werd gevangengenomen en is later door A'mir Ibn Umayah alsnog in vrijheid gesteld omdat A'mir te horen kreeg dat Almunthir uit de stam Mudhar is.

A'mr Ibn Umayah keerde hierna terug naar Medina. Onderweg kwam hij twee mannen tegen waarvan hij dacht dat zij tot de vijanden behoorden en vermoordde ze.

De twee waren leden van de stam Beni Kilab waarmee de profeet ﷺ een akkoord had gesloten.

De profeet ﷺ reageerde verdrietig toen hij de berichten van A'mr hoorde. Hij vertelde A'mr ook dat de twee mannen die hij vermoord had een akkoord met hem hadden gesloten.

De twee incidenten van Radji'e en Bi'r Ma'unah vonden plaats in dezelfde maand; de maand Safar van het jaar 4 hijri. Er is ook overgeleverd dat de profeet ﷺ op het-zelfde avond daarover bericht kreeg. Hij deed dertig dagen lang,

tijdens het ochtendgebed "alfadjr", een aanroep om verwensing van de moordenaars. Allah openbaarde toen namens de martelaars van de twee incidenten dat zij Hem hadden ontmoet en dat Hij, de Verhevene, tevreden was met hen.

De veldtocht naar Beni Nadhier

De stam Beni Nadhier beraamde een samenzwering die ernstiger was dan die van de stam U'dhal en Qarrah. De leden van de stam Beni Nadhier vroegen de profeetﷺ om hen te ontmoeten en de Koran voor te lezen en over de Islam vertellen. Zij zouden met hem in discussie gaan en als hij hen kon overtuigen zouden zij zich tot de Islam bekeren. De ontmoeting werd geregeld en deze geweldenaren spraken met elkaar af, dat zij allemaal een wapen zouden meenemen en de profeet zouden vermoorden. De profeet ﷺ werd hiervan op de hoogte gesteld, waarna hij besloot hen te verbannen.

Er is ook overgeleverd dat de profeet ﷺ de mensen van Beni Nadhier had bezocht na de terugkeer van A'mr Ibn Umayah. Hij zou hen hebben gevraagd om hun deel van de schadeloosstelling van de twee personen die A'mr vermoordden, te betalen, zoals dat in de overeenkomst stond die tussen hen en de profeet ﷺ was afgesloten. De mensen van Beni Nadhier gingen daarmee akkoord en vroegen de profeet ﷺ te gaan zitten totdat zij met elkaar zouden hebben overlegd. Zij waren van plan hem te vermoorden, maar de engel Jibriel waarschuwde de profeet ﷺ waarna hij terugkeerde naar Medina en de beslissing nam hen te verdrijven.

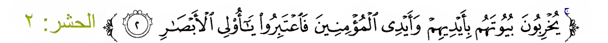
De profeet ﷺ stuurde Mohammed Ibn Maslamah naar Beni Nadhier om dit volk een ultimatum te geven uit Medina te vertrekken. Zij kregen tien dagen de tijd. Wie zich daarna nog in Medina zou bevinden zou worden vermoord, waarna zij zich klaar-maakten voor het vertrek. De leider van de huichelaars, Abdullah Ibn Ubay, vroeg hen om stand te houden en niet te vertrekken. Hij zou hen steunen met tweeduizend strijders; **„Als jullie verdreven worden, dan zullen wij met jullie wegtrekken. En wij zullen nooit iemand volgen (tegen jullie). En als jullie bestreden worden, zullen wij jullie zeker helpen."**

Ook beloofde hij hen dat de stammen Quraithah en Ghatafan hen zouden steunen. Zij bevonden zich, naar aanleiding hiervan, in een sterke positie en weigerden te vertrekken uit Medina.

De profeet ﷺ uitte de "takbier" d.w.z. "Allah is groot", droeg het bestuur van Medina over aan Ibn Oem Maktoem en vertrok richting Beni Nadhier, waarbij Ali de banier droeg. De moslims omsingelden de stammen, waarna zij zich terugtrokken in hun vestingen en de moslims met pijlen en stenen bekogelden.

De profeet ﷺ gaf de opdracht om de palmbomen en andere planten in de tuinen te hakken en te verbranden; deze waren namelijk van levensbelang voor Beni Nadhier. Allah, de Verhevene, zorgde ervoor dat zij angstig werden en ontmoedigd raakten. Zes dagen later hebben zij zich overgegeven (vijftien dagen volgens een andere overlevering), waarna zij alsnog Medina moesten verlaten. De stam Quraithah heeft de mensen van Beni Nadhier verlaten, de leider van de huichelaars en hun bondgenoten hebben hen bedrogen; „(De huichelaars zijn) zoals de Satan, toen hij tot de mens zei: 'Wees ongelovig' maar wanneer hij dan ongelovig is, dan zegt hij (de Satan): "Voorwaar, ik ben niet verantwoordelijk voor jou"."

De profeet ﷺ gaf hen toestemming al hun eigendommen mee te nemen behalve de wapens. Zij namen mee wat zij konden dragen, zelfs de deuren en ramen van hun woningen. Allah, de Verhevene, vertelt hierover in de Koran:

„Zij verwoestten hun huizen met hun eigen handen en (die werden verwoest) door de handen van de gelovigen. Trekt daar lering uit, O jullie bezitters van inzicht."

De meesten onder Beni Nadhier zijn naar Khaibar vertrokken en anderen naar het Shaam-gebied. De profeet ﷺ verdeelde hun grond en huizen onder, voornamelijk de eerste, almuhadjirin.

Hij gaf daarvan ook aan Abu Dudjanah en Sahl Ibn Hanif onder al'ansar omdat zij arm waren. De rest van de buit, waaronder de paarden en de wapens, werden beschikbaar gesteld voor het goede doel; het beogen van de tevredenheid van Allah, de Verhevene. Er zijn vijftig harnassen, vijftig helmen en 340 zwaarden gevonden.

De afgesproken Badr-strijd:

Er is eerder in dit boek genoemd dat Abu Sufyan tijdens de Uhud-strijd voor het daaropvolgende jaar afsprak om in Badr een oorlog te voeren. Aan het begin van de maand Sha'ban van het jaar 4 hijri, vertrok de profeet samen met 1500 strijders richting Badr, waar zij acht dagen verbleven. Ali Ibn Abutalib droeg de banier terwijl het bestuur van Medina aan Abdullah Ibn Rawahah werd overgedragen.

Abu Sufyan vertrok vanuit Mekka met tweeduizend strijders en vijftig paarden. Zij stopten bij Mar Adhahran. Hij was angstig sinds zijn vertrek uit Mekka en vertelde zijn metgezellen: „Er heerst dit jaar droogte en het was beter als jullie

bomen konden planten en melk drinken. Ik denk dat ik terugkeer en dat jullie dat ook moeten doen." Zij toonden geen weerstand tegenover zijn voorstel.

De moslims hebben gedurende hun verblijf in Badr alle goederen verkocht en veel winst gemaakt. Zij keerden terug naar Medina terwijl elke vijand hen vreesde en er een toestand van veiligheid heerste. De vijanden van de moslims waren hierna een jaar lang nergens toe in staat. De profeet, Allah's zegen en vrede zij met hem, maakte van deze gelegenheid gebruik om veiligheid bij de meest verre grenzen te bewerkstelligen. In deze periode heeft de profeet ook een groep wegrovers in Duma Aldjandal gedisciplineerd. Dit vond plaats in de maand Rabi'e I van het jaar 5 hijri.

De Al'ahzab-strijd

Na de veldtocht naar Beni Nadhier nam de profeet ﷺ wijze maatregelen ten opzichte van de veiligheid. Er vonden vrijwel geen incidenten plaats voor een periode van ruim anderhalf jaar. De moslims wilden zich op dat moment concentreren op het verspreiden van de religie en het verbeteren van hun omstandigheden. De joden in hun omgeving waren daar echter niet blij mee. Nadat zij zich in Khaibar vestigden, begonnen zij samenzweringen te beramen. Het is hen, na vele pogingen in het geheim, gelukt om een gigantisch leger bij elkaar te krijgen.

Historici vertellen dat twintig vooraanstaande mannen onder de joden naar Mekka zijn gegaan om de mensen van Quraish aan te moedigen om Medina aan te vallen. Quraish stemde daarmee in, waarna zij naar de stam Ghatafan zijn gegaan die ook daarmee akkoord gingen. Daarna hebben zij een aantal stammen benaderd waarbij een aantal ermee akkoord ging. Zij organiseerden al deze stammen en brachten die bijeen zodat zij allen op hetzelfde tijdstip Medina zouden bereiken.

Het beraad en het graven van een sloot rondom Medina:

Het bericht van de opmars van dit leger kwam aan in Medina. De profeet ﷺ heeft naar aanleiding hiervan advies ingewonnen bij zijn metgezellen, waarna Salman Alfarisi hem adviseerde om een sloot te graven. Men vond het een goed idee en ze werden het hierover eens.

Vrijwel aan alle kanten van Medina bevonden zich grote zwarte stenen die het moeilijk maakten om de stad binnen te komen, behalve vanuit de noordelijke kant. Vandaar dat de profeet ﷺ de smalste ingang tot de stad koos tussen de westelijke en de oostelijke Alhurrah. De twee plaatsen werden door een sloot

met elkaar verbonden. Het graven van de sloot begon bij de berg Sala' tot aan Atm As-shaikhain.

De profeet ﷺ droeg iedere tien mannen op om veertig Thira'e (30 meter ongeveer) te graven en deed zelf ook mee. Het graven van de sloot was een zware taak voor de moslims, mede door de kou en honger. Het tekort aan voedsel was zo erg dat zij gerst aten die zij kregen, hoewel dit met moeite door hun keel ging. Zij klaagden hierover en lieten zien dat ieder van hen van de honger een steen tegen zijn buik had. De profeet ﷺ liet ze zien dat hij zelfs twee stenen tegen zijn buik vast had gebonden.

Er vonden tijdens de graafwerkzaamheden ook wonderen plaats; Djaber kon het niet verdragen de profeet ﷺ te zien terwijl deze honger had. Hij slachtte een dier voor hem en zijn vrouw maalde wat gerst. Djaber nodigde daarna de profeet ﷺ en een groep andere metgezellen in het geheim uit. De profeet ﷺ kwam samen met alle mensen die de sloot aan het graven waren en zij hebben er allen van gegeten terwijl de kookpan nog vol zat en het brood nog werd gebakken. Een ander wonder is dat de zus van An-nu'man Ibn Bashir een handvol dadels bracht voor de vader en de oom van An-nu'man. De profeet ﷺ verspreidde de dadels op een stuk doek en riep alle mensen om ervan te eten. Zij aten allen terwijl het kleed nog vol lag met dadels.

Tijdens het graven stuitten Djaber en een groep van zijn vrienden, op een gedeelte dat moeilijk af te breken was. De profeet ﷺ sloeg ertegen met zijn bijl waarna het bewuste gedeelte gelijk werd gemaakt met de grond. Ook kwam Bara'e bij de graafwerkzaamheden een grote steen tegen, waarna de profeet ﷺ zei: "bismillah" d.w.z. "In de naam van Allah". Hij sloeg daarna de steen met zijn bijl waarbij er een licht uit ontsnapte. Hij zei toen: „"Allahoe Akbar" ik krijg de sleutel tot het Shaam-gebied, ik kan de rode kastelen nu al zien." Hij sloeg een tweede keer en kreeg het goede nieuws van de opening van Perzië en Jemen te horen toen hij de derde keer sloeg. De steen viel daarna in stukjes uiteen.

Middenin de sloot:

Quraish rukte op met vierduizend man richting Medina, driehonderd paarden en duizend kamelen. Het leger stond onder leiding van Abu Sufyan en de banier werd gedragen door Othman Ibn Talhah (Ibn Abi Talhah Al'abdrai). Zij waren gelegerd in Rawmah dat tussen Aldjurf en Zughabah ligt. De stammen Ghatafan en Nadjd steunden de mensen van Quraish ook in hun oorlog tegen de moslims en namen deel met zesduizend man. Zij waren gelegerd in Thanb Nuqmah in de buurt van de berg Uhud. De komst van dit leger tot aan de randen van Medina was een zware beproeving waardoor de moslims bang werden, zoals Allah, de Verhevene, dat in de Koran vertelt;

﴿ إِذۡ جَآءُوكُم مِّن فَوۡقِكُمۡ وَمِنۡ أَسۡفَلَ مِنكُمۡ وَإِذۡ زَاغَتِ ٱلۡأَبۡصَٰرُ وَبَلَغَتِ ٱلۡقُلُوبُ ٱلۡحَنَاجِرَ وَتَظُنُّونَ بِٱللَّهِ ٱلظُّنُونَا۠ ⑩ هُنَالِكَ ٱبۡتُلِيَ ٱلۡمُؤۡمِنُونَ وَزُلۡزِلُواْ زِلۡزَالٗا شَدِيدٗا ⑪ ﴾ الأحزاب: ١٠ - ١١

„Toen zij tot jullie kwamen, van boven jullie en van onder jullie en toen de ogen zich afwendden en de harten in de kelen schoten, en jullie (het slechte) over Allah veronderstelden. Daar werden de gelovigen beproefd en hevig geschokt" [Al'ahzab: 10].

Ook heeft Allah, de Verhevene, in dit verband gezegd:

﴿ وَلَمَّا رَءَا ٱلۡمُؤۡمِنُونَ ٱلۡأَحۡزَابَ قَالُواْ هَٰذَا مَا وَعَدَنَا ٱللَّهُ وَرَسُولُهُۥ وَصَدَقَ ٱللَّهُ وَرَسُولُهُۥۚ وَمَا زَادَهُمۡ إِلَّآ إِيمَٰنٗا وَتَسۡلِيمٗا ㉒ ﴾ الأحزاب: ٢٢

„En toen de gelovigen de bondgenoten zagen, zeiden zij: "Dit is wat Allah en Zijn boodschapper ons hebben beloofd, en Allah en Zijn boodschapper hebben gelijk". En het doet hen slechts toenemen in geloof en onderwerping." [Al'ahzab: 22].

De huichelaars zeiden:

﴿ وَإِذۡ يَقُولُ ٱلۡمُنَٰفِقُونَ وَٱلَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٞ مَّا وَعَدَنَا ٱللَّهُ وَرَسُولُهُۥٓ إِلَّا غُرُورٗا ⑫ ﴾ الأحزاب: ١٢

"Allah en Zijn boodschapper hebben ons slechts een misleidende belofte gedaan." [Al'ahzab: 12].

De profeet ﷺ droeg het bestuur van Medina over aan Ibn Oem Maktoem, terwijl de vrouwen en kinderen naar veilige plekken werden gebracht. De moslims vertrokken vanuit Medina met drieduizend man. Zij stonden met hun rug naar de berg Sala'e, om zo zichzelf te beschermen. Tussen de moslims en de ongelovigen bevond zich de sloot.

De afgodendienaars rukten verder op richting Medina nadat zij zich goed hadden voorbereid. Zij werden verrast door de brede sloot die de moslims hadden gegraven. Abu Sufyan zei: „Dit is een valstrik dat de Arabieren niet hebben gekend." Zij begonnen zich woedend te bewegen maar konden geen

opening vinden. De moslims schoten met pijlen zodat de afgodendienaars geen kans kregen de sloot te dichten om vervolgens over te steken.

De afgodendienaars waren genoodzaakt om Medina te omsingelen terwijl zij daar niet op voorbereid waren. Zij probeerden gedurende de dag herhaaldelijk de sloot over te steken, terwijl de moslims hen over de gehele linie met stenen en pijlen bekogelden. De afgodendienaars versterkten meerdere malen hun aanval, waarbij dat soms de hele dag duurde. De moslims moesten zich wel hevig verdedigen. Zij hebben zelfs een paar gebeden niet op tijd kunnen verrichten. Het gebed in een noodsituatie was toen nog niet verordend.

Een groep afgodendienaars, waaronder A'mr Ibn Abd-Wed en I'krimah Ibn Abi Djahl, drongen op een gegeven moment met succes door. Zij concentreerden zich op een smalle opening in de sloot en konden oversteken. Ali Ibn Abutalib hield hen, samen met een groep moslims, tegen. Ali daagde A'mr Ibn Abd-Wed uit voor een gevecht en maakte hem boos zodat A'mr van zijn paard afstapte.

Ali heeft hem daarna vermoord, waarna de anderen angstig werden en weggejaagd werden. I'krimah liet zijn speer achter en Nawfal Ibn Abdullah viel in de sloot waarna de moslims hem vermoordden.

Bij het schieten met pijlen zijn aan beiden kanten een paar gewonden gevallen. Onder de moslims zijn er zes doden gevallen en onder de afgodendienaars tien.

Sa'd Ibn Mu'ath werd door een pijl geraakt in zijn ader en vroeg Allah, de Verhevene, om hem in leven te laten zolang er oorlog tegen Quraish werd gevoerd. Hij zei ook in smeekbede: „Laat me niet dood gaan totdat Quraithah getroffen wordt door wat me tevreden stelt".

Het bedrog van Beni Quraithah en de consequenties daarvan voor deze strijd:

De stam Quraithah had een verdrag gesloten met de profeet ﷺ (eerder in dit boek behandeld). Het hoofd van de stam Beni Nadhier, Huyay Ibn Akhtab, bezocht tijdens deze strijd het stamhoofd van Beni Quraithah en zette hem aan tot het schenden van zijn verdrag met de profeet ﷺ Ka'b schond het verdrag ook door tijdens deze strijd de kant van Quraish te kiezen.

De stam Quraithah bevond zich in het zuiden van Medina, terwijl de moslims zich in het noorden van de stad vestigden. Niemand kon de vrouwen en de kinderen tegen een eventuele aanval van Quraithah beschermen. Toen de profeet ﷺ hiervan op de hoogte werd gebracht heeft hij tweehonderd man gestuurd onder leiding van Maslamah Ibn Aslam en weer driehonderd man onder leiding van Zaid Ibn Harithah om bescherming te bieden aan de vrouwen en kinderen. Sa'd Ibn Mu'ath en Sa'd Ibn U'badah kregen als taak het vergaren van informatie

over de plannen van Quraithah. Zij kwamen erachter dat de joodse stam Quraithah openlijk de profeet ﷺ en de moslims beledigde en zich vijandelijk opstelde. Quraithah ontkende een verdrag te hebben gesloten met de profeet ﷺ. De metgezellen van de profeet keerden terug en vertelden hem dat Quraithah een vergelijkbare positie had ingenomen als de stammen U'dhal en Qarah.

Men werd angstig toen men hiervan hoorde, zoals Allah het in de Koran beschrijft: **„Toen zij tot jullie kwamen, van boven jullie en van onder jullie en toen de ogen zich afwendden en de harten in de kelen schoten, en jullie (het slechte) over Allah veronderstelden. Daar werden de gelovigen beproefd en hevig geschokt" [Al'ahzab: 10].**

De huichelaars hebben in deze kritische situatie gezegd: „Mohammed beloofde ons de schatten van Kisra en Kaisar , terwijl men zich niet veilig voelt naar het toilet te gaan" . Anderen zeiden: „Allah en Zijn boodschapper hebben ons slechts een misleidende belofte gedaan." Weer anderen zeiden: „O bewoners van Yathrib (Medina), er is geen plaats voor jullie, gaat daarom terug". Een groep huichelaars wilde zich terugtrekken en vroegen de profeet ﷺ om toestemming, waarbij ze zeiden: „Voorwaar, onze huizen zijn onbeschermd" terwijl deze niet onbeschermd waren.

De profeet ﷺ was bezorgd naar aanleiding van het bedrog dat Quraithah had gepleegd. Hij bedekte zich met een kleed en ging liggen.

Later stond hij weer op en zei: „Allahoe Akbar". Hij vertelde toen de moslims zich op de overwinning te verheugen. De profeet ﷺ wilde verder U'yaynah Ibn Hisn, hoofd van Ghatafan, voorstellen om eenderde van de oogst van Medina te geven, als U'yaynah zich terug zou trekken. De vooraanstaanden van Al'ansar Sa'd Ibn Mu'ath en Sa'd Ibn U'badah, weigerden dat en zeiden tegen de profeet ﷺ: „Wij waren allen afgodendienaars en zij kregen toen niets van onze oogst. Allah heeft ons met de Islam en Uw aanwezigheid geëerd. Zouden wij nu hen onze oogst geven? Bij Allah, zij krijgen alleen het zwaard van ons te zien". De profeet ﷺ volgde hun mening.

De verdeeldheid in het kamp van de vijand en het einde van de strijd:

In deze omstandigheden kwam Na'im Ibn Mas'ud naar de profeet ﷺ Na'im was van de stam Ghatafan en een vriend van de mensen van Quraish en de joden in Medina. Hij vertelde de profeet dat hij zich tot de Islam had bekeerd en dat hij bereid was om te helpen, zeker omdat zijn volk nog niet wist dat hij moslim was. De profeet ﷺ zei tegen hem: „Wat zou je alleen kunnen doen? Maar als je ze kunt misleiden doe dat dan want dat hoort bij een oorlog".

Na'im vertrok toen naar de mensen van Quraithah, die hem hadden verwelkomd en gastvrij waren voor hem. Hij zei tegen hen: „Jullie kennen mijn hartstocht

jegens jullie en de sterke band tussen ons. Ik zal jullie wat vertellen maar houdt dat geheim. Jullie weten hoe het afliep met Beni Qaynuqa'e en Beni Nadhier. Jullie hebben bovendien Quraish en Ghatafan gesteund, terwijl jullie je in een andere positie bevinden. Dit is jullie land waar jullie families en vermogens liggen en jullie kunnen nergens anders heen terwijl zij straks terug zullen keren naar hun land. Zij zullen elke kans grijpen, anders keren ze terug naar hun eigen land en laten jullie achter met Mohammed die dan wraak zal nemen op jullie". Zij vroegen hem om raad waarna Na'im zei: „Neem geen deel aan de strijd aan hun kant totdat zij jullie een paar mensen onder hen als borg uitleveren." Zij vonden het een goed idee.

Na'im vertrok naar de vooraanstaanden van Quraish. Hij zei tegen hen: „Jullie kennen mijn hartstocht jegens jullie en de sterke band tussen ons. Ik zal jullie wat vertellen maar houdt dat geheim. De joden hebben er spijt van het verdrag met Mohammed te hebben geschonden en zij vrezen dat jullie zullen terugkeren en hen met hem achterlaten. Zij schreven naar hem dat zij een paar personen als borg van jullie zullen vragen en die aan hem overhandigen. Daarna zullen zij hem steunen in de strijd. Wees voorzichtig met hen want hij heeft hun voorstel geaccepteerd. Als zij jullie een borg vragen geef die dan niet". Na'im is naar de mensen van Ghatafan gegaan en heeft hen hetzelfde verteld.

Door deze wijze tactiek werd de verdeeldheid gezaaid en de zielen ontmoedigd. Abu Sufyan stuurde een delegatie naar Beni Quraithah om de volgende dag de strijd aan te gaan tegen de moslims. Zij vertelden de leden van de delegatie dat het zaterdag was en dat zij op die dag geen oorlog konden voeren. Ze eisten een borgsom voordat zij deel zouden nemen aan de strijd samen met Quraish. Toen waren Quraish en Ghatafan helemaal overtuigd van wat Na'im hen vertelde. De mensen van Quraish vertelden de joden dat zij hen niemand zouden overhandigen waarna beide partijen verdeeld en gedemotiveerd raakten.

De moslims riepen Allah, de Verhevene, aan; „Oh Allah, bescherm ons tegen onze zwakheden en verminder onze angsten".

De profeet ﷺ verrichtte ook een smeekbede waarbij hij zei:

اللهم منزل الكتاب، سريع الحساب، هازم الأحزاب، اللهم اهزمهم وزلزلهم

„Oh Allah. De openbaarder van het boek, Die de verrekening (op daden) snel laat plaatsvinden. Oh Allah, bezorg de (vijandelijke) partijen een nederlaag."

Allah, de Verhevene, stuurde op de vijand een wind af en een leger van engelen. De engelen hebben angst in de harten van de vijanden gejaagd waarna ze in paniek raakten. De wind waaide en gooide alles omver; kookpannen en tenten. De vijanden begonnen daarna een terugtocht voor te bereiden.

De profeet ﷺ stuurde Huthaifah naar het kamp van de vijand om wat informatie in te winnen. Hij drong door tot in het kamp en kwam weer terug zonder dat hij zelf last kreeg van de kou. Hij berichtte over het vertrek van de vijand en ging slapen.

De volgende ochtend was er niemand meer aan de kant van de vijand te vinden in het strijdveld.

"En Allah dreef de ongelovigen en hun woede (over hun verlies) terug; zij verkregen niets van het goede. En Allah hield (de ongelovigen) af van de gelovigen in de strijd. En Allah is Sterk, Almachtig." [Al'ahzab: 25]

Deze strijd begon in de maand Shawal van het jaar 5 hijri en duurde ongeveer een maand tot Dhil Qi'dah. Het was wel de grootste poging die de vijanden van de Islam hadden ondernomen om Medina aan te vallen en de moslims en de Islam te elimineren. Allah, de Verhevene, hield hen tegen. De mislukking met zo'n grote leger betekende dat men kleinere groepen Medina niet meer zou durven aan te vallen. De profeet ﷺ heeft hierover bericht door te zeggen: „Nu zijn wij degenen die hen zullen aanvallen".

De veldtocht naar Beni Quraithah

De profeet ﷺ keerde terug naar Medina, legde zijn wapen neer en trok zijn gevechtskleding uit. De engel Jibriel kwam naar hem toe in de woning van Oem Salamah. Hij droeg hem op om naar Beni Quraithah te gaan. Jibriel vertelde ook dat hij voorop zou lopen samen met andere engelen om Beni Quraithah angst aan te jagen en paniek binnen hun vestingen te zaaien.

De profeet ﷺ kondigde aan dat wie onder de bewoners van Medina gehoorzaam was, zijn namiddaggebed "al'asr" in Beni Quraithah zou verrichten. De bestuurstaken werden overgedragen aan Ibn Oem Maktoem, terwijl de banier door Ali Ibn Abutalib werd gedragen. De profeet ﷺ stuurde Ali in een groep naar Beni Quraithah. Toen zij hem zagen begonnen zij de profeet te beledigen. De moslims in Medina vertrokken de een na de ander richting Beni Quraithah nadat de oproep werd gedaan. Sommigen verrichtten het namiddaggebed onderweg en anderen deden dat na hun aankomst in Beni Quraithah. De profeet ﷺ vertrok in een stoet vergezeld door mensen van Almuhadjirin en Al'ansar. Zij legerden bij een put van Beni Quraithah "ana" genaamd.

De mensen van Beni Quraithah raakten naar aanleiding hiervan in paniek en trokken zich terug in hun vestingen. Zij durfden het gevecht niet aan terwijl de moslims hen hermetisch hadden omsingeld. Toen de omsingeling lang duurde wilden zij het advies vragen van sommige moslims waarmee zij een wederzijds beschermingsverdrag hadden. Zij vroegen vervolgens de profeet hermetisch om Abu Lubabah naar hen toe te sturen om zijn advies te vragen. Toen hij binnenkwam begonnen de vrouwen en de kinderen te huilen, waarna hij mededogen met hen had. Zij vroegen hem of zij zich niet beter aan de profeet konden overgeven. Hij vertelde ze dat inderdaad beter was en wees met zijn hand naar zijn keel, waarbij hij 'slachten' bedoelde. Toen had Abu Lubabah al in de gaten dat hij een zonde had begaan jegens Allah en Zijn profeet door met zijn hand naar zijn keel te wijzen. Hij vertrok onmiddelijk naar de moskee in Medina en bond zich aan een pilaar binnen de moskee.

Hij zwoer dat hij niet zou vertrekken totdat de profeet ﷺ hem zelf zou komen losmaken.

Toen de profeet ﷺ zijn verhaal hoorde zei hij: „Als hij naar mij was gekomen had ik voor hem Allah om vergeving gevraagd. Nu dat hij dit allemaal heeft gedaan wachten we op het oordeel van Allah in zijn zaak."

Doordat de omsingeling lang duurde, raakten de mensen van Beni Quraithah verzwakt en kwamen uit hun vestingen naar buiten na vijfentwintig dagen. Daarna werden de mannen gearresteerd terwijl de vrouwen en de kinderen naar een aparte plaats werden gebracht. De vroegere bondgenoten van Beni Quraithah, Alkhazradj, vroegen de profeet om ze goed te behandelen zoals hij dat deed met Beni Qaynuqaa'e, de vroegere bondgenoten van Al'aws. De profeet ﷺ zei toen: „Vinden jullie het wel goed als iemand onder jullie hierover oordeelt?" Zij accepteerden dat, waarna de profeet het overliet aan Sa'd Ibn Mu'ath om in de zaak van Beni Quraithah te beslissen.

Sa'd bevond zich op dat moment in Medina omdat hij gewond was geraakt tijdens de Alkhandaq-strijd. Zij brachten hem op een ezel.

Toen hij de profeet ﷺ naderde zei de profeet ﷺ: „Sta op voor jullie heer", waarna de mensen van Alkhazradj rond Sa'd gingen staan en hem vroegen om Beni Quraithah goed te behandelen. Hij gaf geen antwoord. Daarna zei hij: „Het is nu tijd om nergens rekening mee te houden,en om de zaak van Allah te dienen." Toen de mensen dit hoorden vertrokken ze naar Medina.

Toen Sa'd op de hoogte werd gebracht dat hij de aangewezen man was om te oordelen over Beni Quraithah, heeft hij het oordeel uitgesproken dat de mannen vermoord en de vrouwen en kinderen als krijgs-gevangenen meegenomen zouden moeten worden. De vermogens zouden verdeeld moeten worden. De profeet ﷺ vertelde hem dat hij het juiste oordeel had uitgesproken en dat het het

oordeel van Allah was. Dit oordeel was ook overeenkomstig met de joodse religie.

Op basis van het oordeel van Sa'd Ibn Mu'ath, werden de mensen van Beni Quraithah naar Medina overgebracht en opgesloten in de woning van een vrouw uit Beni Nadjar. Er werden sloten voor ze gegraven op de plek waar de markt van Medina was, waarna zij in groepen daarnaartoe gebracht werden en onthoofd werden. Het waren vierhonderd mannen (ook is er overgeleverd dat het om ongeveer zevenhonderd mannen ging).

Ook werd Huyay Ibn Akhtab vermoord, het hoofd van Beni Nadhier en een van de twintig joodse leiders die de stammen Quraish en Ghatafan tot het voeren van deze oorlog hebben aangezet. Ook heeft hij Beni Quraithah aangezet tot het schenden van het verdrag met de profeetﷺ. Zij hebben tijdens de meest kritische situatie bedrog gepleegd tegen de moslims. De mensen van Beni Quraithah hadden Huyay gevraagd bij hen te blijven zodat hij de eventuele consequenties zou dragen. Zodoende bevond hij zich in een van de vestingen toen de moslims Beni Quraithah omsingelden.

Een groep binnen Quraithah bekeerde zich tot de Islam vlak voor de overgave, zij bleven ongedeerd. Ook zijn sommigen in vrijheid gesteld en later moslim geworden. Een vrouw van Quraithah werd ook vermoord omdat zij Khallad Ibn Suwaid had vermoord.

De wapens en de goederen werden verzameld; 1500 zwaarden, 300 harnassen, 2000 speren, 500 schilden en veel meubels. De buit werd in vijf delen verdeeld inclusief de palmbomen en de krijgsgevangenen. Wie lopend de strijd had gevoerd kreeg een deel en wie met een paard naar de strijd was vertrokken drie delen; een voor zichzelf en twee voor zijn paard.

De krijgsgevangenen werden naar Nadjd gestuurd en aldaar verkocht waarna wapens werden gekocht. De profeet ﷺ koos van de krijgsgevangenen Rayhanah, de dochter van Zaid Ibn A'mr Ibn Khunafah. (er is overgeleverd dat hij haar in vrijheid stelde en haar huwde).

Toen dit incident met Quraithah achter de rug was, is Sa'd Ibn Mu'ath, aan zijn verwondingen opgelopen tijdens de Alkhandaq-strijd, overleden. Hij verbleef in een tent in de moskee in Medina om zodoende in de buurt van de profeet ﷺ te blijven. Tijdens zijn begrafenis liepen ook engelen mee die hielpen met het dragen van zijn doodkist.

De vrouw van Abu Lubabah kwam zes dagen achtereen langs om haar man los te maken voor het gebed. Daarna bond hij zichzelf weer vast aan een pilaar in de moskee. Dit duurde voort totdat Allah, de Verhevene, zijn berouw openbaarde. Deze openbaring vond plaats in het huis van Oem Salamah, moge Allah met

haar tevreden zijn. De mensen wilden hem losmaken maar hij weigerde en wilde dat de profeet ﷺ hem los zou maken. Hij deed dat ook toen hij naar het ochtendgebed liep.

De moslims hebben een aantal militaire maatregelen ondernomen na deze strijd. De belangrijkste hiervan waren:

De dood van Abu Rafi'e (Sallam Ibn Abi Alhaqiq):

Deze man was een grote handelaar op het Arabische schiereiland en hoofd van de joodse stam Khaibar. Hij heeft ook een belangrijke rol gespeeld in de samenzwering tegen de moslims tijdens de Alkhandaq-strijd. Na deze strijd en de veldtocht naar Quraithah, werden vijf mannen van Alkhazradj benoemd om Sallam te vermoorden. Het waren juist mensen van de stam Alkhazradj die hiervoor werden benoemd, omdat eerder Ka'b Ibn Al'ashraf door mannen van de stam Al'aws was vermoord.

Toen de vijf mannen bij de vestiging arriveerden lukte het Abdullah Ibn A'tik om via de poortwachter binnen te komen. Hij wachtte totdat iedereen sliep en maakte de deur open zodat de ontsnapping gemakkelijker zou verlopen. Hij vertrok richting het huis van Abu Rafi'e en sloot elk deur achter zich. Hij vond hem in zijn huis samen met zijn familie, maar kon hem niet zien omdat het donker was. Abdullah riep hem en toen hij antwoord gaf ging Abdullah op zijn stem af, sloeg hem met zijn zwaard, maar miste hem. Daarna veranderde Abdullah zijn stem alsof hij iemand was die hem wilde helpen. Toen Abu Rafi'e sprak ging Abdullah weer op zijn stemgeluid af, vermoordde hem en ontsnapte.

Tijdens zijn ontsnapping viel hij van een hoogte waarbij zijn been werd geraakt. De vijf mannen keerden terug naar Medina en vertelden de profeet ﷺ het verhaal. Hij legde zijn hand op het been van Abdullah waarna hij daar nooit meer last van had.

Het gevangen nemen van Thoemamah Ibn Athal, de vooraanstaande van Alyamamh:

Thoemamah was een felle tegenstander van de profeet ﷺ en van de Islam. In de maand Almuharram van het jaar 6 hijri vertrok hij vermomd richting Medina omdat Musaylimah hem had opgedragen de profeet ﷺ te vermoorden. De profeet ﷺ had dertig mannen onder leiding van Mohammed Ibn Maslamah naar Beni Bakr Ibn Kilab gestuurd om deze stam te disciplineren. Bij hun terugkeer kwamen zij Thoemamah tegen en arresteerden hem, brachten hem naar Medina en bonden hem vast aan een pilaar in de moskee.

De profeet ﷺ kwam drie dagen achter elkaar bij hem langs waarbij een dialoog plaatsvond. Daarna gaf de profeet ﷺ de opdracht om hem los te maken.

Thoemamah heeft zich daarna gewassen en tot de Islam bekeerd. Hij zei tegen de profeet ﷺ: „Bij Allah, er was niemand op deze aarde die ik meer haatte dan u, maar nu bent u de meest geliefde bij mij. Bij Allah, er was geen religie die ik meer haatte dan uw religie, maar nu is het de meest geliefde religie bij mij".

Bij zijn terugkeer is Thoemamah eerst naar Mekka gegaan om de "oemrah" te verrichten. De mensen van Quraish namen het hem kwalijk dat hij moslim was geworden. Toen zwoer hij dat zij geen kruiden meer van Alyamamah zouden krijgen zonder dat de profeet ﷺ daarvoor toestemming gaf. Na zijn terugkeer verbood hij het verkopen van kruiden aan de bewoners van Mekka, totdat zij naar de profeet ﷺ schreven om Thoemamah daarvoor toestemming te geven. De profeet ﷺ deed dat ook.

De veldtocht naar Beni Lahyan:

Dit is de stam die de groep van zeventig moslims in Ar-radji'e had vermoord. Hun gebied bevond zich op het schiereiland en grenste aan A'safan. De profeet ﷺ stelde deze zaak uit tot na de Alkhandaq-strijd om er zeker van te zijn dat er geen plotselinge aanvallen van de vijanden zouden plaatsvinden. Hij droeg zijn taken over aan Ibn Oem maktoem en vertrok met tweehonderd man en twintig paarden richting Beni Lahyan. Dit vond plaats in de maand Rabi'e I van het jaar 6 hijri. Hij nam de weg via Batn Gharan, waar het Ar-radji'e-incident plaatsvond. Daar verrichtte de profeet ﷺ smeekbeden voor de vermoorde metgezellen en verbleef twee dagen aldaar. De mensen van Beni Lahyan vluchtte in de bergen en waren niet te vinden. De profeet ﷺ stuurde tien ruiters naar A'safan zodat de mensen van Quraish bang zouden worden, zodra zij van de komst van de moslims hoorden. De profeet ﷺ keerde na veertien dagen terug naar Medina.

De veldtocht van Al'ies en de bekering tot de Islam van Abul'as, de man van Zainab (dochter van de profeet):

In de maand Djumadah I van het jaar 6 hijri, zond de profeet ﷺ 170 mannen onder leiding van Zaid Ibn Harithah naar Al'ies. Zij kregen als opdracht het onderscheppen van een karavaan van Quraish, die vanuit het Shaam-gebied aan zou komen. De karavaan stond onder leiding van Abul'as Ibn Ar-rabi'e, de man van de dochter van de profeet ﷺ. Het lukte de moslims om deze karavaan te onderscheppen, waarna zij de goederen en de krijgsgevangenen meenamen. Abul'as wist echter te ontsnappen en kwam later naar Medina onder bescherming van Zainab. Hij vroeg haar of zij de profeet ﷺ kon vragen de goederen terug te geven. De profeet ﷺ heeft hem alles teruggeven.

Abul'as was een vooraanstaande en rijke man in Mekka, tegelijkertijd was hij ook een betrouwbare man. Hij is eerst naar Mekka gegaan om het toevertrouwde geld en goederen terug te geven. Hij werd toen moslim en emigreerde.

Zainab mocht van de profeet ﷺ na ongeveer drieënhalf jaar, weer naar hem terug gaan op basis van het eerste huwelijk. Een huwelijk aangaan met een ongelovige was nog niet voor ongeoorloofd verklaard.

Gedurende deze periode heeft de profeet ﷺ een aantal andere maatregelen genomen en stuurde een paar keer strijdkrachten naar verschillende plaatsen. Dit leidde tot stabiliteit, vrede en het bedwingen van de vijand. Daarna werd de profeet ﷺ op de hoogte gebracht van bepaalde ontwikkelingen die hebben geleid tot de Almustaliq-strijd.

Almustaliq-strijd (ook Al'mirisi'e genoemd)

Beni Almustaliq was een onderdeel van de stam Khuza'ah. De meeste afstammelingen van Khuza'ah hadden goede banden met de profeet ﷺ behalve Beni Almustaliq. Zij steunden Quraish. De profeet ﷺ kreeg het bericht dat zij zich voorbereidden om oorlog te voeren tegen de moslims. Hij stuurde vervolgens Buraidah Ibn Alhasib om na te gaan of het bericht klopte, waarna ook dat werd bevestigd.

De profeet ﷺ droeg zijn taken over aan Zaid Ibn Harithah en vertrok met zevenhonderd man richting Beni Almustaliq om hen te verrassen. Zij bevonden zich in Al'mirisi'e waar de profeet ﷺ hen aanviel. De moslims vermoordde een aantal onder hen en namen de vrouwen en kinderen gevangen. De rest van de buit werd meegenomen. Dit vond plaats op 2 Sha'ban van het jaar 6 hijri (ook is er overgeleverd dat het in het jaar 5 plaatsvond). Onder de gevangenen bevond zich ook Djuwairiyah Bint Alharith, het hoofd van Beni Almustaliq. Toen de profeet ﷺ in Medina aankwam stelde hij haar in vrijheid en huwde haar nadat zij moslim was geworden. Daarna hebben de andere moslims honderd mensen van Almustaliq in vrijheid gesteld omdat zij zich tot de Islam hadden bekeerd en omdat de profeet ﷺ met Duwairiyah was getrouwd.

Dit was een samenvatting van de Almustaliq-strijd. Er vonden bovendien twee gebeurtenissen plaats tijdens deze veldtocht die de huichelaars hebben misbruikt om verzoeking en verdeeldheid te zaaien onder de moslims en zelfs binnen de familie van de profeetﷺ;

1. De uitspraak van het hoofd van de huichelaars namelijk:„Als wij naar Medina terugkeren, dan zal het sterke zeker het zwakke daaruit verdrijven."

De aanleiding hiervoor was dat een man die bondgenoot was van Almuhadjirin en een andere man die bondgenoot van Al'ansar was, ruzie kregen over het water in Almarisi'e waarna zij beiden de hulp van hun bondgenoten inriepen en een groep aan hun eigen kant verzamelden. De profee tﷺ kwam er onmiddellijk tussen en zei:

„Roepen jullie elkaar zoals in het Djahiliyyah-tijdperk, terwijl ik nog leef?

Laat het want het is afschuwelijk". De mensen werden weer kalm.

Een groep huichelaars die niet eerder aan een strijd meedeed, ging dit keer wel mee waaronder hun hoofd Abdullah Ibn Ubay. Toen hij over de ruzie hoorde heeft hij gezegd: „Hebben ze het gedaan, ze hebben ons weggejaagd uit ons land. Bij Allah, we zijn op dit moment ten opzichte van deze Quraishieten zoals een hond die je goed hebt gevoed en die jou later opeet. Bij Allah, zodra we terug zijn in Medina zal de vooraanstaande de minderbedeelde eruit zetten". Hij doelde op zichzelf en de profeet ﷺ. Hij begon verzoeking te zaaien en vertelde zijn metgezellen: „Dit hebben jullie zelf veroorzaakt. Jullie hebben je land opengesteld voor ze en jullie vermogen met hen gedeeld. Als jullie hen jullie vermogens hadden onthouden, dan waren ze ergens anders naartoe gegaan."

Toen Abdullah Ibn Ubay dit had gezegd luisterde ook een gelovige jongeman; Zaid Ibn Arqam. Hij kon er niet tegen en vertelde het aan de profeet ﷺ. Hij vroeg vervolgens Abdullah of hij dit inderdaad had gezegd, waarna deze ontkende. Toen openbaarde Allah, de Verhevene, de verzen in soerat "Almunafiqin" d.w.z. "huichelaars" waar uitspraken zijn gemaakt tot de dag des oordeels.

De zoon van deze huichelaar, ook Abdullah genaamd, was een gelovige. Toen zijn vader Medina wilde verlaten, versperde hij de weg met zijn zwaard in de hand en vertelde zijn vader dat hij niet door kon lopen zonder daarvoor toestemming te hebben van de profeet ﷺ. Toen de profeet hiervan op de hoogte werd gebracht heeft hij iemand naar Abdullah gestuurd om zijn vader door te laten gaan.

2. Het tweede incident: de beschuldiging van de huichelaars naar de moeder der gelovigen Aïcha:

Bij zijn terugkeer van de Almustaliq-strijd, nam de profeet ﷺ voor Medina een rustpauze. Later gaf hij weer toestemming voor het vertrek. Aïcha, moge Allah met haar tevreden zijn, was bij hem en ging even naar buiten vlak voor het vertrek. Toen zij terugkeerde merkte ze dat ze haar ketting kwijt was. Ze ging ernaar op zoek en vond de ketting. De andere mensen waren al vertrokken en hadden haar draagstoel op haar kameel gezet, waarbij ze niet gemerkt hadden dat deze leeg was. Aïcha keerde terug naar het kamp maar kon niemand vinden. Zij ging zitten en viel in slaap. Ze ging ervan uit dat zij terug zouden keren zodra zij erachter kwamen. Safwan Ibn Almu'attal, moge Allah met hem tevreden zijn, was ook achtergebleven omdat hij nogal veel sliep. Hij zag iemand in zwarte kleding. Toen hij het kamp naderde wist hij dat het Aïcha was omdat hij haar eerder had gezien, voordat de sluier een verplichting werd. Zij werd wakker en bedekte haar gezicht. Safwan bracht toen zijn kameel waarna

Aïcha erop steeg en hij vooraan liep totdat ze het leger naderden bij Nahr Thahirah.

Toen de vijand van Allah, Abdullah Ibn Ubay, dat zag greep hij de kans om de waarheid te verdraaien. Hij beschuldigde haar van ontucht, terwijl zij onschuldig was. Hij verspreidde dit gerucht in Medina en verzon een heel ander verhaal. In Medina maakten een paar gelovigen zelfs de fout om dit bericht te geloven.

Aïcha, moge Allah met haar tevreden zijn, werd ziek bij haar aankomst in Medina en werd na ongeveer een maand beter. Terwijl iedereen in Medina over het vermeende voorval sprak, wist zij van niets. Het enige wat haar dwars zat was dat zij de vriendelijkheid van de profeet ﷺ miste. Hij begroette haar en vroeg haar hoe het met haar ging maar bleef niet bij haar zitten.

De profeet ﷺ was gedurende deze periode stil. Toen de openbaringen hierover uitbleven vroeg hij zijn metgezellen om advies. Ali Ibn Abutalib adviseerde hem om haar af te stoten, terwijl Oussama en anderen juist adviseerden om haar te behouden omdat zij zeker onschuldig was. De profeet ﷺ besteeg de preekstoel "alminbar". Hij verafschuwde het feit dat Abdullah Ibn Ubay dit had veroorzaakt en de sfeer binnen zijn familie had verstoord, maar hij noemde hem niet bij naam. De vooraanstaande man van Al'aws liet blijken dat hij Abdullah wilde vermoorden. Dit leidde tot woede bij de leider van Alkhazradj omdat Abdullah Ibn Ubay tot deze stam behoorde. De profeet ﷺ bracht hen tot kalmte.

Aïcha liep op een nacht naar buiten samen met Oem Masta'e. Deze struikelde en vervloekte haar zoon, wat Aïcha haar afraadde. Toen vertelde zij aan Aïcha het hele verhaal en dat ook haar zoon het vertelde. Aïcha keerde daarna terug naar huis en vroeg de profeet ﷺ toestemming om naar haar ouders te gaan. Toen het bericht bevestigd werd, begon ze te huilen. Zij kon twee dagen lang niet slapen totdat haar ouders vreesden dat ze zou overlijden.

De volgende ochtend kwam de profeet ﷺ bij haar langs. Hij ging zitten, sprak de "shahadah" uit (de geloofsverklaring) en zei: „O Aïcha, ik heb dit en dat over je gehoord. Als je onschuldig bent, zal Allah dat bevestigen. Maar als je een zonde hebt begaan, vraag Allah dan vergiffenis en heb berouw. Als een dienaar zijn zonde erkent en berouw toont, dan vergeeft Allah hem."

Toen heeft zij gehuild en vroeg haar ouders om te antwoorden, maar zij wisten niet wat ze moesten zeggen. Ze zei toen: „Bij Allah, ik weet dat jullie dit hebben gehoord en ook gelooft. Als ik jullie vertel dat ik onschuldig ben, Allah weet dat ik dat ook ben, zullen jullie me niet geloven. Maar als ik iets beken wat ik niet gedaan heb zullen jullie me dan wel geloven. Ik zeg wat de vader van Yoesoef heeft gezegd: „Daarom is geduld gewenst. En Allah is het die om hulp wordt gevraagd bij wat jullie beschrijven."

Zij ging liggen, waarna de openbaring plaatsvond. Toen het voorbij was begon de profeet ﷺ te lachen. Het eerste wat hij zei was: „Aïcha, Allah heeft je onschuldig verklaard."Haar moeder vertelde haar dat ze moest opstaan om naar de profeetﷺte gaan. Aïcha reageerde: „Ik doe dat niet en ik bedank niemand anders dan Allah."

De verzen uit de Koran die Allah, de Verhevene, in dit verband heeft geopenbaard zijn tien verzen uit soerat "an-noer" tot het einde van vers twintig;

(إن الذين جاءوا بالإفك عصبة منكم لا تحسبوه شرا لكم بل هو خير لكم لكل امريء منهم ماكتسب من الإثم والذي تولى كبره منهم له عذاب عظيم)

„Voorwaar, degenen die de laster (Al-Ifk) naar voren brachten zijn een groep onder jullie. Denkt niet dat het slecht voor jullie is. Integendeel, het is goed voor jullie: een ieder van hen wordt belast voor de zonde. En degene van hen die het grootste aandeel had: voor hem is er en geweldige bestraffing."

De profeet ﷺ liep naar de mensen, sprak hen aan en las de verzen die Allah, de Verhevene, had geopenbaard over de onschuld van Aïcha. Hij gaf ook de opdracht om twee mannen en een vrouw tachtig zweepslagen te geven omdat zij de beschuldiging van ontucht hebben geuit. De drie personen waren Hassan Ibn Thaibit, Mastah Ibn Athathah en Hamnah Bint Djahsh. Zij waren trouwe gelovigen maar hebben gezondigd. De leider van de huichelaars en zijn volgelingen werden in dit leven niet bestraft maar zullen hun straf wel in het hiernamaals krijgen.

De "oemrah" van Alhudaibiyah

Het vertrek vanuit Medina om de "oemrah" te verrichten en de tussenstop bij Alhudaibiyah:

De profeet ﷺ kreeg een droom in Medina waarin hij samen met zijn metgezellen veilig de gewijde moskee in Mekka binnenliepen. Hij vertelde dit aan de moslims en zei dat hij de "oemrah" wilde verrichten. Hij riep de bewoners van het platteland op om hieraan deel te nemen maar zij weigerden omdat zij dachten dat de moslims en de profeet nooit terug zouden keren. Als excuus gaven ze: „Onze handel en families houden ons bezig, vraag vergiffenis voor ons."

De profeet ﷺ vertrok op een maandag aan het begin van de maand Dhil Qi'dah van het jaar 6. Hij werd vergezeld door 1400 mensen van Almuhadjirin en Al'ansar. Hij voerde het vee zodat de mensen konden zien dat hij de "oemrah"

zou gaan verrichten en geen oorlog zou gaan voeren. Hij begaf zich in de staat van "moehrim" naar Thulhulaifah.

Toen hij A'safan bereikte kwam zijn informant die hem vertelde dat de mensen van Quraish vastbesloten waren om oorlog te voeren en de moslims tegen te houden. Quraish had al twee honderd mannen onder leiding van Khalid Ibn Alwalid gestuurd om de weg naar Mekka te blokkeren. Ook hadden de mensen van Quraish slaven ingezet. De profeet ﷺ heeft bij zijn metgezellen advies ingewonnen of hij de slaven zou moeten aanvallen of zijn weg naar de gewijde moskee vervolgen. Abu Bakr zei: „Wij kwamen om de "oemrah" te verrichten en niet om oorlog te voeren. Wij vechten als men ons tegen wil houden de gewijde moskee binnen te gaan." De profeet ﷺ accepteerde zijn mening.

Khalid Ibn Alwalid zag de moslims toen zij het middaggebed verrichtten en wilde ze aanvallen. Hij heeft gewacht totdat zij het namiddaggebed gingen verrichten om ze dan alsnog aan te vallen. Allah, de Verhevene, heeft toen het verrichten van het gebed in een noodsituatie geopenbaard, waarna Khalid geen kans meer kreeg de moslims kwaad te doen. De profeet ﷺ nam een andere weg als de weg die zij blokkeerden vanuit het zuiden van Mekka. Toen de moslims bij Tinyat Almiraar, een plaats bij Alhudaibiyah, aankwamen kroop de kameel van de profeet ﷺ op de grond en wilde niet meer opstaan. De profeet ﷺ zei: „Als zij mij iets vragen waarin de eerbiedigheid van Allah's zaken niet aangetast worden, dan zullen ze dat krijgen." Hij stootte daarna de kameel aan waarna deze opstond en tot Alhudaibiyah liep.

In Alhudaibiyah kwam Badil Ibn Warqa'e van de stam Khuza'ah naar de profeet, ﷺ en vertelde dat de mensen van Quraish vastbesloten waren hem tegen te houden en oorlog te voeren. De profeet ﷺ legde hem uit dat zij alleen gekomen waren om de "oemrah" te verrichten en niet om oorlog te voeren en dat hij bereid was om een vredesakkoord met ze te sluiten. Maar als Quraish perse oorlog wilde voeren dan waren de moslims er klaar voor.

De onderhandelingen tussen Quraish en de profeet ﷺ

Badil vertelde dit door aan de mensen van Quraish in Mekka, waarna zij Makraz Ibn Hafs naar de profeet stuurden. Hij kreeg hetzelfde te horen als Badil. Daarna stuurden zij de vooraanstaande van Al'ahabish; Alhalis Ibn I'krimah. Toen hij de moslims naderde zei de profee tﷺ tegen zijn metgezellen: „Zijn volk acht de offers verheven". Hij hoorde ze de "talbiah" opzeggen en zei: „Verheven is Allah, deze mensen zouden niet tegengehouden moeten worden. Terwijl Lakhm en Djutham met bedevaart naar Mekka komen, wordt het de zoon van Abdulmuttalib ontzegd. Bij de Heer van de Ka'bah, is dit het einde van Quraish. Deze mensen komen om de "oemrah" te verrichten." Toen de mensen van Quraish dit hoorden, vroegen ze hem om te gaan zitten want hij had volgens hen geen idee van zulke valstrikken.

Daarna stuurden zij U'rwah Ibn Mas'ud At-thaqafi die met de profeet ﷺ sprak en hetzelfde kreeg te horen als Badil. Hij zei tegen de profeet ﷺ,

"O Mohammed, als je je eigen volk uitroeit dan is er niemand onder de Arabieren die het eerder heeft gedaan. Maar als je verslagen wordt dan zie ik deze mensen om je heen jou verlaten." Abu Bakr reageerde woedend: „Zouden wij hem verlaten?". Hij kon Abu Bakr niet tegenspreken omdat deze hem eerder goed behandeld had.

Terwijl U'rwah aan het praten was, zat hij af en toe aan de baard van de profeet ﷺ Almughierah Ibn Shu'bah moest herhaaldelijk op zijn hand slaan met het handvat van zijn zwaard.

Tijdens zijn bezoek merkte U'rwah hoe de moslims respectvol met de profeet ﷺ omgingen en hem hoogachtten. Toen hij naar Mekka terugkeerde vertelde hij dit aan de mensen van Quraish en dat de profeet ﷺ hen een voorstel had gedaan. U'rwah adviseerde hen om het te accepteren.

Gedurende de onderhandelingen glipten ruim zeventig jongeren uit Quraish 's nachts naar het kamp van de moslims. Zij wilden daarmee de verzoeningspogingen beëindigen. De moslims arresteerden hen, maar de profeet ﷺ heeft hen vrijgelaten. Dit heeft een bepaalde indruk bij Quraish achtergelaten, waarna zij meer de neiging kregen om tot een verzoening te komen. Allah, de Verhevene, zegt in dit verband:

وهو الذي كف أيديهم عنكم وأيديكم عنهم ببطن مكة من بعد أن أظفركم عليهم

„En Hij is Degene Die hun handen van jullie heeft afgehouden en Die jullie handen van hen afgehouden heeft, in het midden van Mekkah (bij de Masdjid al Haram), nadat Hij jullie de overwinning over hen had geschonken. En Allah is Alziende over wat jullie doen".

Het zenden van Othman Ibn A'ffan naar Quraish en het Ridhwan-verdrag:

De profeet ﷺ besloot toen om Othman Ibn A'ffan naar Quraish te sturen om te bevestigen dat hij naar Mekka was gekomen om de "oemrah" te verrichten. Othman moest ook de zwakke gelovige mensen in Mekka bezoeken die niet in staat waren te immigreren; hij moest ze vertellen dat de opening van Mekka binnenkort plaats zou gaan vinden en dat Allah, de Verhevene, zijn religie zou laten heersen.

Othman, moge Allah met hem tevreden zijn, ging Mekka binnen onder bescherming van Aban Ibn Said Al'amawi, waarna hij de boodschap heeft overgebracht. De mensen van Quraish stelden hem voor om rondom de Ka'bah

te lopen. Hij weigerde dat te doen omdat de profeet ﷺ de toegang tot Mekka was ontzegd.

Othman mocht van Quraish niet vertrekken, misschien omdat ze eerst met elkaar wilden overleggen. Dit leidde tot het gerucht dat ze hem zouden hebben vermoord. Dat zou het verklaren van oorlog betekenen. Toen de profeet ﷺ dit hoorde verklaarde hij dat ze dan niet zouden vertrekken voordat er een strijd plaats zou vinden. Hij riep alle moslims op om hem eer betuigen om oorlog te voeren. De mensen hebben dat onmiddellijk gedaan. Voor Othman heeft de profeet ﷺ zijn handen op elkaar gelegd en zei: „Dit is dan namens Othman." Nadat het eerbetoon plaats had gevonden, kwam Othman terug. Allah, de Verhevene, openbaarde toen hierover:

„Voorzeker, het welgevallen van Allah was met de gelovigen toen zij jou trouw zwoeren onder de boom." [Alfath: 18].

Vandaar dat deze trouwzwering Ar-ridwaan werd genoemd.

Het verzoeningsverdrag:

Toen de mensen van Quraish over de trouwzwering aan de profeet ﷺ hoorden kregen zij angst en hebben onmiddellijk Suhail Ibn A'mr gestuurd om een verdrag te sluiten. Suhail heeft lang gesproken waarna de profeet ﷺ de volgende voorwaarden van hem heeft geaccepteerd:

1. De profeet ﷺ, keert dit jaar samen met de moslims terug naar Medina en mag volgend jaar pas Mekka binnen. Dan mag hij drie dagen verblijven zonder wapens behalve het zwaard.

2. Er zou tien jaar lang geen oorlog plaatsvinden tussen beide partijen.

3. Wie een verdrag met Mohammed ﷺ wil aangaan kan dat doen. Dit geldt ook voor Quraish.

4. Wie van de mensen van Quraish naar Medina vlucht wordt teruggestuurd naar Mekka en andersom niet.

De profeet ﷺ riep Ali op en droeg hem op om te schrijven: 'In de naam van Allah, de Erbarmer, de Barmhartige'. Suhail zei: welke barmhartige?. Toen hebben ze dat veranderd. De profeet ﷺ zei verder: „Mohammed, gezant van Allah, is met Quraish overeengekomen dat..." Toen zei Soehail: „Als wij nou wisten dat je een gezant van Allah was, hadden wij jou niet tegengehouden en geen oorlog tegen je gevoerd. Schrijf: Mohammed, de zoon van Abdullah."

De profeet ﷺ antwoordde: „Ik ben de gezant van Allah, ondanks het feit dat jullie mij niet geloven." Hij droeg Ali op om die zin alsnog weg te strepen, waarna Ali weigerde. Toen heeft hij ﷺ het zelf gedaan. Er werden twee exemplaren geschreven; één voor de moslims en één voor Quraish.

Het verhaal van Abu Djandal:

Op het moment dat het verdrag geschreven werd kwam Abu Djandal aan, de zoon van Suhail Ibn A'mr. Suhail vroeg of ze hem terug wilden sturen naar Mekka. De profeet ﷺ zei tegen Suhail dat het verdrag nog niet getekend was en vroeg Suhail of Abu Djandal alsnog de kant van de moslims kon kiezen. Suhail antwoordde ontkennend. Toen riep Abu Djandal de moslims op om hem niet naar de afgodendienaars in Mekka te laten terugkeren. De profeet ﷺ vroeg hem te volharden .

Het beëindigen van de "oemrah" en het verdriet van de moslims naar aanleiding van dit verdrag:

Toen de profeet ﷺ het sluiten van het verdrag achter de rug had, zei hij: „Sta op voor het offeren." waarna niemand zich bewoog. Hij heeft dit drie keer gezegd en ging daarna naar Oem Salamah. Zij vertelde hem dat hij eerst zijn offer moest slachten en zijn hoofd scheren. Toen de mensen dat zagen deden zij hetzelfde waarbij een kameel en een koe voor zeven personen werd geofferd.

Het verdriet van de moslims had twee oorzaken; hun terugkeer naar Mekka zonder de "oemrah" te verrichten en de onevenwichtigheid in het verdrag omdat de moslims mensen moesten terugsturen naar Mekka die naar Medina vluchtten, terwijl Quraish dat niet hoefde te doen. De profeet ﷺ stelde hen gerust omdat ze de "oemrah" het jaar daar-op zouden verrichten. Wat betreft het verdrag maakte de profeet ﷺ hen duidelijk dat wie naar hen terugwilde dat maar moest doen en wie van hen naar ons wil, voor die zal Allah, de Verhevene, een uitkomst bieden.

De profeet ﷺ hield in zijn uitspraak rekening met de toekomst omdat een groep moslims zich nog in Alhabasha bevond. Zij vielen niet onder dit verdrag en de moslims in Mekka konden eventueel naar hen vluchten. Globaal gezien was het verdrag in het voordeel van Quraish, hetgeen tot frustraties bij sommige moslims heeft geleid. Zodoende kwam Omar Ibnulkhattab naar de profeet ﷺ: „Wij zijn op het juiste pad en zij op het verkeerde, toch? Onze doden komen in het paradijs terecht, terwijl hun doden in de hel terecht komen?". De profeet ﷺ zei: „Jazeker". Omar voegde eraan toe: „Waarom vernederen we onze religie en keren terug terwijl Allah nog geen oordeel heeft gesproken tussen ons en hen?". De profeet ﷺ zei: „Zoon van Alkhattab, ik ben een gezant van Allah en ik ben Hem niet ongehoorzaam. Hij zal mij zeker steunen."

Omar vertrok daarna naar Abu Bakr en vertelde hem hetzelfde wat hij aan de profeet ﷺ had verteld, waarna Abu Bakr hem hetzelfde antwoord gaf als wat de profeet hem had gegeven en zei tegen Omar: „Houdt daaraan vast tot je dood, want hij is op het juiste pad." Allah, de Verhevene, openbaarde naar aanleiding hiervan:

﴿إِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُّبِينًا ۝١﴾ الفتح: ١

„Voorwaar, Wij hebben jou een duidelijke overwinning geschonken" [Alfath: 1].

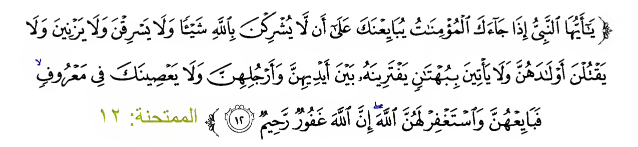
waarna de profeet, Allah's zegen en vrede zij met hem, Omar uitnodigde en deze verzen uit de Koran voorlas. Omar vroeg toen: „Is het een opening?". De profeet ﷺ bevestigde dat, waarna Omar blij terugkeerde. Hij kreeg later wroeging van wat hij allemaal gezegd had en heeft daarvoor veel goeds gedaan.

De geïmmigreerde vrouwen:

Na het sluiten van het verdrag en het beëindigen van de "oemrah" vluchtte een aantal moslim-vrouwen naar Medina. Hun families in Quraish vroegen de profeet hen terug te sturen, maar de profeet ﷺ weigerde dat omdat het verdrag voor hen niet van toepassing was. Allah, de Verhevene, openbaarde toen het volgende:

﴿يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِذَا جَآءَكُمُ ٱلْمُؤْمِنَٰتُ مُهَٰجِرَٰتٍ فَٱمْتَحِنُوهُنَّ ۖ ٱللَّهُ أَعْلَمُ بِإِيمَٰنِهِنَّ ۖ فَإِنْ عَلِمْتُمُوهُنَّ مُؤْمِنَٰتٍ فَلَا تَرْجِعُوهُنَّ إِلَى ٱلْكُفَّارِ ۖ لَا هُنَّ حِلٌّ لَّهُمْ وَلَا هُمْ يَحِلُّونَ لَهُنَّ ۖ وَءَاتُوهُم مَّآ أَنفَقُواْ ۚ وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ أَن تَنكِحُوهُنَّ إِذَآ ءَاتَيْتُمُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ ۚ وَلَا تُمْسِكُواْ بِعِصَمِ ٱلْكَوَافِرِ وَسْـَٔلُواْ مَآ أَنفَقْتُمْ وَلْيَسْـَٔلُواْ مَآ أَنفَقُواْ ۚ ذَٰلِكُمْ حُكْمُ ٱللَّهِ ۖ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ ۚ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ۝١٠﴾ الممتحنة: ١٠

Het huwelijk van een gelovige vrouw met een ongelovige man werd ongeoorloofd, alsmede van een gelovige man met een ongelovige vrouw. De profeet ﷺ ondervroeg deze gelovige vrouwen ook zoals Allah hem dat heeft opgedragen;

(„O Boodschapper, als de gelovige vrouwen tot jou gekomen zijn om trouw aan jou te zweren, (zwerend) dat zij geen deelgenoot aan Allah toekennen, en niet stelen en geen ontucht plegen en hun kinderen niet vermoorden, en geen leugen verzinnen over wat tussen hun handen en hun voeten is, en dat zij jou niet in het goede ongehoorzaam zijn: aanvaard dan hun trouw en vraag voor hen vergeving aan Allah. Voorwaar, Allah is Vergevensgezind, meest Barmhartig." [Almoemtahinah: 12].

Hij accepteerde de trouwzwering van wie deze voorwaarden aanvaardde en verwoordde dat zonder de vrouwen een hand te geven. Hij stuurde hen niet terug naar de afgodendienaars. Naar aanleiding van de bovengenoemde openbaringen hebben vele moslimmannen hun ongelovige vrouwen afgestoten en hebben moslimvrouwen hun ongelovige mannen verlaten.

Het aanvaarden van de stam Khuza'ah van het verdrag waarmee zij een bondgenoot van de moslims werden:

De stam Khuza'ah koos de kant van de profeet ﷺ in dit verdrag als bondgenoot. Zij waren eerder in de djahiliyah-tijdperk (het periode voor het verschijnen van de Islam) bondgenoten van Beni Hashim. Tegelijkertijd koos de stam Beni Bakr voor de kant van Quraish in het verdrag dat tussen de profeet ﷺ en Quraish was gesloten. Deze twee stammen veroorzaakten de aanleiding die tot het openen van Mekka leidde.

De oplossing voor de zwakkeren onder de moslims die in Mekka woonden:

Abu Basir, een man onder de moslims die in Mekka waren en onderdrukt werden door Quraish, ontsnapte en vertrok naar Medina. Quraish stuurde twee mannen naar de profeet ﷺ om Abu Basir terug te sturen naar Mekka. Toen de twee mannen samen met Abu Basir de plaats Thulhulaifah naderden, heeft deze een van hen vermoord terwijl de andere man ontsnapte en naar de profeet terugkeerde. Hij vertelde hem het verhaal en dat Abu Basir zijn vriend had vermoord.

Toen Abu Basir naar Medina kwam wist hij dat de profeet ﷺ het hem kwalijk nam. Hij wist ook dat hij teruggestuurd zou worden en ontsnapte naar de kust. Samen met andere moslims, die uit Mekka wisten te ontsnappen, vormden ze

een grote groep die elke karavaan van Quraish onderschepten. Toen verzocht Quraish de profeet ﷺ om hun mensen naar Medina te brengen. Hiermee was het probleem opgelost

De voordelen van het verdrag:

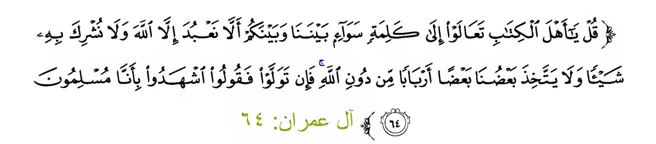
Het verdrag met Quraish had vele voordelen voor verdere verkondiging van de Islam. De moslims hadden voldoende ruimte om met de rest van de Arabische stammen in contact te komen en hen tot de Islam op te roepen. Vele mensen hebben zich tot de Islam bekeerd in deze periode. In twee jaar tijd was het aantal bekeerde moslims groter dan het aantal mensen dat moslim werd in de negentien jaar daarvoor. Ook werden velen onder de vooraanstaanden van Quraish moslim, waaronder A'mr Ibn Al'as, Khalid Ibn Alwalid en Othman Ibn Talhah.

Het schrijven naar vorsten en emirs

De profeet ﷺ had na het sluiten van het verdrag van Alhudaibiyah geen zorgen meer wat betreft Quraish. Na zijn terugkeer in Medina begon hij met het versturen van brieven naar de vorsten en de emirs, waarin hij hen tot de Islam opriep en hen wees op hun verantwoordelijkheden. Deze brieven zijn als volgt samengevat:

1. Zijn brief aan de koning van Alhabashah, An-nadjashi Ashamah Ibn Al'abdjar:

Deze brief luidde als volgt: „In de naam van Allah, de Erbarmer, de Barmhartige. Deze brief is van Mohammed de profeet aan An-nadjashi Al'asham, de vorst van Alhabashah. Vrede zij met degene die de juiste leidraad volgt en in Allah en in Zijn gezant gelooft. Ik verklaar dat er geen andere god bestaat dan Allah, de Enige zonder metgezel, partner of kind. Ik verklaar ook dat Mohammed Zijn dienaar en gezant is. Ik roep u in de naam van de Islam. Wordt moslim dan zult u in vrede leven.

„Zeg: "O Lieden van de Schrift, komt tot een gelijkluidend woord tussen ons en jullie: dat wij niemand dan Allah aanbidden en dat wij niets naast Hem tot deelgenoot maken en dat wij elkaar niet als heren naast Allah plaatsen." Als zij zich dan afwenden, zegt dan: "Getuigt dat wij ons (aan Allah) overgegeven hebben." [Aal Imraan: 64].

Als u dat weigert dan is dat dezelfde zonde als bij uw eigen Christelijk volk."

Deze brief werd overgebracht door A'mr Ibn Umayah Ad-dhamri. Toen An-nadjashi de brief las legde hij het op zijn ogen en stapte van zijn zitbank af. Hij werd moslim in de aanwezigheid van Jaafar Ibn Abutalib, die het bericht naar de profeet ﷺ stuurde. An-nadjash huwde de moeder der gelovigen Oem Habibah aan de profeet en schonk haar een bruidschat die vierhonderd Dinar bedroeg. Hij stuurde haar samen met de groep moslims die naar Alhabasha immigreerde in twee boten naar Medina.

Toen zij samen met A'mr Ibn Umayah in Medina aankwamen, was de profeet ﷺ op dat moment in Khaibar.

An-nadjashi overleed in de maand Radjab van het jaar 9 hijri. De profeet ﷺ verrichtte toen het dodengebed voor hem in Medina. De profeet stuurde zijn opvolger ook een brief waarin hij hem tot de Islam opriep, maar het is niet bekend of deze moslim is geworden.

2. De brief van de profeet ﷺ naar Almuqawqis, de koning van Alexandria:

De profeet ﷺ schreef ook naar Almuqawqis, koning van Egypte en Alexandria: „In de naam van Allah, de Erbarmer, de Barmhartige. Van Mohammed de profeet en dienaar van Allah aan Almuqawqis, de Koptische vorst. Vrede zij met degene die de juiste leidraad volgt. Ik roep u in de naam van de Islam. Wordt moslim dan zult u in vrede leven. Wordt moslim dan wordt u dubbel beloond. Als u dat weigert dan is dat dezelfde zonde zoals dat bij uw eigen Koptische volk geldt **„Zeg: "O Lieden van de Schrift, komt tot een gelijkluidend woord tussen ons en jullie: dat wij niemand dan Allah aanbidden en dat wij niets naast Hem tot deelgenoot maken en dat wij elkaar niet als heren naast Allah plaatsen." Als zij zich dan afwenden, zegt dan: "Getuigt dat wij ons (aan Allah) overgegeven hebben." [Aal Imraan: 64].**

De drager van deze brief was Hatib Ibn Abi Tha'labah. Hij gaf hem de brief en sprak met hem. Almuqawqis was gastvrij en behandelde hem goed. Hij stempelde de brief en bewaarde hem zorgvuldig. Later schreef hij aan de profeet ﷺ dat hij erkende dat er nog een profeet gezonden zou worden. Hij dacht zelf dat het iemand uit het Shaam-gebied zou zijn. Hij werd geen moslim, maar schonk de profeet ﷺ twee vrouwen; Maria en Sirien die een verheven positie bij hun

volk hadden. Ook schonk hij kleding en een muilezel. De profeet ﷺ koos voor Maria en de muilezel en schonk Sirien aan Hassan Ibn Thabit.

3. De brief van de profeet ﷺ aan Kisra Abarwiez, de koning van Perzië:

Hij schreef: „In de naam van Allah, de Erbarmer, de Barmhartige. Van Mohammed, de gezant van Allah, aan Kisra, vorst van Perzië. Vrede zij met degene die de juiste leidraad volgt en in Allah en Zijn gezant gelooft. Ik verklaar dat er geen andere god bestaat dan Allah, de Enige zonder metgezel en dat Mohammed Zijn dienaar en gezant is. Ik roep u in de naam van de Islam.

Ik ben de gezant van Allah aan alle mensen. Wordt moslim dan zult u in vrede leven. Als u dat weigert dan is dat dezelfde zonde zoals dat bij uw eigen volk Almadjoes geldt: **„Opdat hij de levenden zal waarschuwen en opdat het Woord (van bestraffing) voor de ongelovigen bewaarheid wordt"." [Yasin: 70].**

Deze brief werd gebracht door Abdullah Ibn Huthafah As-shami. De profeet ﷺ droeg hem op om de brief aan de vorst van Bahrain geven, die het dan aan Kisra zou overhandigen. Toen hij de brief las verscheurde hij het en zei: „Een minachtende dienaar van mijn onder-danen, die op zijn brief zijn eigen naam voor die van mij schrijft." Toen de profeet ﷺ dit bericht hoorde zei hij: „Moge Allah zijn koningschap verscheuren." Dit gebeurde ook. Zijn leger leed een nederlaag in zijn strijd tegen de Romeinen, waarna zijn eigen zoon Shierawaih hem vermoordde en het koningschap overnam. Zijn rijk werd steeds zwakker totdat het islamitische leger in de kalifaatsperiode van Omar Ibnulkhattab het veroverde.

4. De brief van de profeet ﷺ aan de Romeinse keizer:

„In de naam van Allah, de Erbarmer, de Barmhartige. Van Mohammed, de gezant van Allah, aan Qaisar, vorst van de Romeinen. Vrede zij met degene die de juiste leidraad volgt. Wordt moslim dan zult u in vrede leven. Wordt moslim dan zult u dubbel beloond worden. Als u dat weigert dan is dat dezelfde zonde zoals die bij uw eigen volk Al'arisiyien geldt.

„Zeg: "O Lieden van de Schrift, komt tot een gelijkluidend woord tussen ons en jullie: dat wij niemand dan Allah aanbidden en dat wij niets naast Hem tot deelgenoot maken en dat wij elkaar niet als heren naast Allah plaatsen." Als zij zich dan afwenden, zegt dan: "Getuigt dat wij ons (aan Allah) overgegeven hebben." [Aal Imraan: 64].

De profeet ﷺ gaf deze brief aan Dihyah Ibn Khalifah Alkalbi om het aan de vorst van Basrah te geven, die het aan Qaisar zou overhandigen. De Romeinse

keizer was vanuit Hims lopend naar Jeruzalem gekomen als betoog van dank aan Allah, de Verhevene, voor al het succes tegen het Perzische leger.

Toen hij de brief ontving droeg hij zijn mensen op om een Arabier te zoeken die de profeet ﷺ persoonlijk kende. Zij vonden Abu Sufyan in een Karavaan van Quraish en brachten hem bij de keizer. Hij vroeg ze wie onder hen een bloedverwant van hem was, waarna zij Abu Sufyan aanwezen. Abu Sufyan mocht naar voren komen om de vragen van de keizer te beantwoorden. De keizer zei: „Ik zal hem een paar vragen stellen over deze man (de profeet), laat het me weten als hij niet de waarheid vertelt."

De volgende dialoog vond plaats:

De keizer: „Wat is zijn afstamming?"

Abu Sufyan: „Hij is van goede huize."

De keizer: „Heeft iemand onder jullie zoiets eerder gezegd?"

Abu Sufyan: „Nee."

De keizer: „Zijn het de vooraanstaanden of de minderbedeelden die hem hebben gevolgd?"

Abu Sufyan: „De minderbedeelden."

De keizer: „Nemen zijn volgelingen toe of af?"

Abu Sufyan: „Zij nemen alleen maar toe."

De keizer: „Keert iemand onder hen terug uit onvrede met zijn religie?"

Abu Sufyan: „Nee."

De keizer: „Hebben jullie hem eerder van leugens beschuldigd voordat hij dit heeft verklaard?"

Abu Sufyan: „Nee."

De keizer: „Pleegt hij bedrog?"

Abu Sufyan: „Nee."

Abu Sufyan voegde eraan toe dat zij op dat moment een verdrag met de profeetﷺ hadden en dat zij benieuwd waren hoe het daarmee af zou lopen.

De keizer: „Hebben jullie dan eerder oorlog met hem gevoerd?"

Abu Sufyan: „Ja."

De keizer: „Hoe was het voeren van oorlog tegen hem?"

Abu Sufyan: „Het is afwisselend."

De keizer: „Wat draagt hij jullie dan op?"

Abu Sufyan: „Het aanbidden van Allah zonder metgezel, het verlaten van wat de voorouders deden, het verrichten van het gebed, de waarheid vertellen en de kuisheid."

De keizer reageerde op dit gesprek door te zeggen: „Je noemde dat hij van goede huize is en dat is altijd het geval bij profeten. Ook heb je verteld dat niemand van jullie dit eerder heeft gezegd. Als dat wel het geval zou zijn dan had ik gedacht dat het een man is die anderen imiteert. Jij vertelde ook dat niemand van zijn voorouders een koning is geweest, anders was hij op zoek naar het koningschap van zijn vader. Jullie hebben hem niet eerder beschuldigd van leugens. Hij zou onmogelijk het liegen tegen Allah toestaan en tegen de mensen niet. Verder zijn het altijd de minderbedeelden die de profeten volgen en ze nemen in aantal alleen maar toe. Jij vertelde dat hij geen bedrog pleegt en dat is een karaktertrek van gezanten. Als je de waarheid hebt verteld dan zal hij de plek waar ik nu sta veroveren. Ik wist dat hij zou verschijnen maar ik had nooit gedacht dat het iemand van jullie zou zijn. Als ik naar hem zou kunnen gaan dan zou ik hem graag willen ontmoeten. Als ik bij hem zou zijn dan zou ik zijn voeten wassen."

Daarna vroeg hij om de brief en las deze. Daarna werden Abu Sufyan en zijn vrienden naar buiten gestuurd. Abu Sufyan zei tegen zijn mensen: „De zaak van de zoon van Abu Kabshah is groot geworden, nu de Romeinse keizer hem vreest." Abu Sufyan wist sindsdien dat de Islam zou heersen totdat Allah, de Verhevene, hem naar het juiste pad zou leiden.

De Romeinse keizer heeft Dihyah Alkalbi geld en kleding geschonken. Daarna keerde hij naar Hims en nodigde de Romeinse vooraanstaanden naar zijn paleis uit waar hij hen toesprak: „Als jullie voorspoed beogen en jullie koningschap willen behouden, dan moeten jullie deze profeet volgen." De Romeinse vooraanstaanden wisten niet wat ze te horen kregen. Ze reageerden woedend en wilden het paleis verlaten. Toen riep de keizer hen terug en vertelde ze dat hij hun reacties wilde toetsen. Zij knielden daarna neer voor hem.

Duidelijk is dat de keizer in de profeet geloofde, maar door hebzucht van zijn koningschap geen moslim werd. Hij werd vervolgens voor zijn eigen zonden en die van zijn volk verantwoordelijk gesteld zoals de profeet ﷺ had gezegd.

Dihyah Alkalbi werd bij zij terugkeer, onderweg naar Medina, tegengehouden door een groep mannen van de stam Beni Djutham en beroofd. Toen hij in Medina aankwam vertelde hij zijn verhaal, waarna de profeet ﷺ Zaid Ibn Harithah met 500 mannen naar deze stam stuurde. Zij vielen hen aan en hebben de buit meegenomen waaronder duizend kamelen, vijfduizend schapen en honderd vrouwen en kinderen.

Zaid Ibn Rifa'ah Aldjuthami was een vooraanstaande van Beni Djutham. Hij bekeerde zich tot de Islam en vertrok daarna naar Medina, waarna de profeet ﷺ de buit en de krijgsgevangenen teruggaf.

5. De brief van de profeet ﷺ aan Alharith Ibn Abi Shamr Alghassani (de gouverneur van Damascus die de Romeinse keizer vertegenwoordigde).

De brief luidde als volgt: „In de naam van Allah, de Erbarmer, de Barmhartige. Van Mohammed, de gezant van Allah, aan Alharith Ibn Abi Shamr. Vrede zij met degene die de juiste leidraad volgt en in Allah gelooft. Ik roep u op om in Allah te geloven, de Enige God, dan behoudt u uw koningschap."

Deze brief werd gebracht door Shoedja'e Ibn Wahb Alasadi. Toen Alharith de brief las, gooide hij het op de grond en zei: „Wie durft mijn koningschap van mij af te pakken?" Daarna begon hij zich voor te bereiden om een leger naar Medina te sturen, maar toen hij de Romeinse keizer daarvoor om toestemming vroeg, raadde deze hem af om dat te doen.

6. De profeet ﷺ stuurde ook een brief aan de emier van Boesrah.

Hij riep hem op tot de Islam. De brief werd overhandigd door Alharith Ibn U'mair Alazdi, moge Allah met hem tevreden zijn. Onderweg werd hij door Shurahbiel Ibn A'mr Alghasani vermoord.

Dit was de meest vijandelijke daad tegen de boodschappers van de profeet. Alharith was de enige die werd vermoord. Het incident heeft ook geleid tot de Mu'tah-strijd.

7. Een brief aan Hawthah Ibn Ali, de vorst van Alyamamah:

„In de naam van Allah, de Erbarmer, de Barmhartige.Van Mohammed, de gezant van Allah aan Hawthah Ibn Ali. Vrede zij met degenen die de juiste leidraad volgen. Wees op de hoogte dat mijn religie zal heersen tot het uiterste

van het zuiden. Wordt daarom moslim, dan zul je in vrede leven en je heerschappij behouden."

De profeet ﷺ stuurde Salit Ibn A'mr om deze brief te overhandigen. Hij werd goed behandeld, kreeg geschenken en een brief waarin stond: „Het is prachtig wat u verkondigt. Ik ben een dichter onder mijn eigen volk en de Arabieren vrezen mij. Geef me een machtspositie dan zal ik u volgen."

Toen de profeet ﷺ de brief werd voorgelezen zei hij: „Als hij mij een stuk grond vraagt zal ik hem dat niet geven. Vernietigd is hij en wat hij bezit." Hij overleed vlakvoor de opening van Mekka.

8. Een brief aan de koning van Bahrain, Almunthir Ibn Sawa.

De brief werd overhandigd door Al'ala'e Ibn Alhadhrami waarin de profeet ﷺ Almunthir tot de Islam opriep. De koning van Bahrain en een deel van zijn volk bekeerden zich tot de Islam. De profeet ﷺ droeg hem op om de "djiziah" te innen van de mensen onder zijn volk die zich niet tot de Islam bekeerden.

9. Een brief aan de koning van Oman Jaifar en zijn broer.

„In de naam van Allah, de Erbarmer, de Barmhartige. Van Mohammed de gezant van Allah aan Jaifar en Ebni, de zonen van Aldjalandi. Vrede zij met degenen die de juiste leidraad volgen. Ik nodig jullie uit tot de Islam. Wordt moslim dan leef je in vrede. Ik ben de gezant van Allah aan alle mensen om de levenden te waarschuwen, zodat de gelovigen onder de mensen ook daarvan op de hoogte zijn. Als jullie de Islam erkennen dan behouden jullie je koningschap, anders zal het verdwijnen. De strijders zullen jullie aanvallen en mijn gezantschap zal heersen."

De brief werd overhandigd door A'mr Ibn Al'as, moge Allah met hem tevreden zijn. Toen hij in Oman aankwam ontmoette hij A'bd Ibn Aldjalandi die hem vroeg over de boodschap van de profeet ﷺ A'mr vertelde hem dat hij oproept tot het aanbidden van Allah, de Enige God, zonder een metgezel en te geloven dat Mohammed een dienaar en profeet van Allah, de Verhevene, is. A'mr vertelde hem ook over andere opdrachten zoals het goed behandelen van de ouders en het houden van een goede binding met bloedverwanten.

A'bd vond het goed maar wist niet wat het standpunt van zijn broer zou zijn nadat hij dit zou horen. A'mr maakte A'bd duidelijk dat in het geval zijn broer zich tot de Islam zou bekeren, hij dan zijn koningschap over zijn volk kon behouden. Ook vertelde hij hem over de "sadaqah" d.w.z. "het geven aan de armen". A'bd keurde het allemaal goed maar twijfelde of zijn volk de verplichte "zakaat" over het vee zou kunnen accepteren. A'mr ontmoette later Jaifar en gaf hem de brief van de profeet ﷺ. Hij vroeg A'mr over de reactie van Quraish, de

stam van de profeet ﷺ waarna A'mr hem vertelde dat ze moslim waren geworden.

Jaifar stelde zijn reactie een dag uit en weigerde in eerste instantie, maar nadat hij zijn broer sprak, veranderde hij van mening en bekeerde zich samen met zijn broer tot de Islam. A'mr kon daarna zijn gang gaan om de giften in Oman te verzamelen.

Deze brief werd gestuurd na de opening van Mekka, terwijl de rest van de brieven na de terugkeer van de profeet ﷺ van Alhudaibiyah werden verstuurd.

De verdragen tussen de moslims en de andere partijen

In het Hudaibiyah-verdrag werd een staakt-het-vuren vastgelegd voor een periode van tien jaar. Door dit verdrag had de profeetbﷺ geen last meer van de grootste vijand op het Arabische schiereiland; Quraish. Hij heeft gedurende deze periode ook afgerekend met de joodse stammen die de verschillende partijen in de Alkhandaq-strijd hebben aangezet om Medina aan te vallen. Zij bevonden zich in Khaibar in het noorden van Medina. Tijdens de voorbereidingen daarvoor vond een klein incident plaats.

Alghabah-strijd:

De profeet ﷺ had zijn slaaf Rabah, een herder en Salamah Ibn Al'akwa'e gestuurd om een aantal kamelen buiten Medina in de weiland los te laten. Aburrahman Alfazari viel hen aan en vermoordde de herder en nam de kamelen mee. Rabah vertrok op een paard naar Medina om de mensen daarvan op de hoogte te stellen, terwijl Salamah de aanvaller volgde en met pijlen en stenen bestookte. Hij bleef dit doen totdat zij de kamelen en hun wapens hadden verlaten.

Later zag Salamah de paardrijders aankomen waaronder Akhram, Qutadah en Almiqdad. Akhram viel Abdurrahman aan en stak zijn paard neer, waarna Abdurrahmen Akhram vermoordde. Daarnan volgde Qutadah Abdurrahman en vermoordde hem, terwijl de rest ontsnapte. Zij volgden hen totdat zij water wilden drinken bij een put, alwaar Salamah hen met pijlen bestookte en hen daar vandaan weerde. De profeet ﷺ keurde deze daad van Salamah af en gaf hem twee delen van de buit.

Dit vond plaats drie dagen voor het vertrek van de profeet ﷺ naar Khaibar. Hij had zijn taken in Medina aan Ibn Oem Maktoem overgedragen en de banier aan Almiqdad gegeven.

De Khaibar-strijd

De profeet ﷺ vertrok in de maand Muharram van het jaar 7 hijri naar Khaibar. Degenen die achter waren gebleven tijdens Alhudaibiyah vroegen hem om toestemming mee te gaan. Hij maakte bekend dat er geen buit zou worden verdeeld en dat men deze keer alleen de "Jihad" zou voeren, waarna 1400 mannen, die ook tijdens Alhudaibiyah aanwezig waren, met hem vertrokken.

Hij volgde de gebruikelijke weg van Medina naar Khaibar tot aan de helft van deze weg en wijzigde daarna de richting die vanuit het Shaam-gebied naar Khaibar leidde. Zodoende konden de moslims de bewoners van Khaibar tegenhouden als zij richting Shaam zouden willen vluchten.

De profeet ﷺ overnachtte op een korte afstand van Khaibar en vertrok vroeg in de ochtend. Daarbij merkten de joodse bewoners van Khaibar niets en zijn 's ochtends op hun land gaan werken. Zij vluchtten terug naar hun woningen toen zij het leger zagen en wisten toen dat het de profeet ﷺ was.

Khaibar bevond zich op een afstand van 171 kilometer ten zuiden van Medina en was onderverdeeld in drie delen; Noetah, Katiebah en Sheq. Elk deel bestond weer uit een paar vestingen. Daarnaast waren in Khaibar nog andere kleinere vestingen.

Het openen van Noetah:

De moslims legerden ver ten oosten van Noetah zodat de pijlen hen niet konden bereiken. De strijd begon met de omsingeling van de vesting Na'im; een hoge, zwaar bewaakte vesting dat de eerste verdedigingslinie van de joden was. Zij bestookten elkaar een aantal dagen met pijlen, waarna de profeet ﷺ het goede nieuws aan zijn metgezellen verkondigde: zij zouden Khaibar openen. Hij zei: „Ik zal morgen de banier aan een man geven die van Allah en Zijn gezant houdt en van wie Allah en Zijn gezant houden." De mensen van Almuhadjirin en Alansar sliepen die nacht, terwijl iedereen hoopte de banier te krijgen. De volgende ochtend vroeg de profeet naar Ali. De mensen vertelden hem dat hij last had van zijn oog.

Hij stuurde iemand naar hem om te komen, spoog in zijn oog en verrichtte een smeekbede voor hem, waarna Ali geen last meer had van zijn oog. De profeet ﷺ gaf hem toen de banier en droeg hem op om de mensen van Khaibar eerst tot de Islam op te roepen en pas als zij weigerden aan te vallen.

De joden hadden 's nachts hun kinderen en vrouwen naar een andere vesting verplaatst en besloten om die ochtend de strijd met de moslims aan te gaan.

Toen Ali bij hen arriveerde zag hij dat zij voorbereid waren om oorlog te voeren. Hij riep hen op zich tot de Islam te bekeren, waarna zij weigerden. Daarna daagde hij Marhab, een held onder de mensen van Khaibar, uit voor een gevecht waarna hij het tegen A'mir Ibn Alakwa'e mocht opnemen. Marhab raakte A'mir in zijn been met zijn zwaard, waaraan hij later overleed. De profeet ﷺ vertelde zijn metgezellen dat A'mir twee beloningen zou krijgen omdat hij de "Jihad" had gevoerd.

Daarna liep Ali naar voren en vermoordde Marhab. De broer van Marhab vocht daarna tegen Az-zubair Ibn Al'awam en werd ook vermoord, waarna de strijd oplaaide. Veel joden werden in deze strijd vermoord, waarna de strijders ontmoedigd raakten en zich begonnen terug te trekken. De moslims volgden hen en drongen door tot de vesting. Daarna vluchtten de joden naar de volgende Sa'b-vesting, terwijl de moslims de buit uit de eerste vesting meenamen. De moslims omsingelden daarna de Sa'b-vesting onder leiding van Alhabab Ibn Munthir. De omsingeling duurde drie dagen waarna de profeet ﷺ de moslims de opdracht gaf om aan te vallen en Allah om overwinning en buit verzocht. Daarna vond een hevige strijd plaats, die eindigde in een nederlaag voor de joden. De moslims openden de vesting vlak voor zonsondergang en namen veel buit mee. In deze vesting bevond zich het grootste deel van het voedsel van Khaibar dat de moslims goed konden gebruiken omdat ze hiervoor erg honger hadden geleden.

De joden vluchtten daarna naar de derde vesting van Noetah; de Zubair-vesting. De moslims omsingelden ook deze vesting. Op de vierde dag sloten de moslims de watertoevoer af, waarna de joden naar buiten kwamen en hevig hebben gevochten. Uiteindelijk werden ze verslagen en vluchtten ze naar de Ubay-vesting in de tweede serie vestingen in Khaibar.

Het openen van Sheq:

De moslims omsingelden hen in deze vesting wederom. De joden kwamen daarop naar buiten en gingen het gevecht tegen de moslims aan, waarbij in de eerste gevechten een aantal helden onder hen vermoord werden. De moslims drongen daarna de vesting binnen en het gevecht zette zich daar voort. De joden vluchtten daarna naar de tweede vesting binnen Sheq. Deze vesting bevond zich aan de top van een berg en was moeilijk aan te vallen. Zij dachten dat het de moslims niet zou lukken deze vesting te bestormen. Vandaar dat ook de kinderen en de vrouwen daar werden verzameld en de vesting hevig werd verdedigd met pijlen en stenen. De moslims hebben toen een katapult geïnstalleerd waarna de joden bang werden en naar Katiebah vluchtten. Onder de buit bevonden zich koperpannen. De profeet ﷺ vertelde de mensen dat zij deze eerst moesten reinigen om ze daarna pas te gebruiken.

Het openen van Katiebah:

De moslims zetten hun tocht voort richting de Qoemus-vesting; de eerste vesting binnen Katiebah. Daar omsingelden zij de joden ruim veertien dagen. Wat er zich daarna af heeft gespeeld is in verschillende overleveringen verteld. De joden zouden zich hebben overgegeven maar er is ook overgeleverd dat de moslims met geweld de vesting hebben bestormd, waarna de joden naar de andere twee vestingen vluchtten. Toen de moslims hen wilden omsingelen, vroegen zij om bestand. De profeet ﷺ accepteerde het voorstel met de voorwaarde dat zij Khaibar zouden verlaten met hun kinderen en vrouwen. Zij mochten hun goederen en vermogens meenemen, behalve goud, zilver, paarden en wapens. Als zij iets zouden verbergen, dan zou het bestand vervallen. Daarna droegen zij de vestingen, met veel buit, over aan de moslims.

Kinan Ibn Abilhaqiq schond het verdrag samen met zijn broer, door veel goud en zilver te verbergen. Zij werden daarom vermoord. De vrouw van Kinan, de dochter van Huyay Ibn Akhtab, werd als krijgsgevange genomen.

De doden onder beide partijen:

Onder de joden zijn in deze strijd 73 doden gevallen en onder de moslims tussen 15 en 18.

De terugkeer van de migranten uit Alhabasha:

De moslims die naar Alhabasha immigreerden, keerden terug samen met A'mr Ibn Umayah Ad-dhamri die de brief van de profeet ﷺ moest overhandigen aan An-nadjashi. Onmiddelijk na hun terugkeer is een groep van zestien mannen richting Khaibar vertrokken waaronder Jaafar Ibn Abutalib, Abu Moesa Alash'ari, moge Allah met hen tevreden zijn. Zij kwamen aan voordat de buit werd verdeeld en hebben ook hun deel daarvan gekregen. De profeet ﷺ zei: „Ik weet niet meer of ik blij moet zijn met de opening van Khaibar of met de komst van Jaafar."

Nadat de profeet ﷺ naar Khaibar was vertrokken, kwam Abu Hurairah naar Medina en werd moslim. Hij vertrok onmiddelijk naar Khaibar en arriveerde daar na de opening. De profeet ﷺ gaf hem alsnog een deel van de buit.

Aban Ibn Said, arriveerde ook nadat de strijd in Khaibar beëindigd was en kreeg niets van de buit.

De buitverdeling in Khaibar:

Toen de joden met de moslims een bestand hadden bereikt en hun veiligheid was gewaarborgd, stelden ze aan de profeet voor om hen alsnog in Khaibar te laten wonen. Zij zouden de grond beter kunnen bewerken en de oogst met ze verdelen. De profeet ﷺ accepteerde het voorstel met de voorwaarde dat hij hen

het land uit zou kunnen zetten wanneer hij dat wilde. Zij bleven daar totdat Omar Ibnulkhattab hen eruit zette toen hij kalief werd, nadat zij bedrog hadden gepleegd.

De profeet ﷺ verdeelde de buit in zesendertig delen, die elk weer uit honderd onderdelen bestonden. De helft daarvan werd gereserveerd voor de noodjaren. De resterende helft werd verdeeld onder de deelnemers aan de strijd; de ruiters kregen drie delen en de lopers één deel.

Khaibar was rijk aan dadels en voedsel. Aïcha, moge Allah met met haar tevreden zijn, zei: „Na de opening van Khaibar hadden we genoeg dadels en gaven Almuhadjirin de palmbomen terug aan Alansar, die zij als gift hadden gekregen."

Een vergiftigd schaap:

Toen de orde in Khaibar terugkeerde en de strijd achter de rug was beraamden de joden een samenzwering tegen de profeet ﷺ Zij probeerden hem te vermoorden door een vergiftigd schaap aan hem te schenken. Het schaap werd overhandigd door de vrouw van Sallam Ibn Mashkam, een vooraanstaande in Khaibar. De profeet ﷺ nam een hap maar spuugde het weer uit en zei: „Het is vergiftigd vlees." De vrouw en de andere joden bekenden hun schuld en zeiden dat zij daarmee wilden weten of hij daadwerkelijk een profeet was. De profeet ﷺ vergaf hen maar de vrouw werd later vermoord omdat één van de moslims aan het vergiftigd vlees overleed.

De overgave van de bewoners van Fadak:

Fadak was een klein dorp aan het oosten van Khaibar, hedendaags bekend als Ha'it. De profeet ﷺ had eerder Mahisa Ibn Mas'ud naar hen gestuurd om hen tot de Islam uit te nodigen. Zij waren nogal traag met het antwoord, maar toen zij het bericht van de opening van Khaibar hoorden, hebben zij de profeet ﷺ benaderd en verzocht of zij ook dezelfde behandeling zouden kunnen krijgen als die van de mensen van Khaibar. Hij accepteerde dat en gebruikte de oogsten van Fadak voor zichzelf en de kinderen van Beni Hashim.

Wadi Alqurah:

Na de strijd van Khaibar vertrok de profeet ﷺ naar Wadi Alqurah en riep de joodse bewoners op zich tot de Islam te bekeren. Zij weigerden dat waarna een strijd plaatsvond. Zij liepen eerst één voor één naar voren en daagden de moslims uit, waarbij Az-zubair Ibn Al'awam de eerste twee vermoordde en Ali de derde totdat elf mensen vermoord waren. Elke keer werden ze gevraagd zich tot de Islam te bekeren en ook na elk gebed. De volgende ochtend verloren zij de

strijd en namen de moslims veel buit. Zij kregen daarna alsnog dezelfde behandeling als de mensen van Khaibar.

De verzoening met de mensen van Tayma'e:

De berichten over Khaibar, Fadak en Wadi Alqurah bereikten deze stam, waarna zij zelf het initiatief namen en de profeet ﷺ voorstelden om de "djizyah" te betalen. Zij konden daarna ook veilig in hun plaats blijven.

Het huwelijk van de profeet ﷺ met Safiyah:

Safiyah, de dochter van Huyay Ibn Akhtab, zat bij de krijgsgevangenen van Khaibar. Dihyah Ibn Khalifah Alkalbi nam haar met de toestemming van de profeet ﷺ. Andere metgezellen van de profeet vonden echter dat zij meer geschikt was voor de profeet ﷺ omdat zij van goede komaf was onder haar volk, waarna de profeet ﷺ haar uitnodigde en verzocht om zich tot de Islam te bekeren. Toen zij dat deed,stelde hij haar in vrijheid en huwde haar, dat was ook haar bruidschat.

Nadat de openingen van Khaibar en Wadi Alqurah achter de rug waren, trokken de moslims weer terug richting Medina. Toen zij in Sad Sahba'e aankwamen trok de profeet ﷺ bij Safiyah in. Hij verbleef drie dagen daar en kwam aan in Medina aan het einde van de maand Safar van het jaar 7 hijri.

That Ar-riqaa'e-strijd

De profeet ﷺ werd na zijn terugkeer van Khaibar op de hoogte gebracht van de voorbereidingen van de stammen Anmar, Tha'labah en Maharib om de moslims aan te vallen. Hij droeg zijn taken in Medina over aan Othman Ibn A'ffan, moge Allah met hem tevreden zijn en vertrok samen met zevenhonderd mannen richting Nakhl. Daar ontmoetten zij een groep mensen uit Ghatafan. De partijen kwamen tegenover elkaar te staan en wisselden dreigmenten uit zonder dat er gevochten werd. Toen de gebedstijd aanbrak verrichtte de profeet ﷺ met de eerste groep twee "rak'ah" en met de andere groep ook twee. Dat is namelijk het gebed tijdens noodsituaties.

De vijand werd angstig en toonde geen weerstand, waarna de profeet ﷺ naar Medina terugkeerde.

Deze strijd werd That Ar-riqaa'e genoemd omdat de moslims hun voeten met stof hadden verenigd door de lange afstanden die zij moesten afleggen. Ook is er overgeleverd dat dit de plaatsnaam is.

Er vond tijdens deze veldtocht een opmerkelijk incident plaats. De profeet ﷺ ging op een dag onder de schaduw van een boom slapen en hing zijn zwaard aan

de boom. Een man onder de afgodendienaars pakte zijn zwaard af toen hij sliep. Toen hij wakker werd zei de man: „Ben je bang voor me?" De profeet ﷺ antwoorde: „Nee." Toen zei de man: „Wie kan jou tegen mij beschermen?" De profeet antwoorde: „Allah". Toen viel het zwaard uit zijn hand, waarna de profeet ﷺ het heeft gepakt en tegen hem zei: „Wie kan jou nu tegen mij beschermen?" De man vroeg hem om barmhartig te zijn. De profeet ﷺ riep hem op zich tot de Islam te bekeren maar de man weigerde. Wél beloofde hij geen oorlog tegen hem te voeren of deel te nemen aan een strijd tegen de moslims, waarna de profeet hem in vrijheid stelde. Hij vertelde zijn volk dat hij de beste onder de mensen heeft ontmoet.

De meeste geleerden zeggen dat deze strijd in het vierde jaar na de migratie plaats heeft gevonden. Maar de meest betrouwbare overlevering is dat deze strijd in het jaar zeven plaatsvond, omdat Abu Hurairah en Abu Moesa aanwezig waren tijdens deze strijd, terwijl zij de eerste keer naar de profeet ﷺ waren gekomen na de opening van Khaibar.

"Oemrat Alqadaa'e"

In de maand Thil Qi'dah van het jaar 7 vertrok de profeet ﷺ richting Mekka om de "oemrah" te verrichten waarover hij een verdrag had gesloten met de mensen van Quraish; Alhudaibiyah-verdrag. Hij droeg zijn taken in Medina over aan Abarahm Alghifari en voerde zestig koeien mee onder leiding van Nadjiyah Ibn Djundub Al'aslami. De profeet ﷺ droeg de wapens uit vrees van bedrog van Quraish. Bashir Ibn Sa'd was voor de wapens verantwoordelijk. Mohammed Ibn Maslamah moest voor de honderd paarden zorgen.

De profeet ﷺ begaf zich in de staat van "moehrim" bij de plaats Thilhulaifah en sprak de "talbiah" uit, waarna zijn metgezellen dat ook deden. Hij trok daarna verder totdat hij Wadi Ya'juj naderde waar hij de wapens verzamelde, behalve de zwaarden, en droeg de verantwoordelijkheid daar over aan Aws Ibn Khawli Alansari die vergezeld was van tweehonderd man. De profeet ﷺ trok met de rest van zijn metgezellen Mekka binnen vanuit Thinyat-Kada'e, waarbij zij hun zwaarden droegen. Hij liep de gewijde moskee binnen en liep rondom de Ka'bah waarbij hij de zwarte steen met zijn stok aanraakte terwijl hij op zijn kameel zat. Tijdens het lopen rondom de Ka'bah hielden de moslims hun rechterschouders onbedekt als symbool van moed en kracht. Abdullah Ibn Rawahah liep voor de profeet ﷺ terwijl hij het volgende gedicht zei:

Oh jullie die ongelovig zijn. Laat de gezant van Allah zijn eigen weg volgen,want al het goede komt van hem. Vandaag laten wij geen twijfels bestaan over de interpretatie van de Koran, zoals er geen twijfels meer zijn over het neerdalen ervan.

De afgodendienaars bevonden zich boven de berg Qu'aiqi'aan aan de noordelijke kant van de Ka'bah. Zij verwachtten dat de moslims zwaar ziek zouden zijn omdat er koorts in Medina heerste. De profeet ﷺ had de moslims daarom opgedragen om hard rondom de Ka'bah te lopen om het tegendeel te bewijzen. Tussen Roekn-Alyamani en de zwarte steen hoefde dat niet omdat de afgodendienaars hen toch niet konden zien.

De profeet ﷺ liep daarna zeven keer heen en weer tussen de heuvels Safah en Marwah. Tot slot slachtte hij zijn offer en scheerde zijn hoofd. Hij stuurde hierna een aantal mannen onder zijn metgezellen naar Batn Ya'juj om de wapens te bewaken en de andere mannen af te lossen zodat deze ook de rituelen konden verrichten.

De profeet ﷺ verbleef drie dagen in Mekka en trouwde met Maymoenah, de dochter van Alharith. Zij was de vrouw van de heer der martelaars Hamzah en tante van Ibn Abbas. Zodoende huwde Abbas haar aan de profeet ﷺ. Dit is bovendien geoorloofd omdat de profeet ﷺ de "oemrah" verrichtte vlak na zijn aankomst in Mekka waarna hij zich niet meer in de staat van "moehrim" bevond.

Op de vierde dag vertrok de profeet ﷺ 's ochtends richting Medina en nam een rustpauze bij Sirf op een afstand van negen mijlen van Mekka. Daar vond de huwelijksvoltrekking met Maymoenah plaats waarna hij doortrok richting Medina, vol blijdschap doordat Allah, de Verhevene, zijn droom had verwezenlijkt en het mogelijk maakte dat de profeet ﷺ de "oemrah" in Mekka kon verrichten. Door Allah's voorbeschikking stierf Maymoenah, moge Allah met haar tevreden zijn, later in Sirf waar de huwelijksvoltrekking plaats had gevonden en daarna ook haar begrafenis.

De profeet ﷺ stuurde na zijn terugkeer in Medina een aantal keer het leger naar verschillende plaatsen waar hij zelf niet bij was.

De Moe'tah-strijd

Deze strijd vond plaats in de maand Djumadah I van het jaar 8 hijri. Er is eerder in dit boek genoemd dat de profeet ﷺ een aantal brieven stuurde naar verschillende leiders en koningen.

Onder zijn gezanten was Alharith Ibn U'mair, moge Allah met hem tevreden zijn. Hij zou de brief aan de vorst van Boesrah overhandigen maar werd onderweg vermoord door Shurahbiel Ibn A'mr Alghasani. Shurahbiel verklaarde hiermee de oorlog tegen de moslims. De profeet ﷺ mobiliseerde een leger dat uit drieduizend strijders bestond onder leiding van Zaid Ibn Harithah. Hij zei: „Als Zaid vermoord wordt neemt Jaafar de leiding over en als Jaafar wordt vermoord dan neemt Abdullah Ibn Rawahah de leiding over."

De profeet ﷺ droeg het leger op om naar de plek te gaan waar Alharith Ibn U'mair werd vermoord en de bewoners van die streek op te roepen tot de Islam en de oorlog tegen hen voeren als zij dat weigerden. De profeet ﷺ zei tegen de strijders: „Voer de aanval in de naam van Allah, op de weg van Allah. Voer oorlog tegen eenieder die niet in Allah gelooft maar pleeg geen bedrog en overdrijf niet. Vermoord geen kind, vrouw, bejaarde of iemand die zich heeft afgezonderd in een tempel. Hak geen bomen om en sloop geen gebouw."

Hij liep met het leger tot Thinyat-Alwada'e en nam daar afscheid van ze. Het leger trok verder tot aan Ma'an in het zuiden van Jordanië. Zij kregen toen het bericht te horen dat de Romeinen zich in Ma'ab bevonden met een leger van honderdduizend strijders. Zij werden ook gesteund door de Christelijke Arabieren met een leger van ongeveer honderdduizend strijders. De moslims beraadden zich twee nachten hierover en vroegen zich af of ze de profeet ﷺ om versterking moesten vragen. Abdullah Ibn Rawahah motiveerde de mensen door ze duidelijk te maken dat het uiteindelijk om twee goede zaken ging; zegeviering of martelaarschap en dat hun kracht zich niet in het aantal strijders of wapens bevond maar in de Islam. Zij steunden Ibn Rawahah in zijn standpunt en trokken voort tot aan Moe'tah waar ze zich op het gevecht voorbereidden.

Er vond een hevige strijd plaats, een wonderlijke strijd in de geschiedenis van de mensheid; drieduizend strijders hielden het vol tegen een leger van tweehonderdduizend man die hen gedurende de hele dag aanviel en veel van zijn strijders verloor zonder enig succes.

Zaid Ibn Harithah droeg de banier van de moslims en vocht zelf totdat hij als martelaar stierf. Daarna droeg Jaafar, de zoon van Abutalib, de banier en vocht hevig totdat zijn rechterarm werd afgehakt, waarna hij het met zijn linkerarm droeg. Hij hield de banier omhoog totdat ook zijn linkerarm afgehakt werd. Hij stierf als martelaar met ruim negentig verwondingen aan zijn lichaam. Toen nam Abdullah Ibn Rawahah de leiding over en ging met zijn leger de diepte in; hij vocht hevig en werd vermoord.

Na de moord van Abdullah Ibn Rawahah droeg Thabit Ibn Arqam de banier tijdelijk totdat het moslimleger het eens zou worden over een leider. Zij kozen toen voor Khalid Ibn Alwalid die een wonderlijke strijd heeft geleverd; er gingen zeven zwaarden stuk in zijn hand. De profeet ﷺ berichtte in Medina zijn metgezellen over de dood van de drie leiders en de leidingovername door Khalid. Hij noemde hem "saifullah" d.w.z. "het zwaard van Allah".

De strijdende partijen keerden aan het einde van de dag naar hun kampen terug. De volgende ochtend heeft Khalid de samenselling van zijn leger veranderd waarbij hij de strijders die zich aan de linkerkant bevonden aan de rechterkant heeft geplaatst en de strijders die achteraan waren aan de voorkant heeft geplaatst. De vijand werd hierdoor verrast en dacht dat de moslims versterking

hadden gekregen. Na een kort gevecht begon Khalid zich terug te trekken waarna het vijandelijke leger de aanval niet durfde voort te zetten uit angst dat het moslimleger hen de woestijn in wilde lokken. De moslims trokken zich terug naar Moe'tah, waarna de strijdende partijen elkaar zeven dagen lang met pijlen bestookten en hier en daar tegen elkaar vochten. Daarna trokken beide partijen zich definitief terug en werd het gevecht beëindigd.

In deze strijd vielen aan de kant van de moslims twaalf doden, terwijl aan vijandelijke kant veel doden vielen waarvan het exacte aantal niet bekend is.

De veldtocht naar That-Salasil:

Gezien het standpunt dat de Arabieren in het Shaam-gebied hadden ingenomen tijdens deze oorlog, vond de profeet ﷺ dat zij op een wijze manier benaderd moesten worden, hetgeen zou moeten leiden tot het staken van steunverlening aan de Romeinen. Hij stuurde A'mr Ibn Al'as naar ze toe, samen met driehonderd metgezellen van de profeet. Zij hadden dertig paarden bij zich. De oma van A'mr was uit een van deze stammen afkomstig, zodoende zouden zij zich misschien tot de Islam aangetrokken voelen als A'mr hen zou benaderen. Hij had wel de opdracht om tegen hen op te treden als zij weigeren mee te werken als vergelding voor hun steun aan de Romeinen tijdens de Moe'tah-strijd. A'mr vernam onderweg dat zij een enorm leger hadden gemobiliseerd, waarna hij de profeet ﷺ om versterking vroeg. Hij stuurde tweehonderd man naar hem onder leiding van Abu U'baidah Ibn Aldjarrah, terwijl A'mr Ibn Al'as de algemene leiding had. De moslims trokken daarna verder naar Qoedha'ah. Toen zij de tegenpartij aanvielen vluchtte deze en verspreidde zich.

As-salasil is een plaats nabij Wadi Alqurah; de naam van deze veldtocht is hieraan ontleend omdat de moslims zich daar hadden gelegerd. Dit vond een maand na de Moe'tah-strijd plaats, in de maand Djumadah II van het jaar 8 hijri.

De geweldigste opening: de opening van de gewijde Mekka

De aanleiding, de voorbereiding en de geheimhouding:

In de maand Ramadan van het jaar 8 hijri heeft Allah, de Verhevene, Mekka voor Zijn gezant geopend. Daarmee heeft Allah, de Verhevene, Zijn religie en Zijn gezant machtig gemaakt en Zijn huis (de gewijde moskee) gered. Dit goede nieuws bereikte de bewoners van de hemelen en leidde tot het intreden van mensen in drommen tot de Islam.

De stam Beni Bakr koos in het Hudaybiah-verdrag de kant van Quraish, terwijl tussen deze stam en de stam Khuza'ah nog wederzijdse wraakzuchtige

gevoelens bestonden. In de maand Sha'ban van het jaar 8 hijri, tijdens het Hudaybiah-bestand, greep Beni Bakr de kans, vielen Khuza'ah aan en vermoordden ruim twintig mensen onder hen. Zij volgden hen tot in Mekka en vochten daar tegen hen waarbij de mensen van Quraish hen ook hebben geholpen tegen de mensen van de stam Khuza'ah.

Khuza'ah koos in het Hudaybiah-verdrag de kant van de moslims. Ook had een aantal onder hen zich tot de Islam bekeerd; vandaar dat zij de profeet ﷺ berichtten over dit incident waarna hij besloot hen te beschermen.

De mensen van Quraish hadden wroeging over hun manier van handelen en de schending van het verdrag. Zij vreesden de gevolgen daarvan en stuurden vervolgens Abu Sufyan naar Medina om het verdrag te verlengen en te bekrachtigen. Hij bezocht bij zijn aankomst in Medina zijn dochter, Moeder der gelovigen Oem Habibah. Toen hij op de plek van de profeet ﷺ wilde gaan zitten verwijderde zij dit, waarna hij zei: „Oh dochter. Is deze plek je meer lief dan ik?" Zij antwoordde: „Dit is de plek van de gezant van Allah ﷺ terwijl jij een onreine afgodendienaar bent". Hij zei toen: „Bij Allah, je bent er slecht aan toe zonder mij".

Abu Sufyan bezocht de profeet en sprak tegen hem maar de profeet ﷺ antwoordde hem niet. Daarna ging hij naar Abu Bakr zodat deze misschien met de profeet zou praten, maar Abu Bakr weigerde.

Daarna ging hij naar Omar en sprak in harde bewoordingen tegen hem maar ook hij weigerde te bemiddelen. Daarna heeft hij bij Ali zijn excuses aangeboden, die hem daarna adviseerde om terug te gaan naar Mekka.

De profeet ﷺ droeg zijn metgezellen op zich voor te bereiden om Quraish aan te vallen. Ook mobiliseerde hij de plattelandsbewoners uit de omgeving van Medina. Dit vond in het geheim plaats. Hij riep Allah aan waarbij hij zei: „Oh Allah, U kunt ervoor zorgen dat de mensen van Quraish hiervan niets komen te zien of te weten totdat wij hen verrassend aanvallen".

Aan het begin van de maand Ramadan stuurde de profeet ﷺ Abu Qutadah als informant naar Batn Idham dat op een afstand van 36 mijlen ligt van Medina. Zo zouden de mensen van Quraish denken dat de moslims deze plaats zouden aanvallen.

Hatib Ibn abibaltah, een moslim, stuurde een brief naar Quraish waarin hij hen op de hoogte stelde van de plannen van de profeet ﷺ. Hij gaf de brief aan een vrouw die het vervolgens aan de mensen in Mekka zou overhandigen. De profeet werd hierover echter vanuit de hemel bericht, waarna hij vier van zijn metgezellen naar haar toe-stuurde; Ali, Amiqdad, Zubair en Marthad. Zij vertrokken naar Rawdhat Khakh, op aanwijzing van de profeet ﷺ waar zij de

vrouw hebben gevonden en haar de brief vroegen. Zij weigerde in eerste instantie het te geven maar deed het uiteindelijk wel nadat zij haar bedreigden.

Nadat zij terug kwamen in Medina sprak de profeet ﷺ tegen Hatib en vroeg hem om uitleg. Hatib vertelde dat zijn familie en kinderen in Mekka woonden en dat niemand hen kon beschermen; hij hoopte op deze manier dat de mensen van Quraish hem iets verschuldigd zouden zijn, zodat zij zijn familie goed zouden behandelen en bescherming zouden bieden. Hij benadrukte dat zijn daad geen gevolg zou zijn van het verlaten van zijn religie.

Omar nam hiermee geen genoegen en vroeg de profeet ﷺ om toestemming Hatib te onthoofden omdat hij Allah en Zijn gezant zou hebben bedrogen. De profeet ﷺ zei: „Hij heeft de strijd van Badr bijgewoond. Allah is op de hoogte van de daden van de mensen die Badr bijgewoond hebben. Wellicht heeft Hij hen al hun zonden vergeven." Omar huilde nadat hij dit hoorde en zei: „Allah en Zijn gezant zijn meer wetend."

Onder weg naar Mekka:

Op de tiende van de maand Ramadan van het jaar 8 hijri vertrok de profeet ﷺ vanuit Medina richting Mekka met een leger van 10.000 man. Zijn taken in Medina droeg hij over aan Abu Rahm Al-Ghifari.

Toen de profeet ﷺ bij de plaats Djuhfah arriveerde ontmoette hij zijn oom Al'Abbas die zich al tot de Islam had bekeerd en naar Medina was geimmigreerd. Onderweg ontmoette hij ook twee van zijn neven Abu Sufyan Ibn Alharith en de zoon van zijn tante Abdullah Ibn Abi Umayah, maar ontliep hen omdat ze gewoon waren hem te belastigen en te beledigen. Oum Salamah zei tegen de profeet ﷺ: „Wees niet het meest afkerend jegens uw neven". Ali adviseerde Abu Sufyan om de profeet ﷺ hetzelfde te vertellen wat de broers van Yoesoef hem vertelden; „Bij Allah, voorzeker, Allah heeft jou boven ons verheven. Voorwaar, wij waren zeker zondaren." Abu Sufyan zei dat waarna de profeet ﷺ met het volgende reageerde: „Er is voor jullie geen verwijt op deze dag. En hopelijk vergeeft Allah jullie, en Hij is de Meest Barmhartige der Erbarmers." Abu Sufyan heeft de profeet ﷺ daarna in een gedicht verheerlijkt en hem zijn excuses aangeboden.

Bij de plaats Kadid merkte de profeet ﷺ dat het vasten de mensen te zwaar werd, en at zelf wat en gaf mensen de opdracht om ook te eten. Hij trok daarna verder en arriveerde 's avonds bij Mar Dhahran waar hij het leger opdroeg om tienduizend vuren te ontsteken en gaf Omar Ibnulkhattaab de leiding over de bewakers.

Abu Sufyan liep, samen met Hakim Ibn Hizam en Badil Ibn Warqa'e, en keek steeds angstig achterom. Hij zei toen hij de vuren zag: „Ik heb nooit zo'n vuur of

leger gezien." Badil vertelde hem dat het het leger van de stam Khuza'ah was, waarna hij antwoordde: „Khuza'ah is te nederig hiervoor. Het kan onmogelijk het vuur of het leger van Khuaza'ah zijn."

Abu Sufyan bij de profeet ﷺ:

Al'abbas, moge Allah met hem tevreden zijn, reed rond op de muilezel van de profeet, en hoorde stem van Abu Sufyan die hem vroeg wat er allemaal aan de hand was. Al'abbas liet hem de profeet ﷺ zien die zich tussen een menigte bevond. Al'abbas zei: „De mensen van Quraish zullen verrast worden."

Abu Sufyan vroeg hem om raad, waarna hij hem adviseerde om met hem naar de profeet ﷺ te gaan. Onderweg zag Omar Ibnulkhattab Abu Sufyan en zei tegen hem: „Abu Sufyan? vijand van Allah. Ik betuig mijn dank aan Allah dat je uiteindelijk op je knieën bent gegaan." Omar vertrok daarna onmiddellijk naar de profeet ﷺ maar Al'abbas was hem voorgeweest. Toen Omar bij de profeet, ﷺ aankwam vroeg hij om toestemming Abu Sufyan te onthoofden. Al'abbas vertelde Omar dat hij Abu Sufyan onder zijn bescherming had genomen. Daarna pakte hij de profeet bij zijn hoofd en zei: „Alleen ik smeek hem deze avond." Tegelijkertijd ging Omar door met zijn verzoek maar de profeet vroeg Al'abbas om Abu Sufyan naar zijn huis mee te nemen om vervolgens de volgende ochtend bij hem te verschijnen. De profeet ﷺ zei tegen Abu Sufyan toen hij de volgende ochtend hem kwam: „Abu Sufyan, is het niet de tijd dat je alsnog in Allah gelooft?" Abu Sufyan antwoordde: „U blijft barmhartig, genadig en u houdt goede banden met de bloedverwanten. Als er een andere god bestond naast Allah, dan had ik vandaag wel wat aan hem gehad."

De profeet ﷺ zei: „Abu Sufyan, ben je nog niet van overtuigd dat ik de gezant van Allah ben?". Abu Sufyan antwoordde: „Daar heb ik nog steeds wat moeite mee." Al'abbas zei toen tegen Abu Sufyan: „Wordt moslim voordat je onthoofd wordt", waarna hij zich tot de Islam bekeerde en de geloofsverklaring uitte.

Al'abbas verzocht de profeet ﷺ om Abu Sufyan een gunst te doen omdat hij een hoogmoedig iemand was. De profeet ﷺ zei naar aanleiding hiervan: „Eenieder die het huis van Abu Sufyan binnenloopt is veilig, ook wie zijn deur dicht doet en thuis blijft of zich in de gewijde moskee bevindt is veilig."

De aankomst van de profeet ﷺ in Mekka:

De profeet ﷺ trok de volgende ochtend verder richting Mekka. Hij droeg Al'abbas op om bij de ingang van de stad samen met Abu Sufyan te gaan staan zodat Abu Sufyan het Islamitische leger voorbij zou zien gaan. Al'abbas vertelde Abu Sufyan elke keer dat er een groep voorbij ging, welke stam deze vertegenwoordigde maar Abu Sufyan was daarin niet zo geïnteresseerd totdat de eenheid van Al'ansar, onder leiding van Sa'd Ibn U'badah, voorbij kwam. Sa'd

zei tegen Abu Sufyan: „Vandaag wordt de strijd geleverd en is de "Ka'bah" niet meer onaantastbaar."

Daarna kwam de profeet ﷺ in een eenheid van het leger dat uit Al'ansar en Almuhadjirin bestond "alkhadra'e", waar-van alleen ijzer zichtbaar was. Abu Sufyan vroeg verbaasd aan Al'abbas: „Wie zijn deze mensen?" Waarna Al'abbass hem vertelde dat het de profeet ﷺ was. Abu Sufyan zei toen: „Niemand kan ze tegenhouden. Het koningschap van de zoon van je broer is enorm geworden." Al'abbas wees hem op het feit dat het geen koningschap was en zei: „Abu Sufyan, het is het gezantschap". „Dat is het dus", reageerde Abu Sufyan.

Toen de profeet ﷺ werd bericht over wat Sa'd tegen Abu Sufyan had gezegd, zei hij: „Het is onwaar wat Sa'd zegt. Integendeel, vandaag verklaart Allah de "Ka'bah" voor gewijd en vandaag wordt het bedekt." Hij pakte de banier van Sa'd en gaf het aan zijn zoon Qais.

Nadat de profeet ﷺ voorbij was gegaan vertrok Abu Sufyan snel naar Mekka om de mensen te waarschuwen. Toen hij de stad binnenliep begon hij te schreeuwen: „Oh mensen van Quraish, daar is Mohammed. Hij is naar jullie toegekomen met een leger dat jullie niet aankunnen. Wie naar het huis van Abu Sufyan komt is veilig en wie zijn deur dicht doet of naar de gewijde moskee gaat is ook veilig".

De mensen deden meteen hun deuren dicht of gingen haastig naar de gewijde moskee.

De profeet ﷺ droeg Khalid Ibn Alwalid, die de leiding over het linkergedeelte van het leger had, op om Mekka vanuit het zuiden binnen te vallen, via Kadah. Hij kreeg verder de opdracht eenieder die hem in de weg zou staan aan te vallen, totdat hij de heuvel As-safah bereikt zou hebben waar alle legergroepen bij elkaar zouden komen. De profeet ﷺ droeg Zubair, die de leiding over het rechtergedeelte van het leger had, op om vanuit het noorden Mekka binnen te vallen. Daarnaast moest Zubair zijn banier bij Alhudjoen plaatsen en aldaar op de profeet ﷺ te wachten.

Abu U'baidah, had de leiding over de ongewapende troepen die te voet waren. Dit onderdeel moest via de vallei Mekka binnen lopen en daar de profeet ﷺ ontmoeten.

De mensen van Quraish raakten in paniek maar een groep dacht toch aan een confrontatie. Toen Khalid bij deze laatstgenoemde groep langskwam met zijn leger vermoordde hij twaalf van hen waarna de rest vluchtte. Khalid trok daarna verder Mekka binnen totdat hij de profeet ﷺ ontmoette bij As-safah. Toen

Zubair bij Alhudjoen arriveerde plaatste hij de banier bij de moskee Alfath, zoals dat hem was opgedragen.

Hij zette een tent op voor Oem Salamah en Maymoenah en verliet de plaats niet totdat de profeet ﷺ arriveerde. De profeet ﷺ nam daar een rustpauze en vertrok daarna met Abu Bakr, terwijl hij soerat "alfath" uit de Koran las, totdat hij de gewijde moskee binnenliep omringd door Almuhadjirin en Al'ansar. Hij raakte de 'zwarte steen' aan en liep rond de "Ka'bah" terwijl hij op zijn kameel zat en zich niet in de staat van "moehrim" begaf.

Rond de "Ka'bah" bevonden zich ongeveer 360 afgodsbeelden. De profeet ﷺ gaf die een voor een een stoot met zijn stok terwijl hij zei: "De waarheid is gekomen en de valsheid is ten onder gegaan. Voorwaar, de valsheid gaat ten onder." Ook zei hij: "De waarheid is gekomen en de valsheid zal zich niet herhalen en niet terugkomen".

Het reinigen van de "Ka'bah" en vervolgens het gebed verrichten erbinnen: Toen de profeet, Allah's zegen en vrede zij met hem, klaar was met de "tawaaf" nodigde hij Othman Ibn Talhah uit, die in het bezit was van de sleutels van de "Ka'bah". Hij gaf de opdracht om de "Ka'bah" te openen en de afgodsbeelden die zich daarbinnen bevonden naar buiten te halen en te vernietigen. Ook de afbeeldingen op de muren moesten weggeveegd worden. Daarna liep hij samen met Oussama Ibn Zaid en Bilal naar binnen. De profeet ﷺ deed de deur daarna dicht, verrichtte een gebed bestaande uit twee "rak'ah", liep rond binnen de "Ka'bah" en sprak de "takbier" d.w.z. "Allah is groot" uit bij elke hoek ervan.

De profeet ﷺ deed daarna de deur open, terwijl de mensen van Quraish zich in de gewijde moskee hadden verzameld. Hij hield een preek waarin hij de verschillende voorschriften van de Islam duidelijk maakte en de gebruiken van het djahilyah-tijdperk nietig verklaarde. Daarna zei hij: „Oh mensen van Quraish, wat denken jullie dat ik met jullie van plan ben?". Zij antwoordden: „Iets goeds, u bent een nobele broer en de zoon van een nobele broer." Hij zei toen: „Er is voor jullie geen verwijt op deze dag. Ga je gang, jullie zijn vrij." Daarna ging hij binnen de gewijde moskee zitten, gaf de sleutel van de "Ka'bah" terug aan Othman Ibn Talhah en zei tegen hem: „Neem deze sleutel voor eeuwig. Alleen een onrecht-doener zal het van jouw nakomelingen afnemen."

De trouwzwering:

De profeet ﷺ ging daarna naar de heuvel As-safah vanwaar hij de gewijde moskee kon zien. Hij hield zijn handen omhoog en verrichtte een smeekbede. Daarna ontving hij de mensen die hem trouw zworen en zich aan de voorschriften van de Islam wilden houden. Onder hen was ook Abu Quhafah, de vader van Abu Bakr. De profeet was erg blij met het feit dat hij zich tot de Islam bekeerde. Daarna was het de beurt aan de vrouwen die de profeet ﷺ trouw

zworen; dat zij geen deelgenoot aan Allah toekennen, niet stelen, geen ontucht plegen, hun kinderen niet vermoorden, geen leugen verzinnen over wat tussen hun handen en hun voeten is en dat zij hem niet in het goede ongehoorzaam zijn.

Onder de mensen die de profeet ﷺ trouw zworen was ook Hind Bint U'tbah, de vrouw van Abu Sufyan. Zij kwam gesluierd naar de profeet ﷺ uit angst dat Hamzah gewraakt zou worden, die tijdens de Uhud-strijd vermoord werd ten gevolge van haar opdracht. Ze zei tegen de profeet ﷺ nadat zij hem trouw had gezworen: „Gezant van Allah, ik had altijd niets liever dan de vernedering van uw mensen. Maar nu heb ik niets liever dan uw mensen in alle waardigheid te zien verkeren." „Eveneens." antwoordde de profeet ﷺ.

Omar Ibnulkhattab zat op een plaats iets lager dan de profeet ﷺ om namens de profeet het trouw zweren van de mensen af te nemen en hen de Islam te leren. De vrouwen deden dat mondeling zonder een hand te geven.

Sommige mensen wilden de profeet ﷺ trouwzweren en beloven te zullen immigreren, waarbij hij zei: „De mensen die immigreerden hadden alle baat daarbij. Er is geen migratie na de opening van Mekka maar wel de Jihad en de intentie daarvoor."

De mensen waarover het doodvonnis werd uitgesproken:

Sommigen onder de mensen van Quraish hadden veel gezondigd en waren erg misdadig tegen de moslims geweest. De profeet ﷺ had hen uitgezonderd en de opdracht gegeven ze te vermoorden, zelfs als zij zich in de buurt van de "Ka'bah" zouden bevinden. Deze personen konden nergens meer naar toe. Zo werden sommige onder hen vermoord, anderen hebben zich tot de Islam bekeerd. Vier personen werden vermoord; Ibn Akhtal, Maqies Ibn Subabah, Alharith Ibn Nawfal en een slavin van Ibn Khatl. Volgens andere overleveringen waren het er vijf of zes.

Vier anderen zijn moslim geworden maar waren, uit angst, gevlucht of ondergedoken. Het waren volgens de meest waarschijnlijke overleveringen: Abdullah Ibn Sa'd, I'krimah Ibn Abu Djahl, Habar Ibn Al'aswad en een andere slavin van Ibn Khatl. Volgens andere overleveringen waren het er zeven. De volgende namen worden dan genoemd: Ka'b Ibn Zuhair, Wahshi Ibn Harb en Hind Bint U'tbah..

Er waren ook personen die vluchtten of onderdoken, terwijl die niet tot de dood veroordeeld waren zoals Safwan Ibn Umayah, Zuhair Ibn Abi Umayah, Suhail Ibn A'mr. Zij zijn allen moslim geworden.

Het openingsgebed:

De profeet ﷺ ging daarna naar het huis van Oem Hani'e, de dochter van zijn oom Abu Talib, waar hij zich waste en het openingsgebed verrichtte. Het gebed bestond uit acht "rak'ah". Oem Hani'e had twee mensen in bescherming genomen die haar broer Ali Ibn Abu Talib wilde vermoorden. Toen zij de profeet ﷺ hierover vroeg, zei hij: „Wie jij in bescherming neemt, geniet ook onze bescherming."

Bilal verricht de oproep tot het gebed, de "athaan", boven op de "Ka'bah":

Toen het tijdstip van het middaggebed "Dhohr" aanbrak, droeg de profeet ﷺ Bilal op om de oproep tot het gebed te verrichten, waarna hij dit boven op de "Ka'bah" deed. Dit was ook een teken van de overheersing van de Islam, hetgeen alle blijdschap heeft bezorgd bij de moslims en alle woede bij de afgodendienaars.

Het verblijf van de profeet ﷺ in Mekka:

Nadat de opening van Mekka voltooid was, vreesden Al'ansar (de oorspronkelijke bewoners van Medina) dat de profeet ﷺ zich daar zou vestigen omdat het zijn thuisland was en die van zijn eigen stam. Toen hij dit hoorde zij hij tegen Al'ansar: „Ik zoek mijn toevlucht bij Allah, dit zal niet gebeuren. De rest van mijn leven zal ik bij jullie doorbrengen." Hierna waren zij gerustgesteld.

De profeet ﷺ verbleef negentien dagen in Mekka. In deze periode heeft hij de mensen de voorschriften van de Islam geleerd en de stad van de overblijfselen van het djahiliyah-tijdperk gereinigd. Hij liet ook een oproep doen; „Wie in Allah en in de laatste dag gelooft, vernietigt elk afgodsbeeld dat men thuis heeft."

Het vernietigen van de afgodsbeelden U'zah, Suwa'e en Munaat:

De profeet ﷺ stuurde op de vijfen-twintigste van de maand Ramadan Khalid Ibn Alwalid en dertig man naar Nakhlah om het afgodsbeeld U'zah te vernietigen. Dit was het grootste afgodsbeeld van Quraish.

In dezelfde maand stuurde hij A'mr Ibn Al'as en twintig man om Suwa'e te vernietigen. Dit was het afgodsbeeld van de stammen Kalb, Khuza'ah, Ghassan, Al'aws en Al'akhazradj. A'mr kwam aan samen met de twintig mannen bij Almushallal, waar het afgodsbeeld zich bevond en vernietigde het.

Khalid Ibn Alwalid naar de stam Beni Djuthaimah:

In de maand Shawal stuurde de profeet ﷺ. Khalid Ibn Alwalid naar de stam Beni Djuthaimah om hen op te roepen zich tot de Islam te bekeren. Hij vertrok met 350 man en vroeg ze bij zijn aankomst om zich tot de Islam te bekeren, waarna zij weigerden. Hij vermoordde een aantal onder hen en nam anderen als krijgsgevangenen. Onderweg gaf hij iedereen de opdracht zijn krijgsgevangene te vermoorden, maar een aantal mensen, waaronder Ibn Omar, weigerde dit te doen. Na hun terugkeer hebben zij dit aan de profeet ﷺ verteld waarna hij twee keer zei: „Oh Allah, ik neem afstand van deze daad van Khalid". Hij stuurde daarna Ali, moge Allah met hem tevreden zijn, naar de stam Beni Djuthaimah met geld waarmee Ali de schadeloosstelling van de doden betaalde en het resterende bedrag aan hen overhandigde.

Er ontstond naar aanleiding van dit incident een ruzie tussen Khalid en Abdurrahman Ibn A'wf. Toen de profeet ﷺ hierover werd bericht zei hij tegen Khalid: „Wees geduldig Khalid en laat mijn metgezellen met rust. Bij Allah, als je de berg Uhud van goud bezat en die als aalmoes aan de armen zou geven, dan had je nog niet hetgeen bereikt wat zij hebben bereikt."

De Hoenayn-strijd

Toen de moslims Mekka binnenvielen hebben de leden van de stammen Qais Aylaan aldaar vergaderd om dit te bespreken. De aanwezigen bestonden voornamelijk uit leden van de stammen Hawazin en Thaqif. Zij zeiden tegen elkaar: „Mohammed heeft nu de strijd tegen zijn eigen volk al achter de rug en niemand kan hem tegenhouden ons aan te vallen, wij moeten hem eerder aanvallen voordat hij hetzelfde met ons doet". Iedereen stemde daar mee in. Als leider werd Malik Ibn A'wf An-nasri aangesteld.

Hij bracht een grote groep mannen met hun vrouwen, kinderen en bezittingen bijeen en liet ze afdalen naar het gebied Awtas. Tussen hen bevond zich een wijze man, genaamd Doerid Bin Samma. Toen hij de kinderen en de dieren hoorde vroeg hij Malik daarover. Deze antwoordde: „Ik wil dat elke man ziet waarvoor hij vecht, dat is wanneer zijn gezin en bezit dichtbij hem zijn". De wijze man zei: „Bij Allah, dit is geen verstandige zet, want wat wint de verliezer ermee? Als jij wint zullen namelijk alleen de zwaardvechter en de speerwerper er voordeel uit halen, maar als je verliest zul je je hele gezin en je bezit kwijtraken". Hij gaf Malik de raad om hun gezinnen terug te brengen maar deze nam de wijze raad niet aan en verzamelde de gezinnen bij de vallei Awtas. Hij trok met zijn soldaten naar de rivier Hoenayn niet ver van Awtas en voorzag het gebied van valstrikken.

Nadat de profeet ﷺ wist dat zij zich aan het voorbereiden waren vertrok hij op zaterdag 6 Shawal uit Mekka met twaalfduizend strijders en leende van Safwan Ibn Oemayah honderd harnassen en zwaarden.Hij droeg de bestuursbevoegdheden van Mekka over aan I'taab Ibn Usaid.

Onderweg zagen ze een enorme hulstboom die gewoonlijk door Arabieren werd vereerd. Ze brachten er offers en hingen hun wapens eraan. Sommigen onder de strijders zeiden tegen de profeet ﷺ: „Wij willen, net als andere Arabieren, zo'n boom". De profeet ﷺ antwoordde: „Allah is groot, jullie vragen hetzelfde als het volk van Moesa; „Maak voor ons een God net zoals bij de andere volkeren". „Jullie zijn onwetend, want wat jullie doen is het overnemen van slechte gewoonten van andere volkeren"."

Sommigen onder de moslim-strijders zeiden: „Gezien de hoeveelheid strijders zullen we vandaag zeker winnen". De profeet ﷺ had moeite met het feit dat ze dit op een arrogante wijze zeiden.

's Avonds kwam Faris bij de profeet ﷺ en vertelde hem dat leden van de stam Hawazin naderbij kwamen met hun eten, dieren en vrouwen. Hij glimlachte en zei: „Dat zal morgen onze oorlogsbuit zijn, als Allah het wil". Op de tiende nacht van de maand Shawal van het jaar 8 Hijri kwam de profeet ﷺ aan bij de rivier Hoenayn en bracht de strijders voor het ochtendgebed, waaraan hij zelf ook deelnam.De profeet ﷺ gaf de leiding over de "moehadjirin", d.w.z. "de migranten" aan Ali, de zoon van Abu Talib, de leiding over Al'aws aan Usaid Ibn Hudayr, de leiding over Alkhazradj aan Habab Ib Almunthir en anderen de leiding over leden van de verschillende stammen. De profeet ﷺ droeg een complete gevechtsuitrusting. De voorste linie strijders begaf zich naar de vallei van Hoenayn. Dit terwijl ze niet wisten dat de vijanden zich daar verschanst hadden. Op het moment dat de moslims bij de vallei aankwamen, werden ze belaagd door een regen van pijlen, als een sprinkhanenplaag. De voorste moslimstrijders raakten totaal in paniek, waarna de rest van de strijders te hulp schoot. Ze leden een totale nederlaag. De afgodendienaars en sommigen die zich recentelijk tot de Islam bekeerden waren blij hiermee. Abu Sufyan zei: „Jullie nederlaag is nog niet ten einde en zal zelfs tot de zee reiken". Een broer van Safwan zei: „Vandaag heeft de magie niet gewerkt". Een ander zei: „Wees tevreden met deze nederlaag van Mohammed en zijn metgezellen. Ik zweer dat ze deze nederlaag nooit goed kunnen maken". De afgodendienaar Safwan en I'krimah Ibn Abu Djahl die recentelijk moslim waren geworden, reageerden beiden boos.

De profeet ﷺ hield vol samen met een groep van Moehadjirin en Al'ansar. Zij rukten weer richting de vijand op terwijl de profeet ﷺ zei:**„Ik ben de profeet, dit is geen leugen Ik ben de zoon van Abd Almuttalib."**

Abu Sufyan Ibn Alharith en Abbas wilden voorkomen dat de profeet ﷺ alleen naar de vijand ging en grepen het bit van zijn paard en de stijgbeugel. De profeet ﷺ stapte van zijn merrie, riep Allah aan waarbij hij om een overwinning vroeg. Hij droeg Abbas op zijn mensen bijeen te roepen en riep met harde stem: „Waar zijn de mensen van Somra?" Ze kwamen op zijn stemgeluid af. Honderden van hen verzamelden zich en gingen de vijand te lijf waarna de strijd oplaaide.

De oproep ging daarna richting Al'ansar en Beni Alharith Ibn Alkhazradj waarna verschillende groepen van de moslimtroepen zich rondom de profeet ﷺ verzamelden. Allah, de Verhevene, steunden hen door hen zelfvertrouwen te geven en onzichtbare strijders in te zetten. De moslims rukten op en het gevecht laaide weer op. De profeet ﷺ, zei: „Nu is het pas echt strijd voeren" en pakte een handvol aarde en smeet het in hun gezichten waarbij hij zei: „Mogen de gezichten van de veelgodendienaars vervormd raken". Hun ogen raakten daarna vol zand. Ze werden hierdoor uitgeschakeld, uiteen gedreven en achtervolgd door de moslims die ze een voor een vermoordden en hun vrouwen, kinderen en overige krijgers als gevangenen meenamen. Khalid Ibn Alwalid raakte tijdens deze oorlog zwaar gewond. Verder bekeerden zich een groot aantal van de afgodendienaars tot de Islam omdat zij overtuigd waren geraakt van Allah's steun en zorg voor Zijn boodschapper.

De achtervolging van de afgodendienaars:

De afgodendienaars trokken zich terug en waren verspreid in drie groepen; de grootste groep ging naar Taif, een andere naar Nakhla en de derde groep naar Awtas. De profeet ﷺ heeft Abu A'mir Alash'ari, de oom van Abu Moesa Alash'ari, moge Allah met hem tevreden zijn, naar Awtas gestuurd. Hij vertrok met een groep moslims, heeft hen uit elkaar gedreven en nam hun bezittingen in als oorlogsbuit. In deze strijd is Abu A'mir Alash'ari, moge Allah met hem tevreden zijn, als martelaar gestorven waarna Abu Moesa Alash'ari de leiding overnamen een overwinning realiseerde.

Een andere groep moslims van de cavallerie achtervolgde de verliezende afgodendienaars naar Nakhla waar zij Doerid Ibn Samma hebben gevonden en vermoord.

De profeet ﷺ droeg de moslims op de oorlogsbuit van 24.000 kamelen, meer dan 40.000 schapen, 4.000 pond zilver en 6.000 krijgsgevangenen in Dja'rana te verzamelen en gaf de verantwoordelijkheid hierover aan Mas'ud Ibn A'mr Alghifari.

De veldtocht naar Taif:

De profeet ﷺ vertrok hierna richting Taif. Onderweg liep hij langs een vesting van Malik Ibn A'wf An-nasri, alwaar de profeet ﷺ opdracht gaf deze te slopen. Toen de profeet ﷺ in Taif aankwam, trof hij de vijand aan, totaal afgeschermd met proviand voor ruim een jaar. Hij omsingelde hen. Sommigen van de moslims bevonden zich in de buurt van de vijand en zijn door pijlen getroffen, waarna zij gebracht werden naar de plek waar nu de Taif-moskee bevindt.

De moslims hadden vele manieren geprobeerd om de vijanden te lokken maar dit lukte steeds niet. Khalid daagde hen steeds uit voor een gevecht maar niemand kwam naar voren. Daarna maakte hij gebruik van een katapult maar zonder effect. Een groep moslims verschanste zich in twee tanks om binnen te dringen maar ze moesten onverrrichter zake terugkeren omdat de vijand hen met gloeiend staal dreigde te overgieten. De profeet ﷺ riep op dat iedere slaaf die uit de vesting naar buiten kwam zijn vrijheid kreeg. Drieëntwintig slaven waaronder Abu Bakrah kwamen naar buiten. De profeet ﷺ noemde hem Abu Bakrah omdat hij over de muur van de vesting klom en via een boom "Bakrah" naar beneden zakte.

De omsingeling duurde lang en was zonder effect. Het duurde twintig dagen of zelfs een maand. De profeet ﷺ overlegde met Nawfal Ibn Mu'awiyah Ad-dayli hierover en die zei: „Ze zijn als vossen in een hol, als je geduld hebt krijg je ze te pakken, maar als je ze met rust laat heb je er geen last van". De profeet ﷺ gaf de opdracht om te vertrekken.

Enkele moslims vroegen hem een aanroep aan Allah te doen tegen de vijanden, waarna hij zei: „Oh Allah, leidt de mensen van Thaqif naar het juiste pad en laat ze zich tot de Islam bekeren".

De verdeling van de oorlogsbuit en de krijgsgevangenen:

De profeet ﷺ vertrok van Taif naar Dja'arana waar hij ongeveer tien dagen verbleef zonder dat de oorlogsbuit verdeeld werd. Hij hoopte nog dat leden van de stam Hawazin hun bezittingen en gevangenen terug zouden komen halen na berouw te hebben getoond, maar niemand kwam opdagen. Toen heeft de profeet ﷺ een vijfde deel van de oorlogsbuit onder de arme moslims en ook de niet-moslims verdeeld, zodat zij zich meer tot de Islam aangetrokken zouden voelen. Aan Abu Sufyan gaf hij 40 pond zilver en 100 kamelen, dezelfde hoeveelheid gaf hij aan zijn zoon Yazid en Mu'awiyah; aan Safwan Ibn Oemayah werden 300 kamelen gegeven en aan Hakim Ibn Hizam 200. Aan Harith Ibn Harith Ibn Kilda, Eyna Ibn Hasn, Aqra Ibn Habis, Alabbas Ibn Mardas, Alqama Ibn U'lathah, Malik Ibn A'wf, A'la'e Ibn Harithah, Alharith Ibn Hisham, Djabir Ibn Mat'am, Suhail Ibn A'mr, Hawaytib Ibn Abdel-U'zza en anderen heeft de profeet ﷺ ieder 100 kamelen gegeven. Aan anderen gaf hij vijftig kamelen per persoon

en aan weer anderen veertig. De gedachte ontstond dat de profeet ﷺ, zelf niets zou over houden omdat hij zo vrijgevig was, vooral toen mensen van het platteland "ala'raab" om een deel van de oorlogsbuit kwamen vragen.

Zij drukten hem tegen een boom waarbij, zijn kledingstuk vastraakte en hij zei: „Geef mij mijn kledingstuk terug. Als ik zoveel vee had als het aantal bomen van Tuhamah, dan had ik het alsnog onder jullie verdeeld. Jullie kennen mij niet als leugenaar, gierig of lafhartig persoon."

De profeet ﷺ pakte zijn kameel en zei: „Bij Allah, dit gedeelte is maar een vijfde en een vijfde deel is aan jullie gegeven, overdrijven is een schande en zal als het vuur zijn op de Oordeels- dag". Degenen die reeds wat van de oorlogsbuit genomen hadden gaven het terug, ook al was het nog zo weinig wat ze gepakt hadden.

Hij heeft toen Zaid Ibn Thabit opgedragen de oorlogsbuit te verdelen; ieder persoon kreeg anderhalve kameel, twee en half schaap, 10 dirhams en het bezit over een derde van een krijgsgevangene. Wanneer dit verdeeld was en de 10 dirhams waren teruggegeven, zou men in het totaal 4 kamelen, 40 schapen of het bezit over tweederde van een krijgsgevangene kunnen krijgen.

Het bezwaar van Al'ansar en de toespraak die de profeet naar aanleiding hiervan heeft gehouden:

De Al'ansar verbaasden zich over wat de profeet ﷺ had gedaan door teveel te geven aan mensen die geen moslim waren of zich recentelijk tot de Islam hadden bekeerd en niets van de oorlogsbuit aan Al'ansar te gegeven. Een van hen zei: „Dit is ongelooflijk, hij geeft aan de mensen van Quraish en geeft ons niets, terwijl hun bloed nog druipt van onze zwaarden". De leider van Al'ansar, Sa'd Ibn U'bada vertelde dit door aan de profeet waarna hij ﷺ Al'ansar bij elkaar riep. Na lof aan Allah te hebben geuit en Zijn goedgunstigheden jegens hen maar ook die van Al'ansar jegens de profeet te hebben genoemd, heeft hij tegen Al'ansar gezegd: „Heeft het bij jullie zwaar gewogen dat ik met wat wereldlijke goederen de nabijheid van sommige mensen tot de Islam beoogde terwijl jullie vertrouwd zijn met de Islam? O mensen, zijn jullie niet tevreden met het feit dat deze mensen er met schapen en kamelen vandoor zijn gegaan terwijl jullie samen met de profeet achter blijven? Als ik niet geïmmigreerd was, dan was ik een van Al'ansar en als alle andere mensen voor een bepaalde richting kiezen en Al'ansar voor een andere richting, dan maak ik dezelfde keuze als Al'ansar. Oh Allah, wees barmhartig voor Al'ansar, hun kinderen en hun kleinkinderen".

De aanwezigen hebben hierna allemaal gehuild totdat de tranen hun baarden doorweekt hadden. Ze zeiden: „Wij zijn tevreden met de profeet ﷺ waarna iedereen weer vertrok.

De delegatie van de stam Hawazin:

Nadat de oorlogsbuit verdeeld was, kwam een delgatie van Hawazin onder de leiding van Zuhayr Ibn Sard, naar de profeet ﷺ. Zij verklaarden zich tot de Islam te bekeren en legden de eed van trouw af. In hun toespraak zeiden ze: „O profeet van Allah, onder de mensen die jullie gevangen hebben genomen zijn ook moeders, zusters en tantes. Oh profeet van Allah, zorg goed voor ons, u bent degene die wij om hulp vragen en van wie wij het goede verwachten. Zorg goed voor de vrouwen van wie u borstvoeding hebt gekregen, uw mond is vol van hun voeding". Hij zei:

„Ik heb alleen nog wat jullie hier kunnen zien en de meest zachte uitspraak is voor mij de eerlijkste. Jullie mogen kiezen tussen het vrijlaten van gevangenen of het houden van de oorlogsbuit".

Zij antwoordden: „Geef ons de vrouwen en kinderen terug en we spreken niet meer over de oorlogsbuit". De profeet ﷺ heeft toen gezegd: „Nadat de mensen het middaggebed verricht zullen hebben, verklaren jullie dat jullie je tot de Islam hebben bekeerd en vertel de mensen dat jullie hun broeders in het geloof zijn. Vraag hen dan om de gevangenen terug te geven". Zij hebben dit gedaan waarna de profeet ﷺ zei: „Wat in mijn eigen bezit is en in het bezit van de mensen van Abdulmuttalib kunnen jullie meenemen en ik zal aan de mensen vragen wat ze met de rest van de oorlogsbuit doen". Almuhadjirin en Al'ansar zeiden: „Ons bezit is het bezit van de profeet ﷺ. Sommigen plattelandbewoners "ala'raab" waren het met dit idee niet eens waaronder: Alaqra'e Ibn Habis, U'yaynah Ibn Hisn en Al'abbas Ibn Mirdas. De profeet ﷺ zei: „Wie graag de gevangenen terug wil geven, moet dit doen dan krijgt men bij een volgende buit zes keer zoveel als hij heeft teruggegeven". Hierop hebben de mensen de gevangenen met plezier teruggegeven, behalve U'yaynah Ibn Hisn. De profeet ﷺ heeft iedere gevangene een "Qabtiyya" (een Egyptisch kledingsstuk) gegeven. Na de teruggave van de krijgsgevangenen hield men nog alleen maar twee kamelen en twintig schapen over.

Het verrichten van de "Oemrah":

Toen de profeet ﷺ klaar was met de verdeling van de oorlogsbuit, begaf hij zich tot de staat van "mohrim" (een ritueel dat nodig is tijdens de bedevaart naar Mekka; "hadj" of "oemrah") met de intentie de "oemrah" te verrichten. Deze "oemrah" wordt ook "oemrat-aldju'ranah" genoemd. Daarna keerde hij terug naar Medina en kwam daar aan in de laatste dagen van de maand Thul-Qi'dah.

Het disciplineren van Beni Tamiem:

In de maand Moeharram van het jaar 9 hijri werd het nieuws verspreid in Medina dat de stam Beni Tamiem andere stammen aanzette tot het wanbetalen van "aldjiziyah" (zoals eerder in het boek genoemd; een belasting, die betaald moest worden door niet-moslims binnen de islamitische staat). De profeet ﷺ heeft toen vijftig ruiters van de cavallerie naar hen gestuurd onder leiding van U'yaynah Ibn Hisn Alfazari.

Zij vielen de stam Beni Tamiem aan die zich in de woestijn bevonden, en namen elf mannen, eenentwintig vrouwen en dertig kinderen gevangen. Zij brachten deze mee naar Medina. Tien van hun leiders kwamen en wilden in gesprek gaan met de moslims. Hun woordvoerder, U'tarid Ibn Hadjib sprak met Thabit Ibn Qays. Daarna hebben hun dichters Az-zabarqaan Ibn Badr en Hassan Ibn Thabit een poetisch gesprek met elkaar uitgewisseld. De leiders erkenden hoe goed de woordvoerders van de moslims waren en ook hun poezie, waarna zij moslim zijn geworden. Hierop gaf de profeet ﷺ hen de krijgs-gevangenen terug en beloonde hen.

De afbraak van het afgodsbeeld Fels van de stam Beni Tay'en het toetreden van U'day Ibn Hatim tot de Islam:

In de maand Rabie II van het jaar 9 hijri stuurde de profeet ﷺ Ali Ibn Abu Talib samen met 150 mannen, waarvan honderd met kamelen en vijftig met paarden, om het afgodsbeeld van Beni Tay'af te breken. Ali had de zwarte vlag bij zich en een witte banier en viel het terrein binnen van Hatim At-ta'iy, die bekend stond als een nobel en een vrijgevig man. Ali maakte een buit die uit dieren en krijgsgevangenen bestond waaronder Safana, de dochter van Hatim At-ta'iy. Hij nam haar ook mee naar Medina. De profeet ﷺ heeft haar zonder afkoopsom "fidyah" vrijgelaten. Zij vertrok daarna naar het Shaam-gebied waar haar broer U'day Ibn Hatim ook naartoe was gevlucht. Zij vertelde hem over de profeetﷺ en adviseerde hem naar hem toe te gaan. Ze zei: „Hij heeft iets gedaan wat je vader nooit zou doen". Toen is U'day zonder vrees gegaan, naar de profeet ﷺ en sprak met hem waarna hij ook terstond moslim is geworden.

Terwijl U'day bij de profeet ﷺ was kwamen er twee mannen over hun armoedige toestand klagen. De profeet antwoordde hierop: „Ben je in Alhirah geweest? Als je lang leeft, zul je zien hoe een vrouw van Alhirah naar Mekka reist en de "tawaaf" verricht. Zij behoeft nergens voor bang te zijn behalve van Allah. Als je lang leeft zul je ook de schatten van Kisrah zien opengaan. Je zult dan nog meemaken dat men met zijn handen vol goud en zilver naar een begunstigde op zoek is maar niemand weet te vinden die zijn aalmoes wil aannemen".

U'day heeft inderdaad de verovering van de schatten van Kisrah meegemaakt, evenals het feit dat een vrouw veilig kon reizen.

Deze twee gebeurtenissen; dat Beni Tamiem de les gelezen werden en de vernietiging van het afgodsbeeld Fels van de stam Tay'e waren erg belangrijk geweest in het tijdperk volgend op de vredige inname van Mekka en de veldtocht naar Hoenayn. Gedurende deze tijd zijn er meer ontwikkelingen geweest, maar de strijd tussen moslims en de heidenen was nu voorgoed tot een einde gekomen. De moslims zouden eindelijk rust hebben na de ontberingen van de oorlogen.

Voor de vredige inname van Mekka hadden er nog andere ontwikkelingen plaats gevonden. De Christelijke troepenmacht die zich in het Shaam-gebied bevond rukte op in de richting van de moslims. Een gevolg hiervan was de slag bij Mo'tah; het Christelijke leger gedroeg zich erg hoogmoedig omdat ze voortdurend overwinningen hadden geboekt op het Perzische rijk. Deze ontwikkeling heeft geleid tot een bloedige ontmoeting; de gevolgen waren de veldtocht naar Taboek tijdens het leven van de profeet ﷺ en de andere strijden in het Shaam-gebied in Kaliefen-perioden na de profeet.

De Taboek-veldtocht

De strijd Mo'tah was voor de Romeinen en hun leger een slechte ervaring. De moslims behaalden een overwinning met maar drieduizend strijders tegen tweehonderd duizend Romeinse strijders. Dit had een enorme invloed op de Arabische stammen aan de rand van het Shaam-gebied. Deze stammen streefden naar onafhankelijkheid, waardoor de Romeinen besloten een tegenaanval te beginnen tegen de moslims tot aan de stad Medina.

De voorbereidingen van de moslims voor de ontmoeting met de Romeinen:

De profeet ﷺ hoorde over de voor-bereidingen van de Romeinen. Hij riep de moslims van overal naar zich toe om op duidelijke wijze de plaats van de strijd bekend te maken. Het was de bedoeling dat ze voldoende uitrusting mee zouden nemen aangezien het heel warm was en ze een grote afstand moesten afleggen. Voor sommige moslims was het een moeilijke beslissing om mee te gaan omdat juist het tijdstip was aangebroken om te oogsten.

De profeet ﷺ vroeg nadrukkelijk van degenen die financieel ruim zaten hun steun te verlenen aan degenen die wat minder ruim zaten. Daarop verzamelden de moslims zich met al hun bezittingen. De eerste was Abu Bakr, moge Allah met hem tevreden zijn, met een vermogen van vierduizend dirham. De profeet ﷺ vroeg hem of hij iets overgelaten had voor zijn gezin.

Hij antwoordde: „Ik heb ze in de bescherming van Allah en Zijn boodschapper achtergelaten". Omar Ibnulkhataab, moge Allah met hem tevreden zijn, kwam ook met de helft van zijn vermogen en Othman Ibn Affan droeg een groot deel van zijn vermogen over; namelijk tienduizend dirham, driehonderd kamelen met

uitrusting en vijftig paarden, dit is naar de meest waarschijnlijke overleveringen. Er is ook overgeleverd dat hij negenhonderd kamelen en honderd paarden had gegeven. De profeet ﷺ heeft gezegd: „Na zijn daad van vandaag wordt Othman nooit meer benadeeld".

Abdurrahman Ibn A'wf gaf tweehonderd pond. Abbas, Talha, Said Ibn U'bada, Mohamed Ibn Muslima en anderen gaven ook veel geld; A'asim Ibn U'day gaf negentig ladingen dadels en de rest van de moslims gaven wat ze konden missen: de vrouwen gaven bijvoorbeeld hun sieraden. De arme metgezellen vroegen aan de profeet ﷺ of hij rijdieren voor hen ter beschikking kon stellen. De profeet ﷺ zei: „Ik heb geen rijdieren om jullie te vervoeren." De armen konden niets bijdragen aan de strijd, wat hen erg verdrietig maakte. Othman en Abbas, moge Allah met hen tevreden zijn, en anderen hielpen deze armen door ze van hun bezittingen te geven. De huichelaars vonden dit alles een belachelijke zaak. Zij bespotten de mensen die veel uitgaven maar ook degenen die weinig hadden gegeven. Ze vonden het al absurd dat de profeet opstandig durfde te zijn tegen de Romeinen. Toen ze hiernaar werden gevraagd, zeiden ze: „Wij bedoelden het niet serieus". Hierop gingen enkelen van hen en enkelen van het platteland naar de profeet ﷺ en vroegen hem om toestemming achter te blijven.

Ze zochten hiervoor allerlei uitvluchten. De profeet ﷺ gaf hen toestemming. Sommigen onder de trouwe moslims bleven ook achter, simpelweg vanwege het feit dat ze lui waren.

Het vertrek van het islamitische leger naar Taboek:

De profeet ﷺ droeg het bestuur van Medina over aan Mohammed Ibn Maslamah en aan Ali Ibn Abutalib droeg hij de zorg voor zijn familie op. De grootste banier gaf hij aan Abu Bakr, Zubair gaf hij de leiding over de Muhadjirin, Usaid Ibn Hudair de leiding over Al'aws en Alhabab Ibn Almunthir de leiding over Alkhazradj. Zij vertrokken op een donderdag vanuit Medina richting Taboek met dertigduizend troepen en een beperkte hoeveelheid voedsel en rijdieren. Onderweg hebben de mensen zelfs bladeren moeten eten en moesten ze kamelen slachten zodat ze van het vocht dat door de dieren was opgeslagen konden drinken. Achttien strijders bestegen om de beurt één kameel.

Terwijl het leger onderweg was naar Taboek, volgde Ali Ibn Abu Talib. Hij hoorde wat de huichelaars hadden gezegd en wilde ze daarmee confronteren. De profeet ﷺ stuurde hem terug en zei: „Ben je niet tevreden met de positie die ik jou geef zoals Moesa die aan Haroen gaf. Het enige verschil tussen mij en Moesa is dat na mij geen profeet meer zal komen".

De profeet ﷺ kwam met zijn troepenmacht aan bij het land van het vroegere volk Thamoed Alhidjr waar zij uit een put dronken en het water voor het maken van deeg gebruikten. De profeet ﷺ droeg de mensen op het water uit een andere put te drinken en de kamelen met het deeg te voeden.

Toen de profeet ﷺ langs het landgoed van Thamoet liep, zei hij: „Jullie moeten de woningen van de mensen die zichzelf onrecht hebben aangedaan niet betreden, anders zullen jullie er spijt van krijgen en zal met jullie gebeuren wat ook met hen is gebeurd". Daarna bedekte de profeet ﷺ zijn hoofd en liep snel voorbij deze plaats.

Onderweg verrichte hij het gebed van de reiziger; d.w.z het samenvoegen van het dohr- en het asr-gebed en ook het maghrib- en het isha-gebed. Abu Khaythamah haalde de profeet in bij Taboek. Deze gelovige man had geen geldige reden om achter te blijven in Medina. Maar na het vertrek van de profeet ﷺ kwam Abu Khaythamah op een dag thuis en liep zijn tuin in. Het was een hete dag en zijn twee vrouwen hadden zijn komst al voorbereid; het huis opgeruimd, het eten en koud water klaar gezet. Toen zei hij: „De profeet trekt ten strijde onder de brandende hemel en ik lig in de frisse schaduw met fris water en twee frisse schoonheden om me heen. Dit is niet eerlijk. Bij Allah, ik zal bij geen van jullie tweeën binnentreden, maar zal me bij de profeet voegen. Maak mijn voorraad voor de tocht maar alvast klaar". Zij deden wat hij had gevraagd, waarna hij op zijn kameel stapte, zijn zwaard en lans gepakt te hebben. Hij volgde het spoor totdat hij de profeet ﷺ tegenkwam bij Taboek.

Twintig dagen lang in Taboek:

Toen de Romeinen hoorden dat de profeet ﷺ in Taboek was, durfde ze niet direct een confrontatie met hem aan te gaan en verspreidden zich over hun land. Twintig dagen lang verbleef de profeet ﷺ in Taboek. Hij ontving in deze dagen een aantal delegaties waaronder de delegatie van de plaats Aylah onder leiding van Johanna Ibn Ru'bah. Hij kwam samen met de stammen van Djarba'e en Athruh en de bewoners van Minaa'. Verzoenend gingen zij akkoord met het djizyah-beginsel, maar ze zijn geen moslim geworden. De profeet ﷺ schreef een verklaring van veiligheid voor Johanna Ibn Ru'bah en de stam Aylah. In deze verklaring stond dat ze de vrijheid hadden zich te verplaatsen over land en zee en dat hun schepen en andere vervoersmiddelen alle bescherming zouden genieten. Wie onder hen een overtreding zou plegen, zou niet geholpen worden met welk eigen vermogen dan ook tegen de verdiende straf.

Hetzelfde gold voor de stammen van Athruh en Djarba'e. Daarnaast moesten ze eens per jaar honderd dinar overdragen. De stam Minaa' kreeg ook een verklaring die bescherming aan hen garandeerde. Zij droegen daarvoor elk jaar een kwart van hun oogst over.

Het gevangen-nemen van het hoofd van Doemah Aldjandal "Okaydar":

De profeet ﷺ stuurde Khalid Ibn Alwalid met 420 ruiters naar het hoofd van Doemah Aldjandal en vertelde hem:

„Je zult hem vinden terwijl hij op koeienjacht is". Toen Khalid zijn vesting naderde zag hij een koe die haar hoorns aan de deuren van de vesting schraapte. Hij kwam naar buiten om de koe te vangen waarbij Khalid hem greep en meenam als krijgsgevangene naar de profeet ﷺ. De profeet sloot vrede met Okaydar waarbij hij werd gedwongen 2000 kamelen, 800 schapen, 400 harnassen en 400 bogen af te dragen en de "djizyah" te betalen zoals de stammen Aylah en Minaa'.

De terugkeer naar Medina:

Na twintig dagen vertrok de profeet ﷺ naar Medina. De heen- en terugreis duurde dertig dagen. Ze zijn dus in het totaal vijftig dagen weg geweest uit Medina.

Het leger liep onderweg over een helling waarbij de profeet ﷺ hen volgde over deze helling terwijl de rest van de mensen de vallei nam, behalve Amar en Huthayfah Ibnulyamaan die de kameelmerries vasthielden. Twaalf huichelaars volgden de profeet ﷺ. Zij wilden hem het liefst uitschakelen. Toen zij hem naderden en zich daarvoor onherkenbaar hadden vermomd, stuurde de profeet Huthayfah naar hen toe om hen weg te jagen waarna zij wegliepen en zich voegden bij de rest van het leger. De profeet ﷺ vertelde toen hun namen en wat zij van plan waren geweest aan Huthayfah waarna deze vanaf dat moment als bijnaam kreeg: 'de bewaarder van het geheim van de profeet'.

De vernietiging van de Dhirar-moskee:

De huichelaars hadden een moskee in de plaats Qubaa'gebouwd. Deze was gebouwd om verdeeldheid te zaaien onder de gelovigen, hen te benadelen en degenen die Allah en Zijn profeet de oorlog hadden verklaard daar te kunnen ontvangen. De huichelaars vroegen aan de profeet ﷺ vlak voor zijn vertrek naar Taboek, of hij in deze moskee wilde bidden, waarna hij zei: „We staan op het punt om te vertrekken, laat me dat doen na mijn terugkeer, als Allah dat wil". Bij de terugkeer uit Taboek maakte hij een tussenstop in Thi Awan, dat op een afstand van een dag reizen ligt van Medina. Jibriel, vrede zij met hem, verscheen bij de profeet ﷺ en stelde hem op de hoogte van de bedoelingen van de huichelaars. De profeet ﷺ stuurde daarna iemand om de moskee te verbranden en te vernietigen.

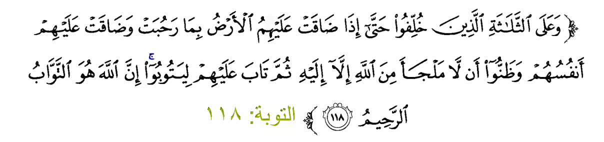
De ontvangst van de profeet ﷺ door de mensen van Medina:

Toen de profeet ﷺ Medina naderde zei hij: „Dat is Taba en dat is Uhud; de berg waarvan wij houden". Mensen hoorden het bericht van zijn komst en gingen allen de straat op; de vrouwen en kinderen ontvingen hem met: De volle maan verscheen boven ons, na het afscheid. Wij zijn verplicht dankbaarheid te tonen, zolang nog iemand Allah aanroept.

De profeet ﷺ ging de moskee binnen, bad twee "rak'ah" en voegde zich bij de mensen.

Degenen die achtergebleven zijn:

De huichelaars die achtergebleven waren, kwamen hun excuses aanbieden. De profeet ﷺ aanvaardde hun uiterlijke excuses en liet hun innerlijke intenties over aan Allah, de Verhevene. Drie trouwe gelovigen; Ka'b Ibn Malik, Mararah Ibn Ar-rabi'e en Hilal Ibn Oumayyah, waren ook achtergebleven en kwamen naar de profeet toe. Zij vertelden de waarheid over hun afwezigheid in Taboek maar boden geen excuses aan. De profeet ﷺ vertelde hen dat het beter was het oordeel van Allah hierover af te wachten, en verbood andere gelovigen met deze drie om te gaan. De drie mannen werden hierover zeer verdrietig en zagen het leven op aarde somber in. Toen het oordeel van Allah na veertig dagen nog steeds was uitgebleven, werd aan hen de omgang met hun vrouwen verboden. Na vijftig dagen heeft Allah, de Verhevene, hen vergeven zoals het in de Koran staat:

„En ook tegenover de drie die waren achtergebleven totdat de aarde met al haar wijsheid, voor hen te nauw werd en zij benauwdheid voelden en zij ervan overtuigd waren dat er geen toevluchtsoord was tegen (de bestraffing van) Allah, behalve bij Hem. Daarna aanvaardde hij hun berouw opdat zij berouwvol zouden blijven. Voorwaar, Allah, Hij is Vergevingsgezind, meest Barmhartig." {Atawbah:118}

De drie mannen, maar ook de rest van de moslims, waren hierover zeer verheugd en dit was de gelukkigste dag uit hun leven. Verder werden andere verzen uit de Koran geopenbaard die de ware aard aantoonden van de huichelaars, de geheimen van de leugenaars blootlegden en de trouwe gelovigen tevreden stelden. Dank aan Allah, de Heer der wereldbewoners.

De terugkeer van de profeet ﷺ vond plaats op 9 Radjab van het jaar 9 hijri. In deze maand overleed de koning van Alhabasha An-nadjashi Ashamah Ibn Al'abdjar. De profeet ﷺ heeft in dit verband het salaat alghaïb in Medina verricht, d.w.z. "het dodengebed, maar met afwezigheid van het lichaam van de overledene". Daarna overleed ook de dochter van de profeet ﷺ Oum Kalthoem in de maand Sha'ban van het jaar 9 hijri. De profeet ﷺ verrichtte ook het dodengebed voor haar. Hij zei tegen Othman Ibn A'ffan, terwijl hij erg verdrietig was: „Als ik een derde dochter had, had ik jou haar ten huwelijk gegeven". In de maand Thul-Qi'dah stierf de beruchte leider van de huichelaars, Abdullah Ibn Ubay. De profeet ﷺ verrichte het dodengebed voor hem en verzocht Allah, de Verhevene, om hem vergiffenis te verlenen. Omar, moge Allah met hem tevreden zijn, probeerde hem daarvan tegen te houden, maar de profeet heeft het gebed toch verricht. Daarna hebben de openbaringen het voor ongeoorloofd verklaard om het dodengebed nogmaals te verrichten voor huichelaars.

Nawoord over de veldtochten:

In het djahilyah-tijdperk betekende het woord 'oorlog' moord, vernietiging, verkrachting en verdorvenheid zaaien op aarde zonder enige vorm van barmhartigheid. Met de komst van de de Islam, werd de betekenis hiervan drastisch veranderd; de oorlog wordt in het vervolg gevoerd om de mensen die onrechtvaardig behandeld werden hun recht te doen behouden. De keerzijde van dit beginsel was dat de mensen die hen onrechtvaardig behandelden en onderdrukten gestraft werden; dat veiligheid, vrede en rechtvaardigheid op aarde werden gebracht; dat armen werden geholpen en niet meer misbruikt worden door de rijken; dat de dienaren geen andere dienaren meer zouden aanbidden, maar alleen Allah en dat de mensen zouden inzien dat de Islam in tegenstelling tot hun eigen religie een rechtvaardige religie voor iedereen is.

Een van de eigenschappen van de Arabieren was dat ze zich nooit zomaar overgaven, hoe lang een oorlog ook duurde en wat het ook kostte, ze gaven zich niet onderdanig over. De stammen Bakr en Taghlib hebben veertig jaar lang oorlog gevoerd; deze oorlog stond bekend als de Basous-oorlog. In deze oorlog kwamen zeventigduizend mensen om het leven en niemand gaf op. De oorlogen van Al'aws en Alkhazradj, waarin niemand zich overgaf, duurden zelfs langer dan honderd jaar. Dit was een eigenschap van de Arabieren voordat de Islam geopenbaard werd: het alsmaar doorgaan met oorlog voeren, zonder dat een van beide zich overgaf aan de vijand.

Toen de profeet ﷺ de Islam verkondigde, hebben de Arabieren hem op dezelfde wijze behandeld. Zij wilden oorlog voeren tegen hem, maar hij heeft hen op een wijze manier benaderd. Daardoor werden hun harten geopend, voordat de Islam zich verspreidde in hun land. Het is wonderbaarlijk wanneer we de resultaten van zijn veldtochten vergelijken met de resultaten van de oorlogen tijdens het

djahiliyah-tijdperk. Het totaal aantal moslims, afgodendienaars, Joden en Christenen die vermoord waren tijdens deze veldtochten waren niet meer dan duizend en de tijd die het bestreek was niet langer dan acht jaar.

In deze korte tijd, met zo weinig bloedvergieten, heeft de profeet ﷺ op bijna het hele Arabische Schiereiland de Islam verspreid en heeft hij ﷺ vrede en veiligheid in de omringende landen gebracht. Was het mogelijk dat dit alleen bereikt was met de kracht van het zwaard, vooral wanneer er duizenden mensen stierven in oorlogen die gingen over onbenullige zaken, zonder dat ze zich overgaven? Dit was onmogelijk, het was alleen mogelijk door barmhartig-heid, zijn gezantschap en wijsheid. Het is een wonder en het is een teken van goedgunstigheid van Allah, de Verhevene.

De bedevaart van Abu Bakr As-siddieq:

De Arabieren beweerden dat zij het geloof van Ibrahiem, vrede zij met hem, navolgden. Een van de zuilen van hun geloof, waar zij zich aan vasthielden, was het verrichten van de bedevaart naar Mekka, de "hadj". Zij deden dit ieder jaar. Zij hechtten veel balang eraan maar hadden aan de oorspronkelijke rituelen van de bedevaart, een aantal veranderingen en toevoegingen aangebracht.

Toen de profeet ﷺ Mekka opende in het jaar 8 hijri en Itab Ibn Ussaid tot hoofd ervan benoemde, had Itab in dat jaar de "hadj" verricht samen met de moslim- en de niet moslim- bewoners van Mekka. Zij verrichtten hun bedevaart op de manier zoals zij dat deden voor de Islam (tijdens de djahiliyyah-tijdperk). Het jaar daarop, 9 hijri, stuurde de profeet ﷺ Abu Bakr As-siddieq en gaf hem de leiding bij het verrichten van de "hadj". Zodoende zou hij de mensen begeleiden bij het verrichten van de rituelen tijdens de "hadj". Abu Bakr vertrok aan het eind van de maand Thul-Qi'dah van het jaar 9 hijri vanuit Medina richting Mekka samen met 300 mensen. Hij nam 20 koeien mee voor de profeet ﷺ en 5 koeien voor zichzelf om te offeren.

Allah, de Verhevene, openbaarde toen het begin van soerat At-taubah om de overeengekomen verdragen met afgodendienaars die zich niet aan deze verdragen hielden, teniet te verklaren en hen een overgangsperiode, zonder oorlog, van vier maanden te verlenen zodat deze in alle vrijheid in hun land konden rondtrekken.

Zodoende zouden zij beseffen dat ze de kracht van Allah, de Verhevene, niet konden voorbijzien en dat Allah de ongelovigen zou vernederen. Allah droeg de moslims op ervoor te zorgen dat de afgodendienaars de tijd zouden krijgen zich aan de verdragen te houden. De profeet ﷺ vroeg Ali Ibn Abu Talib dit door te geven aan de mensen op de 'grote dag van de hadj', d.w.z. 'de tiende dag van de hadj'. De profeet ﷺ verklaarde: "Degene die dit bekend zal maken moet iemand van mijn metgezellen zijn". Ali volgde daarna Abu Bakr naar Dazjnan of Ar'ardj

bij Mekka. Abu Bakr vroeg Ali: "Kom je als leider of als boodschapper?", waarna Ali beantwoordde: "Ik kom als boodschapper" en verrichtte zijn gebed achter Abu Bakr.

Abu Bakr, moge Allah met hem tevreden zijn, verrichtte de "hadj" voor de mensen die aanwezig waren. Op de dag van het offerfeest las Ali de mensen bij Aldjamrah voor, wat de profeet ﷺ hem had opgedragen; het begin van Soerat At-taubah. Hij onderwees de mensen over de verdragen, uitstelperioden en hoe men zich aan deze verdragen moest houden.

Abu Bakr, moge Allah met hem tevreden zijn, stuurde vervolgens een aantal mannen die de mensen lieten weten dat het na dat jaar de afgodendienaars verboden zou worden de "hadj" en de "tawaaf" rondom de Ka'bah te verrichten en dat het ook verboden zou worden naakt de "tawaaf" te verrichten.

De delegaties, de verkondigers van de boodschap en de gouverneurs

De Arabieren wachtten op het resultaat van de strijd tussen de mensen van Quraish en de profeet ﷺ Zij geloofden dat het kwade met alleen menselijke kracht nooit over het gewijde huis van Allah kon heersen. Het verhaal van 'de mensen van de olifant' was namelijk niet onbekend bij hen. Allah had de profeet ﷺ tot een hogere positie verheven door hem het huis van Allah binnen te laten treden. Dit gaf de profeet ﷺ zoveel invloed op de ongelovigen van Mekka, dat de rest van de Arabieren hierna geen twijfel meer hadden over het feit dat hij de ware boodschapper was.

Dit leidde tot een stroom van delegaties vanuit verschillende Arabische stammen naar de profeet ﷺ die in zijn boodschap geloofden en hem gehoorzaamden. De mensen begonnen in grote groepen tot de Islam toe te treden. In een kort tijdbestek verspreidde de islamitische staat zich van de kust van de Rode Zee tot de Arabische Golf en van Zuid Jordanië en het Shaam-gebied tot Jemen en Oman. De profeet ﷺ begon de aangelegenheden van de islamitische staat goed te organiseren, hij stuurde mensen voor verdere verkondiging van de Islam en stelde gouverneurs in het land aan; stuurde giften aan de mensen die het nodig hadden en zorgde voor de aanstelling van voldoende mensen om het land en de burgers te organiseren, zoals rechters en gouverneurs. Deze zaken komen verderop nog aan de orde.

Het aantal delegaties die bij de profeet ﷺ kwam, was ruim zeventig. Volgens de historici en sommige geleerden waren het er bijna honderd. De komst van deze delegaties naar de profeet ﷺ begon voor de opening van Mekka. Sommige delegaties kwamen direct na de migratie naar Medina en andere zelfs voor de migratie. Maar de meesten kwamen in het negende en tiende jaar na de migratie en later na de opening van Mekka. Daarom wordt het negende jaar na de migratie ook wel eens 'het jaar van de delegaties' genoemd.

De meeste leden van deze delegaties waren ook de leiders van de stammen. De ene keer was er een vooraanstaande bij en soms waren het er zelfs meer dan een. De intentie en de doelstellingen van iedere delegatie waren verschillend, sommigen kwamen om de krijgsgevangenen terug te krijgen, zoals de delegatie van Hawazin en Tamim, anderen kwamen voor de garantie van veiligheid voor zichzelf of hun stam, anderen wilden hun bewondering voor de profeet ﷺ laten blijken, anderen kwamen om in discussie te gaan met de profeet ﷺ weer anderen kwamen met het verzoek om het islamitische leger te laten terugtrekken, zodat hun volk niet zou worden aangevallen, sommigen wilden de profeet ﷺ gehoorzamen en de "djiziah" betalen; sommigen wilden tot de islam toetreden en sommige moslims wilden namens hun stam de regels van de islam leren.

De profeet ﷺ ontving deze delegaties op een uiterst vriendelijke manier, stelde ze tevreden en leerde ze op deze manier van de Islam te houden. Hij leerde ze het geloof "iemaan" en de islamitische wetgeving "Sharia" zodat zij deze kennis aan hun eigen mensen konden doorgeven. De delegaties waren het beste contactmiddel om de religie bekend te maken bij de mensen van het platteland. De gevolgen van de komst van de verschillende delegaties waren dat de meeste van hen toetraden tot de Islam en dat hun stammen ook direct of na korte tijd het ook deden. Een beperkt aantal heeft deze stap niet genomen zoals de stam Banu Hanifah en die van Moesaylimah 'de leugenaar'. Wij noemen van deze delegaties de belangrijkste:

De delegatie van Abd-Alqays:

Deze stam vestigde zich in het oosten van het Arabisch Shiereiland Zij zijn de eerste stam buiten Medina die tot de Islam toetrad. In de moskee van deze stam werd het eerste vrijdagmidaggebed verricht na de moskee van de profeet ﷺ. Dit vond plaats in het dorp Djawathie in Bahrain. De delegatie Banu Abd-Alqays is twee keer bij de profeet ﷺ geweest. De eerste keer in het jaar 5 hijri, de tweede keer in 'het jaar van de delegaties' (9 hijri).

De delegatie bestond de eerste keer uit dertien of veertien vertegenwoordigers. Toen zij in Medina de profeet ﷺ hadden gezien, stapten zij van hun rijdieren en begroetten hem. Abdullah Ibn Awf Al-Ashedj was de jongste onder hen, hij bleef achter om de rijdieren vast te binden, pakte twee kledingsstukken, trok deze aan en ging op een rustige manier naar de profeet ﷺ om hem te begroeten. De profeet ﷺ zei tegen hem: "Je bezit twee eigenschappen waarvan Allah en Zijn gezant houden; zachtmoedigheid en geduld".

Voordat de delegatie in Medina aankwam had de profeet ﷺ gezegd: „Een groep mensen zal jullie bezoeken; de besten uit het oosten. Ze zijn vrijwillig tot de Islam toegetreden, hun rijdieren zijn vermoeid geraakt en hun voedsel is op. Oh Allah, vergeef de mensen van Abd-Alqays." Vervolgens arriveerden zij inderdaad, waarna de profeet ﷺ hen welkom heette en hen vertelde dat zij nooit

spijt zouden krijgen van het feit dat zij naar Medina zijn gekomen. Zij vroegen hem om advies en om hen deugdzame verrichtingen te leren zodat zij het aan hun volk door kunnen geven. De profeet ﷺ droeg hen vier zaken op:

1. De geloofsverklaring "Shahada" (het verkaren dat Allah de enige God is en dat Mohammed Zijn boodschapper is).
2. Het verrichten van het gebed.
3. Het geven aan de armen de "Zakaat".
4. Het vasten tijdens de maand Ramadan.

De bedevaart naar Mekka "hadj" was nog niet verplicht gesteld. Vandaar dat de profeet ﷺ hen dat ook niet opdroeg. Hij vroeg hen om een vijfde deel, van hetgeen wat zij als buit namen, over te dragen en waarschuwde ze alle dranken met een bedwelmende werking af te staan omdat zij nogal bekend stonden om de hoeveelheid drank die zij gebruikten. Tevens heeft hij hen afgeraden de spullen die voor alcoholische dranken gebruikt werden, nogmaals te gebruiken.

De tweede delegatie van Abd-Alqays bestond uit veertig mannen. Een van hen was Djarud Ibn Al'alae Al'abdi. Deze heeft zich van het Christendom bekeerd en werd later een trouwe moslim.

De delegatie van Dhamam Ibn Tha'labah uit Beni Sa'd Ibn Bakr:

Dhamam was een onbeschofte man die uit een dorp naar Medina kwam. Hij legde zijn kameel vast bij de moskee en zei: "Wie van jullie is de zoon van Abdulmuttalib?", waarna ze hem de profeet ﷺ hebben aangewezen. Dhamam ging naar de profeet ﷺ en zei: "Oh Mohammed, ik wil je iets ernstigs vragen, waar ik een antwoord op wil hebben?". De profeet ﷺ reageerde: "Vraag wat je wilt", waarna Dhamam zei: "Jouw boodschapper is naar ons gekomen en vertelde ons dat jij beweert dat Allah jou heeft gezonden. "De profeet ﷺ zei: "Hij vertelde de waarheid". Damam ging door en stelde een aantal vragen "Wie heeft de hemel geschapen?", waarop de profeet ﷺ: "Allah." beantwoordde. Dhamam vroeg: "Wie heeft de aarde geschapen?". De profeet ﷺ zei: "Allah.". Toen vroeg Dhamam weer: "Wie heeft de bergen zo gevormd?". De profeet ﷺ zei: "Allah". Dhamam vroeg hierna nadrukkelijk: "Bij Degene die de hemel en de aarde heeft geschapen en de bergen heeft gevormd, heeft Allah jou inderdaad gezonden?". De profeet ﷺ antwoordde: "Ja". Damam zei: "Jouw boodschapper beweerde dat wij vijf keer per dag moeten bidden?. De profeet ﷺ zei: "Dat is waar". Dhamam: "Bij Degene die jou heeft gezonden, heeft Allah jou dat opgedragen?" De profeet ﷺ: "Ja".

Dhamam: "Jouw boodschapper beweerde ook dat wij de "zakaat" moeten betalen over ons vermogen?". De profeet ﷺ: "Hij vertelde de waarheid". Dhamam: "Bij Degene die jou heeft gezonden, heeft Allah jou dit opgedragen?". De profeet ﷺ: "Ja". Dhamam: "Jouw boodschapper beweerde dat wij één keer per jaar tijdens de maand Ramadan moeten vasten?". De profeet ﷺ: "Dat klopt". Dhamam:

"Bij Degene die jou heeft gezonden, heeft Allah jou dit opgedragen?". De profeet ﷺ: "Ja". Dhamam: "Jouw boodschapper beweerde dat degenen die daartoe in staat zijn één keer per jaar naar het huis van Allah moeten gaan? (met bedevaart naar Mekka)". De profeet ﷺ: "Ja, hij heeft gelijk". Dhamam: "Bij Degene die jou heeft gezonden, heeft Allah jou dit opgedragen?". De profeet ﷺ: "Ja".

Dhamam: "Bij Degene die jou de waarheid heeft gestuurd, ik zal hier niets aan toevoegen of er iets van weglaten". De profeet ﷺ: "Als hij dat meent, zal hij het paradijs binnengaan".

Dhamam werd moslim en keerde terug naar zijn volk, zonder enige twijfel in zijn hart. Hij had hen opgedragen wat hij van de profeet ﷺ had gehoord en waarschuwde hen met hetgeen de profeet ﷺ hem gezegd had. Voordat de nacht viel, was iedereen van zijn volk moslim geworden. Zij bouwden moskeeën en riepen op tot het gebed. Er was geen delegatie beter dan die van Dhamam Ibn Tha'labah.

De delegatie van A'thrah en Bala:

In de maand Safar van het jaar 9 hijri kwamen twaalf mannen van Beni Athrah. Ze zeiden dat ze verwanten waren van Qusay, een van de verre voorvaderen van de profeet, en dat zij hem hebben gesteund om Beni Bakr en Khuza'ah uit Mekka te verdrijven. De profeet ﷺ heeft hen verwelkomd, vertelde hen het goede nieuws van de opening van het Shaam-gebied en waarschuwde hen voor het stellen van vragen aan de priesters en het offeren van dieren als eerbetoon aan de afgodsbeelden. Vervolgens traden ze toe tot de Islam, bleven een paar dagen en keerden weer terug. Daarna kwam de delegatie van Bala in de maand Rabi'e I van het jaar 9 hijri en traden ook toe tot de Islam. Zij zijn drie dagen gebleven en keerden terug.

De delegatie van Beni Asad Ibn Khuzaymah:

Tien vertegenwoordigers van deze stam kwamen in het begin van het jaar 9 hijri naar de profeet ﷺ. Hij zat op dat moment in de moskee met zijn metgezellen. Ze begroetten hem waarbij hun woordvoerder zei: „Oh profeet van Allah, wij getuigen dat Allah de Enige God is, zonder deelgenoten en dat u Zijn dienaar en boodschapper bent. Wij komen naar u, profeet van Allah, zonder dat u iemand

naar ons toe hebt gestuurd. We zijn toegetreden tot de Islam, zonder oorolog met u te hebben gevoerd zoals anderen dat wel hebben gedaan. Wij zijn allen moslim geworden". Toen openbaarde Allah, de Verhevene, het volgende van soerat Alhudjoerat:

﴿ يَمُنُّونَ عَلَيْكَ أَنْ أَسْلَمُوا قُل لَّا تَمُنُّوا عَلَيَّ إِسْلَامَكُم بَلِ اللَّهُ يَمُنُّ عَلَيْكُمْ أَنْ هَدَاكُمْ لِلْإِيمَانِ إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٧﴾ ﴾ الحجرات:١٨

"Zij menen jou een dienst te bewijzen door moslim te worden. Zeg: 'Bewijst mij geen dienst door jullie toetreden tot de Islam. Juist Allah heeft jullie begenadigd, doordat Hij jullie naar het geloof heeft geleid, als jullie waarachtig zijn"(49:17)

Ze vroegen hem ﷺ over hun verrichtingen in het Djahiliya-tijdperk; ze vroegen hem over de verschillende vormen van toekomstvoorspellingen en magie. De profeet ﷺ waarschuwde hen daarvoor. Ze bleven een para dagen om de verplichtingen van de Islam te leren, waarna ze de toestemming kregen om hetgeen zij geleerd hebben ook over te dragen.

De delegatie Tadjib:

Tadjib is een onderdeel van de stam Kindah. Vertegenwoordigers van deze stam kwamen met giften waar de armen in hun stam geen behoefte aan hadden. De profeet ﷺ was blij met hun komst en verwelkomde ze. Abu Bakr, moge Allah met hem tevreden zijn, heeft in dit verband gezegd: „Er is nog geen vergelijkbare Arabische delegatie naar ons toegekomen". De profeet ﷺ zei: „De leidraad tot het goede komt van Allah. Als Allah, de Verhevene, iemand tot het goede wil leiden, opent Hij zijn hart voor het geloof". Ze wilden de Koran en vrijwillige verrichtingen "as-sunnah" leren om daarna weer naar hun stam terug te keren en dat over te dragen.

De profeet ﷺ heeft hen toestemming verleend om hetgeen wat zij geleerd hebben over te dragen.

Hij vroeg of er nog mensen achtergebleven waren. Ze zeiden: „Ja, een jongen. De jongste onder ons." De profeet ﷺ vroeg om hem te roepen. De jongen kwam naar de profeet ﷺ en zei: „Oh profeet van Allah, ik behoor ook tot de delegatie van Tadjib die naar u toe is gekomen. U hebt hen geholpen, help mij ook". De profeet ﷺ vroeg hem: „Wat kan ik voor je doen?".

Hij zei: „Dat u Allah vraagt om mij te vergeven, om barmhartig te zijn en dat Hij rijkdom in mijn hart brengt".

De profeet ﷺ verrichtte een smeekbede voor hem en vroeg de mensen hem dezelfde beloning te geven als de rest van de stam. De jongen was tevreden en adviseerde zijn volk om tot de islam toe te treden. Hij hield samen met zijn volk vast aan de Islam na het overlijden van de profeet ﷺ toen veel mensen zich daarvan afkeerden.

De delegatie van Beni Fazarah:

Deze delegatie kwam na de terugkeer van de profeet ﷺ uit Taboek. De delegatie bestond uit ongeveer tien mannen, die naar de profeet kwamen en inzagen in dat de Islam het juiste geloof was. De profeet ﷺ vroeg hen over hun land. Ze klaagden dat hun land door droogte was getroffen en zeiden tegen hem: „Verricht een smeekbede voor ons, zodat Allah door uw voorspraak ons helpt". De profeet ﷺ zei: „Verheven is Allah. Ik kan Hem dat wel verzoeken maar andersom niet? Er is geen andere God dan Hem, de Verhevene, de Almachtige. Zijn Zetel strekt zich uit over de hemelen en de aarde". Daarna liep hij richting het preekgestoelte "alminbar" en verrichtte een smeekbede waarna Allah, de Verhevene, hen regen en genade zond.

De delegatie van Nadjraan:

Nadjraan is een groot gebied dat aan Jemen grenst. In het gebied bevonden zich 73 dorpen die 120 duizend strijders hadden en Christenen waren. De profeet ﷺ had hun leider gevraagd in een verklaring tot de Islam toe te treden. Toen de leider deze verklaring las, schrok hij en overlegde met zijn volgelingen. Ze besloten uiteindelijk een delegatie af te vaardigen om het probleem op te lossen.

Deze delegatie bestond uit zestig mannen. De leden ervan gingen naar de profeet ﷺ met de mooiste en langste zijden kleding en gouden ringen, waarna de profeet ﷺ hen niet wilde spreken en een paar vooraanstaande metgezellen stuurde om ze te vertellen hun sieraden af te doen, hetgeen zij ook hebben gedaan.

De profeet ﷺ wilde toen wel met hen praten en riep ze op tot de Islam. Zij weigerden en zeiden: „Wij waren moslims voor jullie".

De profeet ﷺ zei: „Drie zaken die in tegenstrijd zijn met de Islam, houden jullie tegen om moslims te zijn; het aanbidden van het kruis, het eten van varkensvlees en het feit dat jullie beweren dat Allah een zoon heeft". Ze zeiden: „Wat is dan de gelijkenis van I'sa?. Hij was geschapen zonder vader". In dit verband heeft Allah, de Verhevene, het volgende geopenbaard:

﴿ إِنَّ مَثَلَ عِيسَىٰ عِندَ ٱللَّهِ كَمَثَلِ ءَادَمَ خَلَقَهُۥ مِن تُرَابٍ ثُمَّ قَالَ لَهُۥ كُن فَيَكُونُ ﴿٥٩﴾ قَالَ تَعَالَى:

أَعُوذُ بِٱللَّهِ مِنَ ٱلشَّيْطَٰنِ ٱلرَّجِيمِ ٱلْحَقُّ مِن رَّبِّكَ فَلَا تَكُن مِّنَ ٱلْمُمْتَرِينَ ﴿٦٠﴾ قَالَ تَعَالَى: أَعُوذُ بِٱللَّهِ مِنَ ٱلشَّيْطَٰنِ

ٱلرَّحِيمِ فَمَنْ حَآجَّكَ فِيهِ مِنۢ بَعْدِ مَا جَآءَكَ مِنَ ٱلْعِلْمِ فَقُلْ تَعَالَوْا۟ نَدْعُ أَبْنَآءَنَا وَأَبْنَآءَكُمْ وَنِسَآءَنَا وَنِسَآءَكُمْ وَأَنفُسَنَا وَأَنفُسَكُمْ ثُمَّ نَبْتَهِلْ فَنَجْعَل لَّعْنَتَ ٱللَّهِ عَلَى ٱلْكَٰذِبِينَ ﴿٦١﴾

آل عمران: ٦١: ٦٠: ٥٩

"Voorwaar, de gelijkenis (van de schepping) van I'sa is bij Allah als de gelijkenis (van de schepping) van Adam. Hij schiep hem uit aarde en zei vervolgens tot hem: "Wees", en hij was. De Waarheid komt van jouw Heer en behoort niet tot degenen die twijfelen. Wie dan met jou (O Mohammed) over (I'sa) redetwist, nadat de kennis tot jou is gekomen, zeg dan: "Laten wij onze zonen en jullie zonen en onze vrouwen en jullie vrouwen en onszelf en julliezelf bij elkaar roepen en dan (gezamelijk) Allah's vloek afroepen over hen die liegen." [59-61].

De profeet ﷺ heeft dit gereciteerd en riep hen op gezamenlijk Allah's vloek af te roepen op diegenen die verkeerd zijn. Zij vroegen hem om bedenktijd en zeiden tegen elkaar, nadat zij overleg hadden gevoerd: „Als hij een profeet is en wij gaan samen met hem Allah's vloek afroepen, dan zullen we vernietigd worden". Zij kozen er uiteindelijk voor om de "djizyah" over te dragen. Dit bedroeg duizend kledingstukken in de maand Safar en duizend in de maand Radjab en een bepaalde hoeveel-heid sieraden. De profeet ﷺ heeft hen toen een verklaring van veiligheid en bescherming afgegeven en de vrijheid om hun eigen godsdienst te beoefenen. Zij vroegen de profeet ﷺ om een betrouwbare man met hen te sturen.

De profeet ﷺ stuurde Abu U'baydah A'mir Ibn Aldjarrah die als bijnaam kreeg 'de betrouwbare man van de natie'. Twee leden van deze delegatie zijn alsnog moslim geworden, na de terugkeer naar hun stam Nadjraan. Dit was het begin van de verspreiding van de Islam aldaar. Later is een groot aantal onder hen moslim geworden.

De delegatie van Taïf:

De profeet ﷺ had eerder de mensen van Taïf geboycot na de veldtocht van Hoenayn. Hij had ze verlaten en keerde terug naar Medina. U'rwah Ibn Mas'ud Athaqafi volgde de voetsporen van de profeet ﷺ totdat hij hem inhaalde vlak voor Medina. Hij werd moslim en keerde terug naar zijn volk om hen tot de Islam aan te roepen. U'rwah was heel geliefd bij zijn volk en dacht daarom dat ze hem zouden gehoorzamen. Het tegendeel gebeurde, toen hij van alle kanten belaagd werd door pijlen en stierf als gevolg daarvan. Daarna overlegde de leden van zijn volk en kwamen tot de conclusie dat ze niet bekwaam genoeg waren om een oorlog met de omringende Arabische stammen aan te gaan en stuurden vervolgens Abd Jalil Ibn A'mr en vijf andere vooraanstaanden in een delegatie naar Medina. Dit vond plaats in de maand Ramadan van het jaar 9 hijri. Toen ze in Medina aankwamen heeft de profeet ﷺ hen de Koran laten horen en hen laten zien hoe de mensen het gebed verrichtten. Ze werden het niet eens met de profeet ﷺ hoe hij ook probeerde hen tot de Islam te bekeren. Ze vroegen hem zijn goedkeuring voor het plegen van ontucht, het drinken van alcohol en het betalen of ontvangen van de rente. Daarnaast vroegen ze hem ﷺ om het afgodsbeeld Al-laat niet te vernietigen, hen vrijstelling te geven voor het verrichten van het gebed en hen niet op te dragen eigenhandig hun afgodsbeelden te vernietigen. De profeet ﷺ weigerde. Uiteindelijk gaven ze op en traden toe tot de Islam, maar met de voorwaarde dat de profeet ﷺ zelf hun afgodsbeelden, waaronder Al-laat zou vernietigen. Othman Ibn Abi Al'aas Athaqafi was de jongste onder hen kreeg de leiding tijdens hun afwezigheid.

Op het moment dat ze terugkeerden, ging hij naar de profeet ﷺ om naar de Koran te luisteren. Als de profeet ﷺ sliep ging hij naar Abu Bakr. Hij leerde op deze manier veel van de Koran en hield dit geheim voor zijn vrienden.

Toen zijn vrienden tot de Islam toetraden, gaf de profeet ﷺ Othman de leiding over zijn delegatie omdat hij leergierig was en meer wist van de Islam en de Koran.

De delegatieleden gingen terug naar hun volk, maar hielden geheim dat ze moslims waren geworden, omdat ze vreesden voor hun levens. Ze zeiden: „Wij ontmoetten een harde man die zijn invloed door middel van het zwaard heeft kunnen afdwingen en de mensen onderdanig kreeg. Hij legde ons zaken voor die moeilijk na te komen zijn voor ons: het verbod op ontucht, alcohol, rente en nog meer. Als we ons hier niet aan zouden houden, zou hij in strijd met ons gaan". Het volk voelde zich hierdoor beledigd en gingen zich ruim twee dagen voorbereiden op de strijd. Allah bracht toen angst in hun harten en ze besloten daardoor om de delegatie terug te sturen en de profeet ﷺ te geven wat hij vroeg. De leden van de delegatie verklaarden toen: „Dit hebben we al gedaan en we zijn moslims geworden". De stam Thaqif trad vervolgens ook toe tot de Islam.

De profeet ﷺ stuurde daarna Khalid Ibn Alwalid, Almughirah Ibn Shu'bah en anderen naar Taif om het afgodsbeeld Al-laat te vernietigen.

De delegatie van Beni A'mir Ibn Sa'sa'ah:

A'mir Ibn Tufayl, een vijand van Allah, was een lid van deze delegatie. Hij is degene die een groep metgezellen van de profeet ﷺ bij Bi'r Ma'unah had verraden waarna zij werden vermoord.Daaraan namen ook deel Arbid Ibn Qays en Jabar Ibn Aslan, die eveneeens deel namen aan deze delegatie. De drie waren vooraanstaanden onder hun volk en 'vrienden van de duivel'.

Zij hadden deze keer een samenzwering beraamd, om de profeet ﷺ te vermoorden. Toen ze in Medina aankwamen heeft de profeet ﷺ hen aangeroepen tot de Islam. Amir, de woordvoerder van de delegatie zei: „Ik zal je tussen drie zaken laten kiezen; dat jij de heerschappij over het volk van As-sahl krijgt en ik over het volk van Madr of dat ik jouw opvolger wordt wanneer jij sterft, anders val ik jouw aan met de stam Ghatafan".

De profeet ﷺ weigerde alle voor- stellen en zei: „Oh Allah, ik zoek mijn toevlucht tot U tegen A'mir. Oh Allah, leidt zijn volk op het rechte pad". Terwijl A'mir met de profeet sprak, ging Arbid achter de profeet ﷺ staan. Hij pakte zijn zwaard en wilde hem eruit trekken om de profeet te vermoorden. Maar Allah verhinderdde dit door ervoor te zorgen dat zijn zwaard niet uit de schede ging.

A'mir verbleef onderweg tijdens zijn terugkeer bij een vrouw van zijn volk in Beni Saloul. Allah stuurde de pest op hem af, waardoor een tumor zich vormde in zijn keel. A'mir begon te zeggen: „Gebeurt hetzelfde met mij als met de kameel is gebeurd? Ga ik sterven in het huis van een vrouw uit Beni Saloul? Haal mijn paard". Hij stapte op zijn paard en stierf ter plaats. Allah, de Verhevene, stuurde een bliksem op Arbid af die hem en zijn kameel trof en verbrandde. Toen werd het volgende geopenbaard:

﴿ وَيُرْسِلُ ٱلصَّوَٰعِقَ فَيُصِيبُ بِهَا مَن يَشَآءُ وَهُمْ يُجَٰدِلُونَ فِى ٱللَّهِ وَهُوَ شَدِيدُ ٱلْمِحَالِ ﴿١٣﴾ ﴾
الرعد: ١٣

„ ...en Hij stuurt de bliksemschichten en treft ermee wie Hij wil. En zij redetwisten over Allah en Hij is hard in het grijpen." [Soera Ar Ra'd: 13].

Mu'lah Ibn Jamil (lid van de stam Beni A'mir) heeft dit verhaal overgeleverd. Hij kwam ook naar de profeet ﷺ en werd moslim op een leeftijd van twintig jaar. Hij heeft toen zijn kamelen als gift aan de profeet ﷺ gegeven.

Na het overlijden van de profeet ﷺ werd hij een metgezel van Abu Hurayrah. Hij leefde honderd jaar als moslim en werd de 'man met twee tongen' genoemd, omdat hij zich uitstekend kon uitdrukken.

De delegatie van Beni Hanifah:

Deze delegatie kwam met zeventien mannen in het jaar 9 hijri. Een van hen was Musaylimah (de leugenaar). De leden van de delegatie verbleven in het huis van iemand van Al'ansar, ontmoetten de profeet ﷺ en traden toe tot de Islam. Waarschijnlijk bekeerde ook Musaylimah zich, samen met de anderen, tot de Islam. Er is ook overgeleverd dat hij achterbleef toen de anderen naar de profeet ﷺ gingen. Hij zei: „Als Mohammed mij als opvolger van hem benoemd, dan volg ik hem". De profeet ﷺ had een droom; hij kreeg de sleutels van de schatten van de aarde en vond twee gouden armbanden, die heel mooi waren maar te groot voor de profeet ﷺ. Hij blies op de armbanden en ze verdwenen. De eerste armband stond symbool voor de eerste van de twee leugenaars die later zouden verschijnen.

De profeet ﷺ ging samen met Thabit Ibn Qays naar Musaylimah met in zijn hand een stuk palmblad. Musaylimah was op dat moment bij zijn metgezellen en zei tegen de profeet ﷺ: „Als jij ervoor kiest om mij als opvolger te benoemen, dan heb jij alleen de leiding nu". De profeet ﷺ antwoordde: „Als je mij dit palmblad vroeg dan had je het niet gekregen. Je kunt niet tegen de wil van Allah zijn, want Hij zal je dan vernietigen. Bij Allah,dit heb ik al te zien gekregen. Thabit Ibn Qays zal je vragen verder beantwoorden in mijn plaats". Daarna vertrok de profeet ﷺ.

Na de terugkeer van de delegatie beweerde Musaylimah dat hij mede de leiding had met de profeet ﷺ. Ook beweerde hij dat hij een profeet was en begon teksten samen te stellen die op gedeelten uit de Koran leken.

Hij stond voor zijn volk het plegen van ontucht en het drinken van alcohol toe. Zijn volk raakte hierdoor in verzoeking. Dit duurde tot na de dood van de profeet ﷺ waarna de volk van Musaylimah meer bewondering voor hem kreeg.

Daarna stuurde Abu Bakr, moge Allah met hem tevreden zijn, een leger naar hem toe onder leiding van Khalid Ibn Alwalid die een hevige oorlog voerde, waarbij Musaylimah en de meeste van zijn strijders om het leven kwamen. Wahshi Ibn Harb, die Hamzah tijdens de Uhud-strijd vermoordde, heeft tijdens deze strijd Musaylimah vermoord. De tweede leugenaar, waarvan de profeet ﷺ

had gedroomd was Alaswad Al'anasi. Hierover wordt verderop een woord gewijd.

De gezant van de Koningen van Hamir en het zenden van Mu'ad Ibn Jabal en Abu Moesa Alash'ari.

Na de terugtocht uit Taboek kwam Malik Ibn Murrah naar de profeet ﷺ. Hij was gezonden door de koningen van Hamir; Alharith Ibn Abd Kilal, Na'im Ibn Abd Kilal, Nu'man, Mu'afir en Hamdan. Zij waren allen tot de Islam toegetreden. De profeet ﷺ liet een verklaring schrijven waarin hun rechten en plichten vastgelegd werden en gaf een verklaring van veiligheid aan de verdragspartners. Hij stuurde een groep van zijn metgezellen onder leiding van Mu'ath Ibn Jabal naar Alkawrah in de omgeving van Adan. Mu'ath trad op als rechter, gaf leiding tijdens de oorlog en droeg de verant-woordelijkheid over het innen van de "djizyah" en de giften. Daarnaast trad hij op als imam tijdens het verrichten van de vijf verplichte gebeden.

Abu Moesa Alash'ari, moge Allah met hem tevreden zijn, werd gezonden naar de zuidelijke Alkawrah. De profeet ﷺ zei tegen de twee gezanten: „Wees soepel en niet streng, verkondig het goede nieuws en stoot de mensen niet van jullie af en wees het eens met elkaar en leef niet in strijd met elkaar". Mu'ath is in Jemen gebleven tot na het overlijden van de profeet ﷺ. Abu Moesa Alash'ari ontmoette daarna de profeet ﷺ tijdens de afscheidsbedevaart.

De delegatie van Hamdan en het zenden van Khalid en Ali:

Hamdan was een bekende stam in Jemen. De delegatie van Hamdan is in het jaar 9 hijri, na de terugkeer van de profeet ﷺ uit Taboek, naar Medina gekomen. De begaafde dichter Malik Ibn Namat bevond zich onder hen en las het volgende gedicht:

Ik zweer bij de Heer van degenen die richting Minan zijn vertrokken. Zij daalden van een bergtop met hun rijdieren.

Wij geloven in de gezant van Allah die zich tussen ons bevindt.

Een gezant die door Allah gestuurd is en van Hem de leidraad kreeg. Mohammed die scherp optreedt tegen de vijanden van Allah.

De profeet ﷺ schreef een verklaring waarin al hun wensen werden vastgelegd en gaf Malik Ibn Namat de leiding over de moslims onder zijn volk. Later stuurde de profeet Khalid Ibn Alwalid om de rest van de stam Hamadan tot de Islam op te roepen. Hij bleef daar zes maanden zonder enig resultaat. Daarna stuurde de profeet ﷺ Ali Ibn Abutalib die de verklaring van de profeet ﷺ voorlas. Daarin riep hij Hamadan aan zich tot de Islam te bekeren. Dit lukte uiteindelijk, waarna

Ali hierover de profeet ﷺ berichtte.Toen het bericht hem bereikte knielde hij neer als betoog van dank aan Allah, de Verhevene. Toen hij zijn hoofd ophief zei hij: „Vrede aan het volk van Hamadan, vrede aan het volk van Hamadan".

De delegatie van Beni Abd Almadaan:

In de maand Rabi'e II van het jaar 10 hijri stuurde de profeet ﷺ Khalid Ibn Alwalid naar Beni Abd Almadaan in Jemen. Hij verbleef daar drie dagen om ze op te roepen tot de Islam. Als ze zouden weigeren, zou een strijd het gevolg zijn. Khalid stuurde enkele afgevaardigden naar verschillende eenheden van de stam om ze uit te nodigen tot de Islam.

De afgevaardigden riepen: „Wordt moslim, dan zul je in vrede leven". Toen zij zich tot de Islam bekeerden bleef Khalid een tijdje in Beni Abd Almadaan om hen de Islam te leren. Hij berichtte de profeet ﷺ hierover waarna hij hem vroeg terug te komen samen met een delegatie van deze stam.

De leden van de delegatie ontmoetten, na hun komst in Medina, de profeet ﷺ Hij vroeg hen: „Hoe behaalden jullie de overwinning in de strijd?". Zij antwoordden: „Wij vormden altijd een eenheid en we vochten nooit onterecht tegen andere stammen." De profeet ﷺ keurde hun manier van handelen goed en gaf Qays Ibn Hassin de leiding over hen. Zij keerden terug naar hun volk aan het eind van de maand Shawal. Daarna stuurde de profeet ﷺ A'mr Ibn Hazm om ze het geloof, de traditie van de profeet "As-sunnah" en "Shari'a" te onderwijzen en hun giften te verzamelen. Dit stond in een bekende verklaring die de profeet ﷺ, aan A'mr meegaf.

Het toetreden tot de Islam van Beni Math'hash:

Deze stam bevond zich in Jemen. De profeet ﷺ stuurde Ali Ibn Abutalib in de maand Ramadan van het jaar 10 hijri om dit volk uit te nodigen tot de Islam en droeg Ali op om niet zelf de strijd aan te vangen. Toen Ali bij hen arriveerde, riep hij ze op tot de Islam. Zij weigerden en vielen Ali en de moslims aan met een regen van pijlen. Hij vocht terug totdat hij ze versloeg en ondernam weer een poging ze uit te nodigen tot de Islam. Ditmaal gaven ze zich gewonnen en werden moslim. Ze zeiden: „Wij zijn ook verantwoordelijk voor de rest van ons volk en dit zijn onze geschenken. Neem ervan wat nodig is voor de zaak van Allah." Ali keerde hierna terug naar de profeet ﷺ die inmiddels aan zijn afscheidsbedevaart begonnen was.

De delegatie van Azd Shanoe'ah:

Dit was eveneens een bekende stam uit de omgeving van Jemen. De delegatie kwam onder leiding van Sard Ibn Abdullah Alazdi. De leden van de delegatie bekeerden zich onmiddelijk tot de Islam. De profeet ﷺ gaf Sard de leiding en droeg hem op samen met de moslims onder zijn volk de Jihad te voeren tegen de niet-moslims.

De delegatie van Djarir Ibn Abdullah Albadjli en de vernietiging van Thil Khilsah.

Djarir Ibn Abdullah Albadjli kwam naar de profeet ﷺ en werd een van de bekende metgezellen. Zijn stam Badjila en Khath'am verafgoodden een beeld, dat Thul Khilsah werd genoemd. Ze vonden dat dit beeld dezelfde waarde had als de Ka'bah in Mekka. Ze noemden de Ka'bah de Shaamese Ka'bah en Thul Khilsah de Jemeneese Ka'bah. Op een dag zei de profeet ﷺ tegen Djarir: „Zou je Thul Khilsah niet weg willen halen en mij daardoor rust geven." Djarir klaagde dat hij nooit op een paard kon blijven zitten. De profeet ﷺ legde zijn hand op zijn borst en zei: „Oh Allah, laat hem op zijn paard blijven zitten en toon hem de juiste weg."

Djarir viel hierna nooit meer van zijn paard en ging vervolgens met 150 ruiters van zijn stam Ahmas, een onderdeel van Badjilah, naar Thul Khilsah, vernietigde en verbrandde het afgodsbeeld. Hij stuurde Abu Arta naar de profeet ﷺ om het goede nieuws te verkondigen. De profeet ﷺ sprak en verrichtte vijf keer een smeekbede voor ze om de paarden en de ruiters van de stam Ahmas te zegenen.

De verschijning en de dood van Al'aswad Al 'ansi:

Toen Jemen door de Islam een veilige regio werd en de vertegenwoordigers van de profeet ﷺ zich overal bevonden, verscheen Al'aswad plotseling vanuit Kahf Hanaan met 700 strijders. Hij beweerde dat hij een profeet was en ging naar San'a, een plaats in Jemen, en bezette dit. De onrust werd door de komst van Al'aswad sterker in San'a en zijn heerschappij breidde zich uit totdat de vertegenwoordigers van de profeet ﷺ zich terugtrokken naar het gebied van Alash'ariyin. Dit duurde drie tot vier maanden. Daarna gingen Fayroez Addaylami en zijn metgezellen (Perzische moslims) naar Al'aswad en hebben hem onthoofd, waarna zijn aanhangers de strijd verloren. Vervolgens werd de Islam verspreid in dit gebied en de vertegenwoordigers van de profeet ﷺ zetten hun taken voort en brachtten hem op de hoogte van dit alles. Al'aswad stierf een dag voordat de profeet ﷺ stierf. De profeet ﷺ kreeg een ingeving hierover en vertelde dit aan zijn metgezellen. Het bericht over de moord van Al'aswad bereikte Medina in de tijd van Abu Bakr As-siddieq, moge Allah met hem tevreden zijn.

De afscheidsbedevaart

De verkondiging van de Islam "da'wah" had het hele Arabische Schiereiland bereikt. Allah, de Verhevene, zorgde ervoor dat er een groep gelovigen bestond die verdere verkondiging van deze religie en het verspreiden ervan over de hele wereld als taak op zich nam. Allah, de Verhevene, had voor-bestemd dat de inspanningen van de profeet ﷺ vruchten af hadden geworpen voordat hij zou sterven, door hem de Gewijde moskee in Mekka te laten bezoeken in de maand Thul Hidjah van het jaar 10 hijri.

Toen de profeet ﷺ de "hadj" wilde verrichten, maakte hij dit bekend aan de mensen, waarna een grote groep mensen zich verzamelde in Medina. Dit vond plaats op zaterdag 26 Thul Qi'dah. De profeet ﷺ bereidde zich voor, kleedde zich om en vertrok vanuit Medina nadat hij het dhohr-gebed verrichtte. Hij kwam aan in Thul Hulayfah vlak voor de tijdstip van het Asr-gebed, verrichtte twee "rakah" en overnachtte daar. Toen hij wakker werd zei hij: „Vannacht is iemand door mijn Heer naar mij gestuurd. Deze zei:

„Bidt bij deze gezegende rivier en zeg: „Verricht de "oemrah" en de "hadj" samen." " Vanaf dat moment werd het toegestaan de "oemrah" gedurende de dagen van de "hadj" te verrichten. In de djahiliyyah-tijdperk vond men het een grote zonde.

De profeet ﷺ reinigde zich in de voormiddag, bracht musk aan op zijn hoofd en lichaam, kleedde zich aan en verrichtte het namiddaggebed "al'asr" met de intentie de "oemrah" en de "hadj" samen te verrichten. Hij sprak de "talbiyah" uit: „Oh Allah, hier ben ik, beantwoordend aan Uw oproep, hier ben ik. U heeft geen metgezel, hier ben ik. U heeft geen deelgenoten, hier ben ik, voorzeker, alle lofgunsten en Heerschappij behoren U toe." Soms zei hij ook: „Hier ben ik, God van de Waarheid."

Daarna verliet hij de gebedsruimte, stapte op zijn kameelmerrie en riep de mensen op om de "oemrah" en de "hadj" te verrichten. Hij herhaalde de "talbiyah" en heeft na het gebed een dier geslacht. Hij vervolgde zijn tocht, overnachtte in Thi Tiwah en verrichtte daar het ochtendgebed "alfadjr".

Hij reinigde zich en zette zijn tocht voort richting de gewijde moskee in Mekka. Dit speelde zich af op zondagochtend, 4 Thul Hidjah. De profeet ﷺ liep daarna zeven keer rondom de Ka'bah en zeven keer tussen Safa en Marwah. Hij verbleef in Alhoedjoen (in het noorden van Mekka) en keerde niet terug voor het verrichten van de "tawaaf" d.w.z. "rondom de Ka'bah lopen". Hij bleef in de staat van "moehrim" d.w.z. "gewijde toestand" omdat hij de "oemrah" en de "hadj" samen verrichtte en omdat hij al geofferd had. Hij droeg eenieder op, die ook al hadden geofferd, in de staat van "moehrim" te blijven. Degenen die geen dier hadden geslacht mochten hun hoofden kaal scheren, na de "tawaaf" en de

"Sa'y" te hebben verricht. Dit stond gelijk aan het verrichten van de "oemrah" en daarbij maakte het niet uit of men de intentie had de "hadj" of de "oemrah" of beiden te verrichten. De profeet ﷺ heeft gezegd: „Als ik mijn verrichtingen andersom had gedaan, dan had ik de vee niet meegenomen. Ik had dan de "oemrah" verricht en daarna de staat van "moehrim" beëindigd."

Op de Tarwiyah-dag vertrok de profeet ﷺ naar Minan. Dit vond plaats op 8 Thul Hidjah. Iedereen zorgde ervoor dat ze zich in de staat van "moehrim" bevonden wanneer ze dit nog niet hadden gedaan. De profeet ﷺ verrichtte de vijf gebeden in Minan. Hij verkortte de gebeden die uit vier "rak'ah" bestaan en verrichtte alleen maar twee "rak'ah". Daarna verliet hij Minan na zons-ondergang richting Arafat, na een kort verblijf in Namirah. Toen de zon haar hoogste punt gepasseerd was, stapte de profeet ﷺ weer op zijn kameel en stopte bij Wadi U'ranah. De mensen hadden zich daar verzameld. Toen stond hij op en heeft hen toegesproken. Hij zei, na dank en lof aan Allah te hebben geuit: „Oh mensen, luister naar mijn woorden, ik weet niet of ik jullie volgend jaar nog zie op deze plek. Beschouw jullie bloed en bezittingen als heilig, zoals ook deze dag, deze maand en dit gebied heilig zijn. Alles wat nog open staat van het djahiliyah-tijdperk is teniet gedaan; ook elk moord die in dit tijdperk gepleegd werd en als eerste daarvan die van Ibn Rabi'ah Ibn Alharith (hij werd vermoord door Huthail in Beni Sa'd). De rente van die periode wordt ook teniet gedaan en als eerste daarvan die van Abbas Ibn Abdul-muttalib."

Jullie moeten Allahvrezend zijn bij het behandelen van de vrouwen. Ik zal jullie iets nalaten; als jullie je daaraan vasthouden zullen jullie nooit dwalen: het Boek van Allah, de Verhevene. Zo meteen worden jullie gevraagd over mij, wat zullen jullie dan zeggen?". „Wij getuigen dat u de boodschap heeft doorgegeven en ons de juiste weg gewezen." Hij wees met zijn vinger naar boven en zei: „Oh Allah, hoor hun getuigenis. Allah, hoor hun getuigenis, Allah, hoor hun getuigenis." In deze preek heeft de profeet ﷺ veel onderwerpen verduidelijkt. Toen hij klaar was kreeg hij een openbaring:

﴿ٱلۡيَوۡمَ أَكۡمَلۡتُ لَكُمۡ دِينَكُمۡ وَأَتۡمَمۡتُ عَلَيۡكُمۡ نِعۡمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ ٱلۡإِسۡلَٰمَ دِينٗاۚ فَمَنِ ٱضۡطُرَّ فِي مَخۡمَصَةٍ غَيۡرَ مُتَجَانِفٖ لِّإِثۡمٖ فَإِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ٣﴾ المائدة: ٣

„Vandaag heb Ik jullie Godsdienst voor jullie vervolmaakt en heb Ik Mijn Gunst voor jullie volledig gemaakt en heb Ik de Islam voor jullie als gods-dienst gekozen." [Almaïdah: 3].

Dit was een dag van geluk en dankbaarheid.

Na de preek riep Bilal de mensen op tot het gebed "Athaan" en verkorte de profeet ﷺ het middag- en het na-middaggebed "dohr" en "a'sr" en heeft tussen deze twee gebeden geen vrijwillige gebeden verricht. Hij richtte zich tot de "Qiblah" en stond daar tot zonsondergang. Daarna ging hij richting "Moezdalifah" waar hij de avondgebeden "maghrib" en "isha" verrichtte. Hij sliep daarna kort tot aan het ochtendgebed "fadjr" en vertrok richting "Almash'ar Alharam". Daar richtte hij zich tot de "Qiblah" en verrichtte een aantal smeekbeden en sprak de "takbier" uit, d.w.z. "Allah is groot" en de "tahliel".

Vervolgens ging hij naar Minan voor de zonsopgang en stopte bij "aldjamarat alkoebrah" en gooide daar zeven steentjes. Hij zei elke keer: "allahoe akbar" en bleef tijdens deze handelingen de "talbiah" uitspreken. Daarna heeft hij gezegd: „Neem deze handelingen van mij over want waarschijnlijk zullen jullie mij volgend Hadj-seizoen niet ontmoeten."

Hij vervolgde zijn tocht naar Minan en slachtte zelf daar drieënzestig koeien en Ali de resterende zevenendertig. Daarna droeg hij op om een deel van de geslachte dieren voor te bereiden om daarvan te eten. Hij schoor daarna zijn hoofd, waarbij eerst de rechterhelft van zijn haar geschoren werd, en verdeelde dit onder de mensen; ieder kreeg één of twee haartjes. De linkerhelft van zijn haar gaf hij aan Abu Talhah.

Daarna trok hij zijn dagelijks kleding aan, deed een lekkere geur op voordat hij de "tawaaf" rondom de Ka'bah ging verrichten. Vervolgens verrichtte hij het middaggebed "dohr" en bezocht de mensen van Abd Almuttalib, terwijl deze bij de bron van Zamzam waren. De profeet ﷺ zei: „Geef water aan de mensen van Abd Almuttalib en als ik niet vreesde dat alle mensen zouden verwachten dat ik ook hen water gaf, zou ik het zelf hebben gedaan." Zij gaven hem daarna een emmer water waarvan hij dronk. Hij keerde terug van Minan en bleef daar de 11e, 12e en 13e dag van Thul Hidjah; de tashrieq-nachten. Hij gooide iedere dag na zonsopgang steentjes bij "aldjamarah", begon bij de kleinste, gooide zeven steentjes en ging vervolgens naar de middelste en de grootste. Toen werd Soerah "An-nasr" geopenbaard, waarna de profeet ﷺ een preek op de offerdag en een andere preek op de tashrieq-dag uitsprak. Hij sprak nadrukkelijk over wat hij eerder had gezegd en voegde andere zaken daar aan toe.

Op de derde dag van de tashrieq-dagen, die op een dinsdag viel, is de profeet ﷺ vertrokken vanuit Minan, na het gooien van steentjes bij "aldjamarah", richting Al'abtah. Daar verrichtte hij het middag-, namiddag- en de avondgebeden en stuurde zijn vrouw Aïsha met haar broer Abdurrahman Ibn Abu Bakr om de "oemrah" te verrichten. Zij begaf zich in de staat van "moehrim", verrichtte de "oemrah" en voegde zich voor het ochtendgebed bij de profeet ﷺ in Al'abtah. Toen Aïsha daar aankwam, stond de profeet ﷺ op het punt om te vertrekken. Hij

ging naar de gewijde moskee, verrichtte de "tawaaf" ter afscheid en vertrok vanuit het zuiden van Mekka richting Medina. Toen hij Medina naderde zei hij drie keer: "Allahoe akbar" en voegde daaraan: „Er is geen God dan Allah, de Enige. Hij heeft geen deelgenoten, Hij heeft de Heerschappij over alle dingen en Hij heeft de macht over alles. Wij zijn de berouwvolle aanbidders, de knielenden voor onze Heer, en we zijn Hem dankbaar. Allah is Zijn belofte nagekomen en heeft Zijn dienaren de overwinning geschonken en de ongelovigen laten verliezen."

Het sturen van Oussama Ibn Zaid naar Palestina:

De profeet ﷺ verbleef in Medina, bedankte en verheerlijkte Allah voor het feit dat zoveel mensen tot de Islam waren toegetreden en dat de verkondiging van de boodschap, drieëntwintig jaar eerder, een vruchtbaar resultaat had. Hij ontving na zijn terugkomst in Medina enkele delegaties van verschillende stammen en heeft Oussama Ibn Zaid voorbereid om met zevenhonderd strijders naar Palestina te gaan om de Islam te verspreiden in de plaatsen Albalqaa'e en Daroem. Oussama vertrok met het leger en verbleef in Al'djarf. Hij hoorde dat de profeet ﷺ ziek was en maakte zich daar grote zorgen over waarna hij op een bericht over het verdere verloop van zijn ziekte heeft gewacht. Het was de wil van Allah, de Verhevene, dat de profeet ﷺ stierf. De missie van Oussama Ibn Zaid zou later, tijdens de kalifaatperiode van Abu Bakr As-siddieq, plaatsvinden.

Het overlijden van de profeet ﷺ

De tekenen van het afscheid:

Nadat de profeet ﷺ zijn boodschap had verkondigd en de leidraad aan zijn volk had overhandigd, begonnen de tekenen van zijn afscheid zich te tonen in zijn uitspraken en handelingen. In de maand Ramadan van het jaar 10 hijri bracht hij twintig dagen in afzondering door. De engel Jibriel, vrede zij met hem, liet hem toen twee keer de Koran reciteren. De profeet ﷺ zei tegen zijn dochter Fatima: „Hierdoor zie ik dat mijn laatste dag nabij is." Hij nam afscheid van Mu'ath en gaf hem een laatste advies: „Oh Mu'ath, misschien ontmoeten we elkaar niet meer en misschien zul je in de toekomst langs deze moskee en mijn graf komen." Mu'ath huilde bij het nemen van afscheid. De profeet ﷺ had tijdens de afscheidsbedevaart steeds gezegd: „Misschien ontmoet ik jullie niet meer na dit jaar." Deze vers uit de Koran werd toen geopenbaard: „Vandaag heb ik de godsdienst voor jullie vervolmaakt..." Ook de Soerat An-nasr werd geopenbaard. Dat gaf de profeet ﷺ het gevoel dat zijn wereldlijk leven voorbij was; daarom werd deze "hadj" 'afscheidsbedevaart' genoemd. Dit betekende dat de profeet ﷺ afscheid nam van zijn mensen en klaar was om naar zijn Heer te gaan.

In het begin van de maand Safar in het jaar 11 hijri ging hij ﷺ naar Uhud en verrichtte het gebed voor de doden voor hen die als martelaar gestorven waren bij de Uhud-strijd, als afscheid van de mensen die al dood waren en de mensen die nog leefden. Daarna besteeg hij de preekstoel "alminbar" en zei: „Ik ben getuige voor jullie. Bij Allah, ik heb mijn taak hier op aarde volbracht. En bij Allah, ik vrees niet dat jullie na mijn overlijden afgodendienaars zullen worden, maar ik ben bang dat jullie gaan wedijveren in het geloof." Aan het einde van de maand Safar ging hij naar de begraafplaats Baqie'e Alghardaq, waar hij vergeving vroeg aan Allah voor de mensen en zei: „Wij komen ook naar jullie."

Begin van de ziekte:

Op de laatste maandag van de maand Safar heeft de profeet ﷺ nog een dodengebed verricht in Albaqie'e. Aïsha, moge Allah met haar tevreden zijn, zei: „Hij kwam terug uit Albaqie'e en op hetzelfde moment kreeg ik hoofdpijn. Ik begon te klagen over hoofdpijn, waarop hij zei: „Ik zou over hoofdpijn moeten klagen en niet jij."

Dit was het begin van zijn ziekte, maar al was hij ziek, hij ging toch naar al zijn vrouwen totdat hij heel ernstig ziek werd tijdens zijn verblijf bij Maymoenah. Hij zei: „Waar ben ik morgen, waar ben ik morgen?" Hij verlangde naar het samenzijn met Aïsha. Zijn vrouwen gaven hem toestemming om te zijn waar hij wilde. Hij werd slecht ter been en ging, met hulp van Alfadl Ibn Abbas en Ali Ibn Abutalib naar het huis van Aïsha.

Zijn testament en afscheidswoorden:

Aïsha, moge Allah met haar tevreden zijn, zei: „Toen hij mijn kamer binnenkwam werd zijn pijn erger. Hij zei: „Put zeven zakken water uit een zeer koude bron en giet die over me heen zodat ik weer zou kunnen lopen en voor de gelovigen kan preken." We zetten hem in een stenen trog, geleend van Hafsah, en overgoten hem net zolang met water tot hij ons gebaarde te stoppen. Toen ging hij weg en verrichtte het gebed met de mensen en hield een preek."

Hij zei: „Degenen die er voor jullie waren namen de graven van hun profeten als moskee. Maak van de graven geen moskee. Ik waarschuw jullie hiervoor. Allah vervloekt de Christenen en Joden die de graven van hun profeten als moskee namen. Neem mijn graf niet als plek om te aanbidden." Hij gaf toestemming om van zijn leven verhalen te schrijven en adviseerde de mensen goed om te gaan met Alansar. Hij zei: „Allah heeft een dienaar laten kiezen tussen wat hij heeft van het wereldlijke leven en wat hij bij Allah heeft. Hij heeft gekozen wat hij bij Allah heeft."

Abu Said Alkhodari zei in dit verband: „Abu Bakr heeft gehuild en zei:

„Oh u, voor wie ik mijn vader en moeder als losprijs had willen geven"." De mensen begrepen toen niet waarom Abu Bakr dat had gezegd. Abu Said Alkhodari zei verder: „De profeet was degene die mocht kiezen en Abu Bakr was de meest wetende onder ons."

De profeet ﷺ droeg toen op om alle deuren van de moskee te sluiten, behalve die van Abu Bakr. Dit alles speelde zich af op woensdag. Op donderdag leed de profeet ﷺ afschuwelijke pijnen. Hij zei: „Kom bij mij, dan zal ik jullie een boek voorschrijven waardoor jullie nooit zullen dwalen." Toen zei Omar, moge Allah met hem tevreden zijn: „De pijn wordt nog heviger. Jullie hebben de Koran, zorgen jullie goed voor het Boek van Allah." De metgezellen verschilden hierover van mening en toen het meningsverschil zo hoog opliep vroeg hij hen om te vertrekken.

Die dag benadrukte hij om de Joden, Christenen en de afgodendienaars van het Arabisch Schiereiland te verwijderen en om een goede verstandhouding te creëren met de delegaties die naar Medina zouden komen en hen te belonen. Hij maakte het belang van het gebed nadrukkelijk duidelijk en de goede verzorging van de slavinnen, waarover ze beschikten. De profeet ﷺ zei: „Ik heb jullie twee belangrijke zaken achtergelaten en als jullie je daaraan vasthouden zullen jullie niet dwalen: het Boek van Allah en mijn traditie "sunnah"."

De verkiezing van Abu Bakr voor het leiden van het gebed:

Ondanks het feit dat de profeet ﷺ ernstig ziek was, leidde hij toch steeds het gebed. Maar toen op die dag de tijdstip voor het avondgebed "i'sha" aanbrak, reinigde hij zich en viel flauw. Toen hij bijkwam, reinigde hij zich opnieuw en viel weer flauw. Hij deed dat voor de derde keer en viel opnieuw flauw. Toen stuurde hij Abu Bakr om het gebed te verrichten. Abu Bakr leidde die dagen steeds het gebed (het totaal aantal gebeden, wat hij heeft geleid, was zeventien).

Op zaterdag of zondag voelde de profeet ﷺ zich beter en ging met behulp van twee mannen naar de moskee om het middaggebed te verrichten. Abu Bakr leidde dit gebed, waarbij de profeet ﷺ, aan zijn linkerkant stond. Abu Bakr volgde de profeet ﷺ in zijn gebed waarbij de mensen Abu Bakr volgden.

De giften van de profeet:

Op zondag heeft de profeet ﷺ zijn jonge dienaren vrijgelaten en zeven Dinar als gift gegeven. Hij gaf zijn wapens aan de moslims en zijn harnas aan een Jood als onderpand tegen dertig "sa'e" (ongeveer zestig handenvol volkorenrogge). Toen het avond werd heeft Aïsha, moge Allah met haar tevreden zijn, haar olielamp aan een vrouw gegeven en vroeg haar wat olie.

Zijn laatste dag in dit leven:

Toen het maandag was, de dag dat hij bij Aïsha zou zijn en Abu Bakr met de moslims het ochtendgebed zou verrichten, keek de profeet ﷺ door de gordijnen naar de biddende moslims en glimlachte. Abu Bakr en de anderen dachten dat de profeet ﷺ met hen mee wilde bidden en waren hierdoor zo verheugd dat ze van het gebed afgeleid werden. Vervolgens gaf de profeet ﷺ aan dat ze hun gebed moesten vervolgen en sloot de gordijnen. Op deze dag of in deze week heeft de profeet ﷺ naar Fatima gevraagd en fluisterde haar iets in, waardoor ze begon te huilen. Daarna fluisterde hij nog iets in haar oor, waardoor ze begon te lachen. Aïsha, moge Allah met haar tevreden zijn, vroeg haar wat dit was, maar Fatima wilde dit geheim niet prijsgeven. Nadat de profeet ﷺ was gestorven heeft Fatima het aan Aïsha verteld. Ze zei dat hij de eerste keer zei dat hij aan het sterven was ten gevolge van zijn ziekte. De tweede keer vertelde hij dat zij het eerste familielid was dat na hem zou sterven. Hij had haar ook blij gemaakt door haar te vertellen dat zij de beste vrouw van de wereldbewoners is. Fatima zag hoe moeilijk de profeet ﷺ het had. Ze zei:

„Oh vader, wat moet je lijden." Hij antwoordde: „Je vader zal niet meer lijden na deze dag." Toen riep hij Hassan en Hussein en kuste hen en riep zijn vrouwen. Daarna begon de pijn steeds heviger te worden. Het gif dat hij in Khaibar tijdens het eten binnen had gekregen had ook zijn werking gedaan, waardoor de pijn nog heviger werd.

De profeet ﷺ had een doekje op zijn hoofd liggen om de pijn te verzachten en als hij het benauwd kreeg haalde hij het ervan af. Hij zei: „ Allah vervloekt de Christenen en de Joden die de graven als gebedsruimte nemen. Er zullen geen twee godsdiensten in het land van de Arabieren blijven." Dit waren de laatste woorden van de profeet ﷺ.. Hij had herhaaldelijk tegen de mensen gezegd: „Het gebed, het gebed en de slavinnen waarover jullie beschikken."

Het sterven van de profeetﷺ:

Toen de tekenen van het sterven zich aan begonnen te dienen, drukte Aïsha de profeet ﷺ tegen haar borst aan. De broer van Aïsh Abdurrahman had een "siwak" bij zich. De profeet ﷺ keek ernaar waarbij Aïsha begreep dat hij het wilde gebruiken. Ze vroeg hem dit en hij knikte bevestigend. Aïsha nam de "siwak" in haar mond, maakte het zacht en gaf het aan de profeet ﷺ. Hij had een kommetje water en maakte steeds met een klein beetje water zijn gezicht nat en zei: „Er is geen andere god behalve Allah, de dood heeft indicaties." Toen hief hij zijn hand op, keek tegelijkertijd naar boven en bewoog zijn lippen. Aïsha probeerde goed te luisteren en hoorde hem zeggen: „Ik hoop dat ik bij de mensen zal zijn, die Allah Zijn Gunsten heeft geschonken, de profeten, de getrouwe gelovigen en de martelaars. Allah, vergeef mij en wees Barmhartig ." Hij herhaalde dit drie maal. Hierna verliet zijn ziel zijn lichaam en viel zijn hand

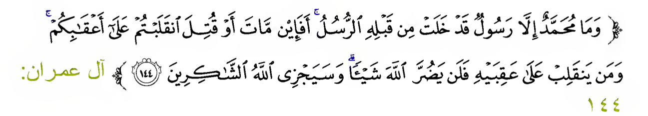
slap naast zijn lichaam. Dit gebeurde op maandag, de twaalfde dag van de maand Rabi'e I van in het jaar 11 hijri toen de zon haar hoogste punt bereikte. De profeet ﷺ werd drieënzestig jaar. Allah heeft ons het leven geschonken en wij zullen tot hem terugkeren.

De radeloosheid van de metgezellen en de positie van Abu Bakr:

Het nieuws van de dood van de profeet ﷺ verspreidde zich direct onder de metgezellen. Voor hen hadden wereldse zaken geen waarde meer en ze raakten in een overspannen toestand. Er was geen mooiere dag dan de dag dat de profeet ﷺ naar Medina kwam en er was geen droevige dag dan de dag dat de profeet ﷺ stierf. De metgezellen huilden van verdriet.

Omar Ibnulkhattab zei in de moskee: „De profeet is niet dood en zal niet doodgaan totdat Allah alle huichelaars heeft vernietigd." Hij bedreigde de mensen die beweerden dat de profeet ﷺ dood was. De metgezellen verbaasden zich over zijn gedrag en waren radeloos.

Toen de profeet ﷺ stierf, was Abu Bakr in zijn huis in Sanh, omdat hij dacht dat het beter ging met hem. Hij hoorde het nieuws, ging eerst naar de moskee en sprak met niemand totdat hij naar Aïsha's huis ging. Hij ging direct naar de profeet ﷺ ontblootte zijn gezicht en kuste huilend het gezicht van de profeet ﷺ Hij zei: „Oh profeet, voor wie ik mijn vader en moeder als losprijs had willen geven, nu is je levensreis volbracht." Abu Bakr ging naar buiten en zei: „Ga zitten, Omar", maar Omar weigerde te gehoorzamen. Abu Bakr gaf op en ging naar de preekstoel. De meeste gelovigen keerden zich van Omar af en schaarden zich om Abu Bakr die de mensen begon toe te spreken, waarbij hij heeft gezegd: „Er is geen god dan Allah en Mohammed is Zijn boodschapper. Oh gelovigen, als het Mohammed is die jullie aanbidden, weet dan dat Mohammed dood is. Maar als het Allah is die jullie aanbidden, weet dan dat Allah leeft, want Allah is onsterfelijk." Allah zegt:

„En Mohammed is niet meer dan een boodschapper, voor hem zijn de boodschappers reeds heengegaan. Als hij dan zou sterven of gedood worden: waarom zouden jullie je dan op jullie hielen omdraaien (terugvallen in geloof) En wie zich op zijn hielen zou omdraaien: het schaadt Allah niet. En Allah zal de dankbaren belonen."

Ibn A'bbas heeft gezegd: „Bij Allah, de mensen wisten niet dat deze vers geopenbaard was, totdat Abu Bakr het reciteerde. De mensen onthielden deze vers goed en iedereen reciteerde het hierna." En Omar zei: „Bij Allah, nauwelijks had ik Abu Bakr deze verzen horen voordragen of ik zakte door mijn knieën, want toen drong het pas goed tot mij door dat de profeet dood was."

Verkiezing van Abu Bakr tot Kalief:

Een belangrijke zaak na de dood van de profeet ﷺ was de verkiezing van een opvolger om zijn werk voort te zetten in de zaken van het land en de mensen. Ali Ibn Abutalib vond zichzelf de geschikte persoon hiervoor omdat hij een directe bloedverwant van de profeet ﷺ was. Hij kwam samen met Zubir en andere mannen van de stam Beni Hashim in het huis van Fatima, de mensen van Alansar in het huis van Beni Sa'idah om een opvolger te benoemen. De Almoehadjirin kwamen bij elkaar met Abu Bakr en Omar. Abu Bakr, Omar, Abu U'baydah Ibn Aldjarah en anderen gingen vervolgens naar het huis van Beni Sa'idah waar een heftige discussie ontstond. Alansar vonden zich het meest geschikt om een opvolger uit hun midden te kiezen. Toen zei Abu Bakr: „Al het goede wat jullie genoemd hebben is voor jullie rekening. De Arabieren zullen alleen iemand van Quraish volgen." Hij nam de hand van Omar en Abu U'baydah en zei: „Jullie hebben mijn goedkeuring om een van deze twee mannen te kiezen." Alansar zeiden toen: „Wij willen dat een van jullie en een van ons gekozen wordt." Weer ontstond een heftige discussie. Omar zei tegen Abu Bakr: „Steek je hand uit." Dit deed Abu Bakr waarna Almoehadjirin en Alansar hem trouw hebben gezworen.

De voorbereiding van de begrafenis ven de profeet ﷺ:

Op dinsdag hebben Abbas, Ali Alfadl, Qathm, de zonen van Abbas, Shaqran, Oussama Ibn Zaid en Aws Ibn Khuli de rituele lijkwassing voor de profeet ﷺ verricht, maar zonder hem ontkleed te hebben. Abbas en zijn zonen draaide het vereerde lichaam van de profeet ﷺ steeds om terwijl Oussama en Shaqran het besprenkelden met water. Ali waste hem en Aws liet het lichaam van de profeet ﷺ leunen op zijn borst. Ze wasten hem drie maal met water en het extract van de lotusbloem. Het water kwam uit de bron van Said Ibn Khaithamah in Quba'e. Deze bron werd Alghars genoemd en de profeet ﷺ dronk altijd uit deze bron. Ze deden hem een doodskleed, bestaande uit drie stukken aan. Hij ﷺ droeg geen onderkleed en een "amamah" (stuk doek dat hij altijd op zijn hoofd droeg).

Abu Talhah heeft zijn graf gegraven in de plaats waar hij ﷺ gestorven is. Hij heeft zijn bed naast het graf geplaatst.

De moslims kwamen naar zijn graf om het gebed te verrichten waarbij de eerste die het gebed verrichtte zijn familie was, daarna Almoehadjirin, Alansar, de

kinderen en tenslotte de vrouwen. Dit vond plaats op dinsdag aan het einde van de avond.

De familieleden van de profeet ﷺ

De profeet ﷺ heeft in totaal elf of twaalf vrouwen gehad in zijn leven, waarvan negen aan het einde van zijn leven en twee of drie die zijn gestorven voordat hi ﷺ stierf. Hieronder worden zijn vrouwen kort beschreven:

1. Moeder der gelovigen; Khadija bint Khuwailid, moge Allah met haar tevreden zijn:

Zoals eerder behandeld is was de profeet ﷺ vijfentwintig jaar en Khadija veertig jaar, toen hij met haar trouwde. Al zijn kinderen, behalve Ibrahiem, waren samen met haar. Tijdens haar leven was hij met geen andere vrouw getrouwd. Zij stierf in Mekka in de maand Ramadan van het 10de jaar na het gezantschap. Ze is begraven in Hoedjoen in Mekka en is 65 jaar geworden.

2. Moeder der gelovigen; Sawdah bint Zum'ah, moge Allah met haar tevreden zijn:

Zij was getrouwd met haar neef, Assakraan Ibn A'mr. Tijdens dit huwelijk werden zij moslim en immigreerden naar Alhabashah. Toen ze terugkeerden, stierf Assakraan. De profeet ﷺ trouwde met haar in Shawal van het jaar 10 na het gezantschap, een maand na de dood van Khadija. Ze is gestorven in Medina in Shawal van het jaar 54 hijri.

3. Moeder der gelovigen; Aïsha bint Abu Bakr As-siddieq, moge Allah met haar tevreden zijn:

De profeet ﷺ trouwde met haar in Shawal van het jaar 11 na het gezantschap, een jaar na het huwelijk met Sawdah. Ze was zes jaar. De consumatie vond echter plaats toen zij negen jaar was. Zij was de enige maagd die Mohammed ﷺ huwde en een van de beste geleerden onder de vrouwen in de leer van de Islam. Ze bekleedde een zeer bijzondere positie onder de moslimvrouwen, stierf 17 Ramadan in het jaar 57 of 58 hijri en is begraven in Albaqi'e.

4. Moeder der gelovigen; Hafsah bint Omar Ibnulkhattab, moge Allah met haar tevreden zijn:

Ze was getrouwd met Khanies Ibn Huthafah. Deze overleed aan zijn verwondingen ten gevolge van de strijd van Badr. Na haar wachttijd trouwde zij met de profeet ﷺ in de maand Sha'ban in het jaar 45 hijri. Ze werd 60 jaar en is begraven in Albaqi'e.

5. Moeder der gelovigen; Zainab bint Khoezaimah Alhilaliyah, moge Allah met haar tevreden zijn:

Zij was getrouwd met U'baydah Ibn Alharith die tijdens de Badr-strijd stierf. De profeet ﷺ trouwde met haar in de maand Ramadan van het jaar 3 hijri. In het Djahiliyah-tijdperk werd ze Oem Almasakin 'moeder der armen' genoemd; dit omdat ze zeer vrijgevig was ten opzichte van de armen en ze van voedsel voorzag. Ze is gestorven aan het eind van de maand Rabi'e II van het jaar 4 hijri. De profeet ﷺ heeft het dodengebed voor haar verricht.

6. Moeder der gelovigen; Oem Salamah Hind bint Abi Umayah, moge Allah met haar tevreden zijn:

Ze was getrouwd met Abu Salamah en kreeg met hem kinderen. Hij is in Djoemadah II gestorven in het jaar 4 hijri. De profeet ﷺ trouwde met haar in de laatste dagen van Shawal, in het jaar 4 hijri. Zij was de verstandigste vrouw en een van de beste in de leer van de Islam onder de vrouwen. Ze stierf in het jaar 59 hijri in en werd begraven in Albaqi'e. Ze werd 84 jaar oud.

7. Moeder der gelovigen; Zainab bint Djahsh Ibn Ri'ab, moge Allah met haar tevreden zijn:

Haar moeder is Oemaymah, de dochter van Abdulmuttalib, tante van de profeet ﷺ. Zij trouwde met Zaid Ibn Harithah en scheidde weer van hem. Zaid was een pleegzoon van de profeet ﷺ en werd daarom ook zoon van Mohammed genoemd voor de Islam en gedurende het djahilyah-tijdperk vond men het ongeoorloofd dat een vrouw met de pleegvader van haar man trouwde. Een pleegvader werd gezien als een natuurlijke vader. Toen haar wachttijd "al'iddah" voorbij was, huwde Allah haar aan de profeet ﷺ en verbood daarmee de adoptie. Dit vond plaats in de maand Thul Qi'dah van het jaar 5 hijri.

Zainab was een vrijgevige en Allahvrezende vrouw. Ze stierf in het jaar 20 hijri op een leeftijd van 53 jaar en werd in Albaqi'e begraven . Zij overleed als eerste onder de vrouwen van de profeet na zijn overlijden. Omar Ibnulkhattab heeft het dodengebed voor haar verricht.

8. Moeder der gelovigen; Djuwayriah, de dochter van Alharith, hoofd van de stam Beni Almoestaliq,moge Allah met haar tevreden zijn:

Ze werd als krijgsgevangene genomen in de slag bij Beni Almoestaliq in de maand Sha'ban van het jaar 6 hijri (volgens andere overleveringen 5 hijri). Zij werd toegekend aan Thabid Ibn Qays als zijn onderdeel van de oorlogsbuit. De profeet ﷺ verklaarde het huwelijk nietig, stelde haar in vrijheid en trouwde met haar. Naar aan-leiding hiervan werden honderd krijgsgevangenen in vrijheid gesteld omdat ze nu behoorden tot de schoonfamilie van de profeet ﷺ.

Djuwayriah was de meest gezegende vrouw onder haar volk en stierf in de maand Rabi'e I van het jaar 56 hijri en werd 65 jaar oud. (volgens andere overleveringen 55 hijri).

9. Moeder der gelovigen; Oem Habibah Ramlah Bint AbuSufyan, moge Allah met haar tevreden zijn:

Ze was getrouwd met Ubaydillah Ibn Djahsh en kreeg een dochter Habibah, vandaar haar bijnaam Oem Habibah (de moeder van Habibah). Ze immigreerde met haar man naar Alhabashah waar hij zich tot het Christendom bekeerde en overleed als niet-moslim "moertad", terwijl Oem Habibah aan haar religie vasthield. Toen de profeet ﷺ A'mr Ibn Umayah Ad-dhamri naar Alhabashah stuurde om zijn brief aan Nadjashi te overhandigen, maakte hij kenbaar dat hij met Oem Habibah wilde trouwen. Nadjashi huwde haar aan de profeet ﷺ schonk haar vierhonderd dinar als bruidschat en stuurde haar met Shurahbiel Ibn Hasanah naar de profeet ﷺ. De huwelijksvoltrekking vond plaats na de terugkeer van de profeet van Khaibar rond de maand Safar van het jaar 7 hijri. Zij overleed rond het jaar 42 of 44 hijri, (ook is het jaar 50 in sommige overleveringen genoemd).

10. Moeder der gelovigen; Safiyah, de dochter van Huyay Ibn Achtab, moge Allah met haar tevreden zijn:

Zij was de dochter van de hoofd van de stam Beni Nadhir (een joodse stam). Zij was een afstammeling van Haaroen, vrede zij met hem, en werd als krijgsgevangene meegenomen tijdens de Khaibar-strijd waarbij de profeet, Allah's zegen en vrede zij met hem, haar voor zichzelf heeft gekozen en gevraagd of ze moslim wilde worden. Nadat zij moslim werd stelde de profeet ﷺ haar in vrijheid en trouwde met haar. Het huwelijksvoltrekking vond plaats onderweg naar Medina, vlak na de opening van Khaibar in het jaar 7 hijri in Sad Sahba'e.

Zij overleed in het jaar 50 hijri (volgens andere overleveringen in het jaar 52 of 36) en werd begraven in Albaqi'e.

11. Moeder der gelovigen; Maymoenah Alhilaliyah, de dochter van Alharith, moge Allah met haar tevreden zijn:

Zij was de zus van Loubaba, de dochter van Alharith en de vrouw van Al'abbas, moge Allah tevreden met hem zijn. De profeet ﷺ trouwde met haar in de plaats Sirf in de maand Thul Qi'dah van het jaar 7 hijri. Volgens de meest waarschijnlijke overleveringen is zij in Sirf overleden in het jaar 61 hijri en is ook daar begraven.

Dit waren de elf vrouwen van de profeet ﷺ de moeders der gelovigen. Alle geleerden zijn het over dit aantal eens behalve over Rayhanah Bint Zaid. Zij was afkomstig uit de stam Beni Nadhir en getrouwd met een man uit Beni Quraithah. Tijdens de slag bij Beni Quraithah werd ze gevangen genomen en koos de profeet ﷺ haar voor zichzelf waarna hij haar vrijkocht en haar als vrouw nam in de maand Muharram in het jaar 6 hijri. Volgens sommige overleveringen heeft de profeet ﷺ haar niet vrijgekocht maar beschikte over haar als slavin. Nadat de profeet ﷺ terug was van zijn afscheidsbedevaart stierf zij en werd in Albaqi'e begraven.

Behalve deze vrouwen had de profeet ﷺ nog één slavin: de Koptische Maria. De Koptische koning schonk haar aan de profeet ﷺ toen hij zijn brief beantwoordde. Zij was lid van een koninklijk familie. De profeet ﷺ had haar daarna voor zichzelf gehouden en kreeg een zoon van haar die hij Ibrahiem heeft genoemd. Maria stierf in het jaar 16 hijri.

De karaktereigenschappen en het gedrag van de profeet ﷺ. De profeet ﷺ was een hele mooie man. Qua uiterlijk en gedrag was hij de perfecte mens. Er zijn tal van overleveringen hierover maar wij beperken ons tot een samenvatting daarvan:

Het gezicht:

De profeet ﷺ had een blanke huid, een rond gezicht en een rode blos op zijn wangen. Hij had een enorme uitstraling. Als hij glimlachtte straalde zijn gezicht volledig. Het kijken naar hem stond gelijk aan het kijken naar de zonsopgang. Zijn zweetdruppels op zijn gezicht waren als parels. Zijn zweetgeur was aangenamer dan de geur van musk. Als hij boos werd, werd zijn gezicht zo rood als het binnenste van een granaatappel. Zijn wenkbrauwen stonden perfect in een halve maanvorm.

Hij had een hoog voorhoofd en zijn wenkbrauwen liepen in elkaar over. Zijn ogen waren groot en zijn wimpers zacht en lang. Als je naar hem keek, leek het alsof zijn ogen zwart waren, al was dit maar schijn. Hij straalde licht uit, had een mooie grote mond en mooie glanzende tanden. Als hij sprak kwam een helder licht uit zijn mond. De profeet ﷺ had een sterke baardgroei met enkele witte haren.

Zijn hoofd, nek en haar:

Hij was heel groot en had een groot hoofd en een lange nek. Hij had niet meer dan twintig witte haartjes op zijn hoofd en in zijn baard. De profeet ﷺ had weinig rimpels en droeg een middenscheiding in zijn haar.

Zijn ledematen:

De profeet ﷺ had sterke knieën, schouders en ellebogen en grote handen en voeten. Zijn handen waren zachter dan zijde, kouder dan ijs en ze roken lekkerder dan musk. Hij had een brede borstkas en was behaard van bovenaan zijn borst tot aan zijn navel en op zijn armen en benen. Zijn lichaamsbouw was mooi. Hij was niet te groot, niet te lang, maar langer dan de gemiddelde lengte. Hij was niet te dik, niet te dun en had een rechte rug.

Zijn lekkere geur:

Zijn lichaam, zweetgeur en lichaamsdelen hadden een heerlijke geur. Anas, moge Allah met hem tevreden zijn, zei: „Ik heb nooit een geur lekkerder dan musk geroken dan bij de profeet ﷺ ". Ook zei Jabir: „Als de profeet ﷺ ergens had gelopen, wist men dat hij daar gelopen had vanwege de geur die hij achterliet."

Als de profeet ﷺ een man begroette, dan bleef deze man een hele dag naar hem ruiken. Wanneer de profeet ﷺ zijn hand op het hoofd van een kindje legde wist iedereen dat het kind was aangeraakt door hem." Oem Salim heeft zijn zweetdruppels in een flesje bewaard vanwege de heerlijke geur die het verspreidde.

Zijn manier van lopen:

Hij liep altijd snel en niemand kon hem bijhouden. Abu Hurairah heeft gezegd: „Ik heb nooit iemand gezien die sneller liep dan de profeet ﷺ. Het leek of de aarde zich vouwde onder hem. We deden ons best hem bij te houden." Als hij kwam was hij nadrukkelijk aanwezig en als hij wegging liet hij een leegte achter. Wanneer hij zich omdraaide, draaide hij zich met zijn gehele lichaam om.

Zijn stem en zijn manier van praten:

Hij sprak met een licht hese stem en in logische bewoordingen en op een respectvolle manier. Wanneer hij stil was of wanneer hij sprak straalde het respect van hem af. De profeet ﷺ gebruikte veel lichaamstaal. Alles wat hij zei was precies goed en heel duidelijk. Niemand was zo welsprekend als hij.

Zijn gedrag:

Hij was altijd vrolijk en ongecompliceerd en had een goed hart. Er was niemand die zoveel glimlachte als hij en hij was degene die het verst van boosheid verwijderd was. Hij was snel tevreden en koos altijd voor de gemakkelijke

oplossing, mits het volgens de regels van de Islam was. Wanneer het niet volgens de Islam was, gebruikte hij de oplossing niet.

Hij was totaal niet wraakzuchtig, behalve wanneer de naam van Allah bespot werd. De profeet ﷺ was een edelmoedig en geduldig mens. Hij had respect voor iedereen en was degene die de meeste "Hayaa'e" d.w.z. "de natuurlijke schaamte" had.

De kinderen van de profeet ﷺ

Alle kinderen van de profeet ﷺ waren met Khadija, behalve Ibrahiem, zoals eerder al genoemd is. Deze kinderen waren:

1. Alqaasim. Hij was het oudste kind en de profeet ﷺ werd ook naar het kind genoemd (Abu Alqaasim). Alqaasim stierf toen hij ongeveer 2 jaar oud was.

2. Zainab. Dit was de oudste dochter en heeft een beproeving ondergaan. De profeet ﷺ zei over haar: „Zij is de beste onder mijn dochters." Ze werd na Alqaasim geboren, trouwde met Abu Al'aas Ibn Rabi'e en kreeg een zoon, die Ali werd genoemd en een dochter die Omaimah werd genoemd. De profeet ﷺ droeg haar tijdens het gebed. Zainab is aan het begin van het jaar 8 hijri in Medina overleden.

3. Ruqayah. Zij trouwde met Othman Ibn Affan, moge Allah met hem tevreden zijn, en kreeg een zoon van hem; Abdullah die later door een haan in zijn oog werd geprikt en op een leeftijd van zes jaar aan de gevolgen hiervan overleed. Zij overleed toen de profeet ﷺ in de Badr-strijd verwikkeld was.

4. Oem Kalthoem. Zij trouwde met Othman Ibn Affan nadat Ruqayah stierf en had geen kinderen. Zij stierf in de maand Shaban van het jaar 9 hijri en is begraven en Albaqi'e.

5. Fatima. Zij was de jongste en de meest geliefde dochter van de profeet ﷺ. Ze is de beste onder de vrouwen in het paradijs. Ze trouwde met Ali Ibn Abutalib na de slag in Badr en kreeg twee zonen; Hassan en Hussein en twee dochters; Zainab en Oem Kalthoem.

Oem Kalthoem is later getrouwd met Omar Ibnulkhattab en kreeg een kind van hem die Zaid werd genoemd. Na het overlijden van Omar Ibnulkhattab trouwde Oem Kalthoem met Awn, de zoon van haar oom Jaafar. Awn stierf ook en ze trouwde met zijn broer Mohammed. Na het overlijden van Mohammed trouwde ze met zijn broer Abdullah. Fatima is zes maanden na het overlijden van de

profeet ﷺ gestorven. Deze vijf kinderen waren geboren voor het gezantschap van de profeet ﷺ.

6. Abdullah. Volgens sommige overleveringen werd hij na het gezantschap geboren, andere overleveringen stellen vast dat hij daarvoor geboren werd. Hij stierf als klein kind en was het laatste kind van de profeet ﷺ en Khadija.

7. Ibrahiem. Ibrahiem is de zoon van de Koptische Maria en werd in Medina geboren in de maand Djumadah I van het jaar 9 hijri. Hij stierf op 29 Shawal 10 hijri en werd zestien of achttien maanden oud. Hij werd begraven in Albaqi'e. De profeet ﷺ heeft gezegd dat Ibrahiem zijn borstvoeding alsnog in het paradijs zou krijgen.

Tot slot:

Bij Allah schuilt alle succes. Allah's vrede en zegeningen zijden met onze profeet Mohammed zoon van Abdoellah en zijn aangewanten, metgezellen en trouwe volgelingen tot.

